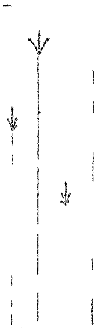
கந்தர் அலங்காரம்

மூலமும்

மெய்ப்பொருள் விளக்க விருத்தியுரையும்

திரிசிரபுரம் பிஷப் ஹீபர் கல்லூரித் தமிழ்
ஆசிரியரும், 'திருநெறித் தமிழ்க்கழக'த்
தலைவரும், 'செந்தமிழ்ச் செல்வம்'
பத்திராசிரியரும், கந்தர் சஷ்டி
கவசம் மெய்ப்பொருள் விளக்க
விருத்தியுரை ஆசிரியருமான
மஹாவித்வான்

திருவாளர்

அமிர்த சுந்தரநாதம் பிள்ளை

அவர்கள் இயற்றியது

பதிப்பாளர்:—

ஸ்ரீ மகள் இரத்தின [illegible] புத்தகசாலை,
நெ. 4/34, [illegible] நாயக்கன் வீதி,
[illegible], சென்னை.

ஸ்ரீ பால சுப்பிரமணியர்

கந்தர் அலங்காரம்

மூலமும்,

மெய்ப்பொருள் விளக்க

விருத்தி உரையும்

வால்மீகி மஹரிஷி அருளிச்செய்த

ஆநந்த ராமாயணம்

கிளேஸ் கடிதத்தில் அச்சிட்டு 13 ஆப்டோன் படங்களுடன்
தங்கலிட்டுப் பெயருடன் விலை ரூபா 6.

இந்நூல் ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்ட ஒரு சிறந்த கிரந்தமாகும். இதில் ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயணத்தி லில்லாத அநேக விஷயங்களும், ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயணத்தி லுள்ள விஷயங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. 1-ஸார காண்டம், 2-யாத்திரா காண்டம், 3-யாக காண்டம், 4-விலாஸ காண்டம், 5-ஜன்ம காண்டம், 6-விவாக காண்டம, 7-இராஜ்ய காண்டம், 8-மனோகர காண்டம், 9-பூர்ண காண்டம் என ஒன்பது காண்டங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஒன்பது காண்டங்களுக்கும் 109 சருக்கங்களும், 12252 கிரந்தத் தொகையுங் கொண்டவைகள்.

இந்நூல் படிக்குந்தோறும், அல்லது கேட்குந்தோறும், அல்லது நினைக்குந்தோறும ஆநந்தம் விளைவிக்குங் காரணத்தால் ஆநந்தராமாயணம் என்னும் பெயர்கொண்டு விளங்குவதாயிற்று. இதில் இலட்சுமணசக்தி, சாசேது பந்தனம், ஸ்ரீராம ரஹஸ்யின் மகிமை, குசலவர்களின் பராக்ரமம், பாபங்களின் பிராயச்சித்தம், ஸ்ரீராமநாமமகிமை, ஸ்ரீராமநாமத்தை ஜபிக்கு முறைமை, இவை போல்வன இதில் விவரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அன்றியும், சீதாதேவியின் பாதிவ்ருத்திய ஸ்ரீராமமகிமையும், ஸ்ரீராமபிரானின் ஏகபத்தினி விரத மகிமையும் இதில் வெகு நன்றாய் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூல் ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாதலால், ஸ்ரீராமபிரானுடைய துதி, கவசம், சீதாதேவியின் துதி, கவசம், ஸ்ரீராமாஷ்டோத்தரம், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு ஸ்தோத்ரம்முதலியவைகளெல்லாம்கிரந்தபாஷையில் போடப்பெற்று, அவை தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு புத்தகசாலை,
நெ. 4/34, ஸவினியப்ப நாயக்கன் வீதி,
பார்க் டவுன் (P. O.), சென்னை.

உ

முருகன் துணை

வேலுமயிலுந் துணை

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கந்தர் அலங்காரம்

மூலமும்,

திரிசிரபுரம் பிஷப் ஹீபர் கல்லூரித் தமிழ் ஆசிரியரும்,
'திருநெறித் தமிழ்க் கழகத்' தலைவரும், 'செந்தமிழ்ச் செல்வம்'
பத்திராசிரியரும், கந்தர்சஷ்டி கவசம் மெய்ப்பொருள் விளக்க
விருத்தியுரையின் ஆசிரியருமான,

மஹாவித்வான்

திருவாளர் - அமிர்தம் சுந்தரநாதம் பிள்ளை

அவர்கள் இயற்றிய

மெய்ப்பொருள் விளக்க விருத்தி உரையும்

பதிப்பாசிரியர்:—

சை. ந. பாலசுந்தரம், தலைவர்,
(மஹான் சை. இரத்தின செட்டியார் பௌத்திரன்),
ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு புத்தகசாலை,
நெ. 4/34, நயினியப்ப நாயக்கன் வீதி,
பார்க் டவுன் (P. O.), சென்னை.

மஹான் சாது ஸ்ரீ சை. இரத்தின சற்குரு
அவர்களின் பாதசேகரரும்,
திருமுருகாற்றுப்படை பரிமேலழகருரை, கந்தரந்தாதி உரை,
கந்தரநுபூதி உரை, கந்தர்சஷ்டி கவசம் உரை, மாதர்நீதி
ஆகிய இவற்றைப் புதிய முறையில் அமைத்துக்
கொடுத்தவரும், மோக்ஷசாதன ரஹஸ்ய
முதலிய பல நூற்களைப் பரிசோதித்துக்
கொடுத்தவருமாகிய
ஸ்ரீமான் அ. மஹாதேவ செட்டியாரவர்களால்
கந்தரலங்காரம்: மெய்ப்பொருள் விளக்க
விருத்தியுரையாகிய இந்நூல்: புதிய
முறையில் அமைக்கப்பெற்று,
செட்டியாரால் பார்வை
யிடப் பெற்றது.

உ

முருகன் துணை

வேலுமயிலுந் துணை

விஷய அட்டவணை

உ

குகன் துணை

வேலுமயிலுந் துணை

கந்தரலங்காரத்தின்

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி முற்றிற்று.

உ

வேலுமயிலுந் துணை

கந்தரலங்கார உரையில்
மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ள
செய்யுட்களின்

முதற்குறிப்பு அகராதி

உ

முருகக்கடவுள் துணை

கந்தர் அலங்காரம்

மூலமும், மெய்ப்பொருள் விளக்க விருத்தி உரையும்.

முகவுரை

"குறத்திதோள் தோயும் குமரன் அடியே
அறத்தோடு போற்றுவன் அன்பின் உவந்தே."

கந்தனைப் போற்றுங் காதற் பெரியீர்! ஆழிசூழ் அவனியில் அறிவுடையார் பலரும் கொண்டாடும் "கந்தர் அலங்காரம்" என்னும் இந்நூல் அருணகிரிநாதர் அருளிச்செய்தது என்பது யாவரும் அறிந்ததே. இதனைக் குமார பக்தியுடையார் பூஜாகாலத்துப் பாராயணஞ் செய்துவருகின்றனர்.

இது, கந்தர் + அலங்காரம், என்னும் இருசொல் ஒரு சந்தி; 'கந்தரின் அலங்காரத்தைச் சொல்லும் நூல்' என்பது பொருளாம். அலங்காரம்-அழகு. ஈங்கு அழகு என்றது திருமேனி அழகுமட்டுமன்றிக் குண அழகு, பால லீலை அழகு, வீர அழகு என்பன பலவற்றையுங் கூறுகின்றதாகும்.

இந்நூலில் கந்தக்கடவுளின் பெருமைகள் பலவற்றையும் விரியக் காணலாம். முருகக்கடவுளின் தலங்களிற் சிலவற்றையும் பாராட்டிக் கூறியிருக்கின்றனர். இந்தக் கந்த

ரலங்கார நூலைப் படிப்பார்க்கு இம்மை வாழ்வுகள் பலவும் வந்து கூடுதலோடு நோயின்மை, கவலை இன்மை, சத்துரு இன்மை, அகால மிருத்யு இன்மையொடு புகழ்முதலாய உண்டாகும். இவ் வுலகில் சுகத்தோடு நீண்டகாலம் வாழ்ந்து, மறுமை இன்பத்தையும் பெற்று, முடிவில் முத்தி இன்பமும் பெறுவர். முருகப்பெருமானே குருவாக வந்து அருள் செய்து உபதேசஞ் செய்யப்பெற்ற பெரியாராகிய அருணகிரியார், அருள்கொண்டு பாடியது இது ஆதலினால், இதைப் படிப்பார் எவரும் குமரன் அருள்கூடப் பெறுவர் என்பதற்கு அணுவளவும் ஐயம் இல்லை. நடைநோக்கும், தொடைநோக்கும், பொருள்நோக்கும் உடைய இந்நூல் அருள்நோக்கந் தருவதாகும்.

முந்து பொருள் குறித்துச் சந்த இன்பந் திகழப் பாடும் இப் பெரியார் நூலில் வடமொழிக் கலப்புகள் உள. இது இவர் காலத்து விலக்கமின்று என் அறிதலோடு கடவுட் பொருட்டாவரும் நூல்களில் வடமொழிக் கலப்பு வேண்டும்போலும் என எண்ணவும் இடந் தருகின்றது.

"வாக்கிற் கருணகிரி" எனப் பலரும் பாராட்டிக் கூறப் பெற்றுள்ள இப்பெரியார் வாக்கின் வளமும் பொருட் பாக்களின் அழகும் கூறுந் தரத்ததோ! என்றாலும், என் அன்பர் ஒருவர் அருணகிரியார் வாக்கைப்பற்றிப் புகழ்ந்தபோது,

"பார்க்கப் பார்க்கப் பயன்வருமே
பாடப் பாடப் பாருலகில்
ஆர்க்குஞ் செல்வம் அமைந்திடுமே
ஆயும் பொருளை நோக்கிடவே

சேர்க்கு மும்மைத் திருவின்பம்
திகழு ஞானஞ் சிறந்திடுமே
வேர்க்கத் திரிவீர்! அருணகிரி
வீரன் பாட்டை மொழிவீரே."

என்று கூறியது ஒன்று ஞாபகமிருக்கின்றது. இந்தக் கந்தரலங்காரச் சந்தப் பாட்டிற்குப் பொருள் உரைக்கும் தீரம் எனக்கு இல்லை என்றாலும், ஒருவாறு என் புத்திக்கு எட்டியமட்டில் உரை எழுதியுள்ளேன். ஆசிரியர் கருத்து ஒருவாறு தெரியிற் பாக்கள் படிப்பார் மனத்திற் பதியும் என்பது கொண்டே இது செய்தேன். அதிகம் விருத்தியுரை முதலியன விரித்து எழுத விரும்பினேனானாலும் காலமும் தேகமும் இடந் தாராததால் அதிகம் எழுதுதற்கில்லை. எழுதிய இதனுள் என் அறியாமையால் குற்றங்கள் இருக்கலாம். அவைகளைக் கண்டார் தெரிவிப்பின் மறுபதிப்பில் வந்தனத்தோடு திருத்தஞ் செய்தனுப்புவேம்.

இதனை எழுதத் தூண்டி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய எனதன்பர் ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு புத்தகசாலைத் தலைவர் அவர்களுக்கும், இதனைப் போற்றி வாசிக்கும் அன்பர்களுக்கும் முருகன் திருவருள் புரிவாராக.

இங்ஙனம் அ. சுந்தரநாதன்.

உ

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள் சரித்திரச் சுருக்கம்

உலகில் மேலான ஞானபூமி என்னும் இப் பாரத கண்டத்தில் இந்திய நாட்டில் தமிழகத்தே கணக்கிட முடியாத படி செய்யுளிசைக்கும் வன்மையினர் மிகுதியாய்த் தோன்றி இருந்தனர். இச் செய்யுளிசைக்கும் ஆற்றலுள்ள புலவர்கள், தமிழரசர்கள் காலஞ்சென்றபின் சிறுகச் சிறுகக் குறைந்துகொண்டேவந்து இப்பொழுது அருமை ஆயினர். நம் தமிழ் நாட்டினர் இயற்கையிலேயே பாடுந் திறமுள்ளவர் என்பது இன்றும் நம் நாட்டில் பெண்கள் தாலாட்டு ஒப்பாரி பாடுதலாலும் அறியலாம்; நெல் குத்த, ஏர் உழ, சாலிறைக்க, பந்தாட, சுண்ணம் இடிக்க, புல் அறுக்க, நெல்லறுக்க, களைபிடுங்க இன்றும் சந்தப்பாக்கள் பாடுதலால் அறியலாம். இத்துணைச் சிறந்த நாடு இப்பொழுது பாட்டைக் கண்டால் ஓட்டமெடுப்பதாய்விட்டது. சங்ககாலத்திற்குப் பின்னால் காவியகாலம் ஏற்பட்டது. அப்பொழுது பல்வகைச் சந்தப்பாக்கள் தமிழில் பெருகின. இந்தக் காலத்தில் சமயாசாரியர்கள் தோன்றித் தமிழையும் மதக்கொள்கைகளையும் பெருகச் செய்தார்கள். பின்னர் ஆதீனகாலம் ஏற்பட்டது. இவர்களும் தமிழையும் மதக் கொள்கைகளையும் பரவச்செய்தனர். இந்தக்காலத்தில், இசைஞானமும் பரவ ஆரம்பித்தது. இத்தகைய காலத்து மிக அழகுபெறப் பிறந்தது நம் அருணகிரிநாதர் இயற்றிய திருப்புகழ் முதலிய

பாக்கள். இந்தக்காலத்தும் மிகச் சாமானியமான அறிவுடையவர்களும் திருப்புகழில் இரண்டொரு பாடல் படித்திருக்கிறார்கள்; பாடம்பண்ணிப் பாடத் தெரிந்திருக்கிறார்கள். இந்தத் திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரிநாதரே நம் கந்தர் அலங்காரத்தைப் பாடினவர் ஆவர்.

இவர் சரித்திரத்தைப் பலர் பலவாறு கூறுகின்றனர். இவர் காலம் பிரபுடதேவராயன் என்னும் அரசனுடைய காலமென்பது இவர் பாடிய திருப்புகழால் அறியக் கிடக்கின்றது. இப் பிரபுடதேவராயன் இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய நானூற்று ஐம்பது யாண்டுகட்குமுன் இருந்ததாகச் சரித்திரக்காரர் கூறுகின்றனர். "இவர் பட்டினத்தடிகள் குமாரர்" என்று சிலர் கூறுகின்றனர். "இது பொருந்தாது" என இப்பொழுது ஆராய்ச்சிவன்மையிற் கண்டறிந்து கூறுகின்றனர். பட்டினத்தடிகள் காலம் ஆயிரம் வருடங்கட்கு முற்பட்ட காலம். இவர் காலம் நானூற்றைம்பது யாண்டுகட்கு உட்பட்டது என்று அறிகிறபடியால் இது பொருந்தாது. இவர் வட ஆற்காடு ஜில்லாவில், திருவண்ணாமலைத் தலத்தில், தேவகணிகையர் குலத்தில் தோன்றினவர் எனத் தெரிகிறது. இவர் இளமைப் பிராயத்திலேயே இவர் தாய் இறக்க இவர் சகோதரியினால் வளர்த்துவரப் பெற்றார் என்று தெரிகிறது. இவர் கல்விப் பயிற்சியைப் பற்றியாகிலும், இவர் சிறுபிராயச் செயலைப்பற்றியாகிலும் ஒருவருங் கூறவில்லை. இவர், வாலிபப் பருவத்தில் பெண்கள் மயக்கில் ஆழ்ந்து, கைப்பொருளை இழந்து, தன்னை வளர்த்து வந்த தமக்கைக்கும், வறுமை வரும்படிச் செய்தனர் என்று தெரிகிறது. இவர் விரும்பியபடிக் கணிகையரோடு

கூடிக் குலாவி வாழக் கைப்பொருள் தடைபட்டமையால் உயிர் வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்று, அருணகிரிக் கோபுரத் தேறி விழுந்து இறக்கத் துணிந்து, இரண்டு மூன்று முறை அவ்வாறே ஏறி விழுந்தார். இவ் விரண்டு மூன்று முறை களிலும் சேதமின்றிப் புவியில் வந்திருப்பது கண்டு தலை கீழாக விழுந்தனர். அப்பொழுது முருகப்பிரான் ஒரு தவ வடிவினராய்த் தோன்றிக் கையால் எடுத்து, "சும்மா இரு" என்று கூறிச் சில உபதேசங்களைச் செவியில் உபதேசித்து, "எம்மைப் பாடிக்கொண்டிரு" என்றுங் கூறிவிட்டு மறைந்த னர். இதனை,

'கின்னங் குறித்தடி யேன்செவி நீயன்று
கேட்கச்சொன்ன
குன்னங் குறிச்சி வெளியாக்கி விட்டது
கோடுகுழல்
சின்னங் குறிக்கக் குறிஞ்சிக் கிழவர்
சிறுமிதனை
முன்னங் குறிச்சியிற் சென்று கல்யாண
முயன்றவனே.''

என்ற கந்தரலங்காரச் செய்யுளால் அறியலாம்.

பின்னர் அருணகிரிநாதர் கந்தரை நினைந்து நினைந்து புந்தி நைந்து நைந்து உருகிப் பாடிவருவாராயினர். முருக ரின் பல தலங்களுக்குஞ் சென்று பாடிவந்தனர். இவ்வாறு இவர் தன் காலத்தைத் துறவிக் கோலங்கொண்டு முன்னை நிலையை முற்றும் மறந்து முருகப்பிரான் அருளால் அவனை யே பாடிக் காலங் கழித்தார்.

"பாட்டுவித்தால் யார்ஒருவர் பாடாதாரே"

என்றது நமது சமயாசாரியர்களில் ஒருவர் வாக்கன்றோ!

இந்தவிதமாகக் குமரனையே கும்பிட்டுப் பாடிக்கொண்டு வருநாளில் வில்லிபுத்தூரர் என்னும் புலவர் அருணகிரியை அடைந்தார். அங்கு அருணகிரிநாதரைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டு அவரைக் காண விரும்பினர். அருணகிரிநாதர் கவிகட்கும் அவர் (அருணகிரியார்) சீடர்களிடங் குற்றங் கூறினர். அவர்கள் அருணகிரியாரிடம் தெரிவித்து, "அவ் வில்லிபுத்தூரார் அகம்பாவத்தை அடக்கவேண்டும்" என்று வேண்டினர். அருணகிரியாரும் வில்லிபுத்தூரரை வருவித்து உரையாடி, "நான் பாடும் பாடல்களுக்கு உரை கூறுவீராயின் நீர் எம்மை வென்றவராவீர், நானும் உம்மிடம் தோற்றவனே யாவன்" என்று கூற, வில்லிபுத்தூராரும் அதற்கு உடன்பட்டனர். அப்பொழுது அருணகிரியார் கந்தர் அந்தாதி என்னும் நூலைப் பாடினர். வில்லிபுத்தூராரும் உரை கூறிக்கொண்டே வந்தனர். ஐம்பத்து மூன்றாவது செய்யுளாகிய,

"திதத்தத்தத் தித்தத் திதிதாதை தாததுத் தித்தத்திதா
திதத்தத்தத் தித்ததி தித்தித்தத்த தேதுத்து தித்திதத்தா
திதத்தத்தத் தித்தத்தை தாததீ தேதுதை தாதத்து
திதத்தத்தத் தித்தித்தி தீதீ திதிதுதி தீதொத்ததே."!

என்ற பாட்டைப் பாடினர். அதற்குப் பொருள் கூற முடியாதபடியால் வில்லிபுத்தூரார் தோற்றார். நிற்க, வில்லிபுத்தூரார் தன்னிடம் தோல்வியுற்ற புலவர்களைத் துறட்டி கொண்டு இழுத்துக் காதை அறுப்பது வழக்கம். "அதனை,

இன்றிலிருந்து விட்டுவிடுக!" என அருணகிரிநாதர் கட்டளை இட்டார். அவரும் அதனை விட்டொழித்தாரெனவுங் கூறுகின்றனர். பின்னர் அருணகிரியாரும வில்லிபுத்தூராரும் நண்பாக இருந்தனர்.

இவர் காலத்தில் சம்பந்தாண்டான் என்னும் தேவி உபாசகன் திருவண்ணாமலையில் வாழ்ந்திருந்தான். இவன் தன்னினும் உயர்ந்தோர் ஒருவரும் இல்லை யென்னும் அகங்காரங் கொண்டவன்; அரசன் அபிமானத்தை அதிகம் பெற்றவன். இவன் அருணகிரிநாதரிடம் அவர் புகழ் கண்டு பொறாமை கொண்டிருந்தான். ஒரு சமயம் அரசனை நோக்கி, "அருணகிரியாரைக்கொண்டு முருகனை வரவழைத்துத் தரிசி!" என்றனன். அவ்வுரைப்படியே அரசன் அருணகிரியாரை முருகனை வருவிக்குமாறு வேண்டினன். அதற்கு உடன்பட்டு அருணகிரிநாதர் பாக்கள் பாட முருகர் வந்து தோன்றவில்லை. இது சம்பந்தாண்டான் சூழ்ச்சி. "அவன் தேவியை வேண்டிக்கொண்டதனால் அவர் தன் இளைய பிள்ளையோடு விளையாடிக்கொண்டு தன்னை விட்டு அகலாதிருக்கும்படிச் செய்திருக்கிறார்" என்று அறிந்து மயிலைப் பாடினார். அது உடனே தேவிமுன் சென்று ஆடியது. அது கண்டு தேவி மகிழ்ந்து பரவசமுற்றிருக்க உடனே முருகர் தாவி மயிலின்மீது ஏறினார். உடனே மயில் முருகருடன் அருணகிரியார் முன் வந்து தோன்றியது. அரசன் முதலியோர் கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

பின்னொரு சமயம் சம்பந்தாண்டான் அரசனிடம் கூறித் தேவலோகத்துப் பாரிஜாதமலர் கொண்டுவரும்படி அருணகிரியாருக்குச் சொல்லுமாறு கூற, அரசனும்

அவ்வாறே அருணகிரியாரிடம் கூற, அருணகிரியார் தான் கொண்டுவருவதாக ஒப்புக்கொண்டு தன் உடம்பை ஒரி டத்து ஒளித்துவைத்துவிட்டுக் கிளி உருவெடுத்துத் தேவ லோகஞ் சென்றிருந்தார். அப்பொழுது சம்பந்தாண்டான் அவர் உடல் இருக்கும் இடத்தைத் தேடி அறிந்து அரச னிடங் காட்டி, "அருணகிரியார் இது செய்ய முடியாதபடி இறந்தார்" என்று கூற, அவ் வுடலைத் தகனஞ் செய்யச் செய்தான்

பின் அருணகிரியார் வந்து நடந்தவற்றைத் தெரிந்து, விஷயங்கள் எல்லாவற்றையும் அரசனிடங் கூறி, அருணகிரி யில் அக் கிள்ளை உருவிலேயே இருந்துகொண்டு முருகனைப் பாடிக்கொண்டிருந்து முத்தியடைந்தார் என்று இவரின் சரித்திரத்தைக் கூறுகின்றனர்.

இன்னுஞ் சிலர், அருணகிரிநாதர் கைலயங்கிரிக்கு இக் கிள்ளை உருவுடனேயே சென்று உமாதேவியார் திருக் கரத்திருந்துகொண்டு பாடிக்கொண்டிருப்பதாகவுங் கூறு கின்றனர்.

இவரைப்பற்றித் தாயுமானவர் மிகவும் பாராட்டிக் கூறி யிருக்கின்றார். அது வருமாறு:—

"ஐயா! அருணகிரி அப்பா! உனைப்போல
மெய்யாக ஓர்சொல் விளம்பினர்யார்?—வையகத்தோர்
சாற்றரிதென நேசற்றார் தனையனையாய் முக்கணெந்தை
நாற்றிசைக்குங் கைகாட்டி னான்."

இந்த அருணகிரிநாதரே கந்தரந்தாதி, கந்தரநுபூதி, திருவகுப்பு, திருப்புகழ், உடற்கூற்றுவண்ணம் முதலியன பாடியிருக்கின்றார். இவர் புகழ் உலகம் உள்ளளவும் தோன்றிநிற்கும். சுபம்! சுபம்!!

அ. சுந்தரநாதன்.

ஓம்

திருமுருகன் திருவடியே துணை

கந்தர் அலங்காரம்

மூலமும், மெய்ப்பொருள் விளக்க விருத்தி உரையும்

காப்பு

கட்டளைக் கலித்துறை

ஏற்புடைக் கடவுள் வணக்கம்

அடலரு ணைத்திருக் கோபுரத் தேயந்த வாயிலுக்கு
வடவரு கிற்சென்று கண்டுகொண் டேன்வரு வார்தலையிற்
றடபடெ ணப்படு குட்டுடன் சர்க்கரை மொக்கியகைக்
கடதட கும்பக் களிற்றுக் கிளைய களிற்றினையே.

[பதவுரை]

அடல்	= வலிமை பொருந்திய
அருணை	= திருவண்ணாமலை என்னும் திருத் தலத்தில் உள்ள
திருக்கோபுரத்தே	= அழகிய கோபுரத்தினில்
அந்த வாயிலுக்கு	= அந்த வாசலுக்கு

வட அருகில்	=	வடதிசையின் பக்கத்தில்
சென்று	=	போய்
வருவார்	=	(அவ் வாசல் வழியாய்க்) கும்பிட வருகின்றவர்கள்
தலையில்	=	சென்னிகளில்
தடபட என	=	தடபட என்னும் ஒலியுடனே
படு குட்டுடன்	=	படுகின்ற குட்டுகளுடனே
சர்க்கரை	=	சர்க்கரைப் பலகாரங்களை
மொக்கிய	=	விழுங்கிய
கை	=	தும்பிக்கையினையும்,
கடம்	=	மதத்தையும்,
தடம் கும்பம்	=	பெரிதாகிய கும்பத்தலங்களையும் கொண்டிருக்கின்ற
களிற்றுக்கு	=	யானைமுகக் கடவுளுக்கு
இளைய	=	இளமைபொருந்திய(தம்பியாகிய)
களிற்றினை	=	யானையை
கண்டுகொண்டேன்	=	சேவித்துக்கொண்டேன்.

[விருத்தியுரை]

1. அடல் - ஊழிக்காலத்தும் அழியா வலியுடைமை; வெற்றி எனலும் ஆம். திருவண்ணாமலைக்கு வலிமையாவது அழியாதிருக்கும் வலிமை. இனி, சேனின்று கண்டார் பவத்தையும் நீக்கும் வலியுடைமை, நினைத்த அளவிலே முத்தியளிக்கும் வலியுடைமைஎன்க.

2. "திருவாரூரிற் பிறந்தார்க்கு முத்தியும், காசியி லிறந்தார்க்கு முத்தியும், தில்லையைத் தரிசித்தார்க்கு முத்தியும், திருவண்ணாமலையை நினைத்தார்க்கு முத்தியும் எய்தும்" என்று கூறுவர் பெரியார்.

3. அருண நிறமுடைய மலை ஆதலின் 'அருணை' எனப் பெயர் வந்தது. அருணம் - செவப்பு; இறைவன் : மால் பிரமர் அகம்பாவம் அகல ஜோதிமயமாக நின்றார் என்பதும் அதுவே திருவண்ணாமலை எனவிங் கூறும் அருணைத்தலப்புராணம்.

4. அந்த வாயில்-அந்த வாசல்; 'அந்த' என்பது சுட்டு; இனி 'அழகிய வாயில்' என்பாரும் உண்டு.

5. தடபட - ஒலிக்குறிப்பு.

6. 'சர்க்கரை' ஆகுபெயராய்ச் சர்க்கரையாற் செய்த பலகாரங்களுக்கெல்லாம் ஆயிற்று; இனி, 'சர்க்கரை' என்பாரும் உண்டு.

7. பாகு, பருப்பு, கரும்பு, பால், தேன்முதலியன விநாயகர் விரும்பி உண்பாராதலின்,

"பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமிவை
நாலுங் கலந்துனக்கு நான் தருவேன்"

என்றது ஈண்டு ஒப்பிடத்தக்கது.

8. மொக்குதல் - வாய்நிரம்பவைத் துண்ணுதல்.

"கொக்கு மொக்கிக் கக்கும்"

என்றார் ஒட்டக்கூத்தரும்.

9. களிறு-ஆண்யானை; ஆண்யானை மதக்களிப்புடையதாதலின் 'களிறு' என்றார். மூத்தபிள்ளையாருக்கு எல்லா வுறுப்புக்களினுஞ் சிறந்த வுறுப்பாகிய தலை யானைத்தலை யாதலால் 'களிறு' என்றே கூறினர்.

10. 'களிற்றுக்கு இளைய களிறு' என்றது கந்தக்கடவுளை. யானை பெற்றபடியாலும், யானைக்குத் தம்பியாதலாலும், யானை மகளுக்கு நாயகன் ஆதலாலும் யானை என்று முருகனைக் கூறுதல் இயையுடையதே; இனி உவமையாகுபெயராய் முருகருக்கு ஆயிற்று எனலும் ஆம்.

11. பரமசிவம் யானையாயிருந்ததை,

"ஏரானைக் காவிலுறை என்ஞானைக் கன்றளித்த
போரானைக் கன்றதனைப் போற்றினால்"

என்ற காளமேகத்தின் வாக்காலும் அறியலாம். பார்வதியும் யானையாயிருந்து யானைமுகக்கடவுளைப் பெற்றதாகப் புராண கதை உண்டு.

12. இது ஏற்புடைக் கடவுள் வணக்கம். பொது விநாயக வணக்கமும் சேரக் கூற உன்னியே பராமுகமாக அதனையுங் கூறினார்.

13. 'கும்பம்' என்றது மத்தகத்தை; கும்பம்போன்ற மத்தகத்தைக் 'கும்பம்' என்றது ஆகுபெயர்.

[கருத்துரை]

திருவருணைக் கோபுரத்தின் வடபாரிசத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற முருகக்கடவுளைக் கண்டுகொண்டேன் என்றது கருத்தாம்.

நூல்

உலகப்பற்றொழிந்த தெனல்

பேற்றைத் தவஞ்சற்று மில்லாத வென்னைப்ர பஞ்சமென்னும்
சேற்றைக் கழிய வழிவிட்ட வாசெஞ் சடாடவிமேல்
ஆற்றைப் பணியை யிதழியைத் தும்பையை யம்புலியின்
கீற்றைப் புனைந்த பெருமான் குமாரன்க்ரு பாகரனே!

[பதவுரை]

பேற்றை	= முத்தியாகிய பயனை (அடைதற்கு)
தவம்	= நல்ல தவம்
சற்றும்	= சிறிதும்
இல்லாத	= உடையனல்லாத
என்னை	= அடியேனாகிய என்னை
செம்சடா அடவிமேல்	= செம்மையாகியசடைக்காட்டின்மீது
ஆற்றை	= கங்கையாகிய நதியையும்,
பணியை	= சர்ப்பத்தையும்,
இதழியை	= கொன்றை மலர்களாலாகிய மாலையையும்,
தும்பையை	= தும்பைமலர் மாலையையும்,
அம்புலியின்	= சந்திரனின்
கீற்றை	= பிளவையும்
புனைந்த	= சூடியிருக்கின்ற
பெருமான்	= பெருமை யுடையானாகிய சிவபெருமானின்
குமாரன்	= (இளைய) புத்திரரும்
க்ருபாகரன்	= கருணைக் கிருப்பிடமாயிருப்பவரும் ஆகிய முருகக்கடவுளே!

பிரபஞ்சம் என்னும் = உலகம் என்கிற
சேற்றை = அளற்றினை
கழிய = விட்டு நீங்கும்படி
வழி விட்ட ஆறு = நல்வழியை எனக்கு ஏற்படுத்திய விதம் இருந்தபடி என்னேயோ!

[விருத்தியுரை]

1. பேற்றை என்பது இரண்டனுருபேற்ற சொல். பெறப் பெறுவது பேறு, ஐ - இரண்டன் உருபு.

2. 'சற்று' இழிவுப்பொருள் குறித்து வந்தது; 'கொஞ்சமும்' என்பது பொருளாம்.

3. ப்ரபஞ்சம் - வடசொல்; 'உலகம்' என்பது பொருளாம்.

4. சேறு - தன்னிடஞ் சேர்ந்தாரை வழுக்கிவிழச் செய்து கண்டார் அருவருக்கும்படி அவர்மேல் எல்லாம் படிந்து மாசு காட்டுதல்போல், உலகு தன்னடிப்பட்டாரைத் தன்னுள் முழுகுவித்து அழுத்துதலின், மாசு காட்டலின், 'ப்ரபஞ்ச மென்னும் சேற்றை' என்றார். இதுபற்றியே சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும்,

"பங்க அளற்று வழிமாற்றி"

என்றார். உலகச் சேறு என்றது சிற்றின்ப ஆசைமுதலியவற்றை.

5. கழிய - 'நீங்க' என்பது பொருள்; கழி - பகுதி.

6. செம்மை + சடாடவி = செஞ்சடாடவி என ஆயிற்று.

"ஈறு போதல், இடைஉகரம் இயாதல்,
ஆதி நீடல், அடிஅகரம் ஐயாதல்,
தன்னொற் றிரட்டல், முன்னின்ற மெய்திரிதல்,
இனமிகல் இனையவும் பண்பிற் கியல்பே."

என்பது விதி.

7. சடை + அடவி = சடாடவி; இது வடமொழிப் புணர்ச்சி, தீர்க்கசந்தி. சடா, அடவி என்பன வடசொற்கள்.

8. பணி - பாம்பு; 'படத்தை உடையது' என்னும் காரணப் பொருளது.

9. 'இதழி' பிரணவ சொரூபம் ஆதலின் பிரணவ சொரூபி யாகிய இறைவர் அணிகின்றார். தான் பிரணவ சொரூபன் என்ப தை ஆன்மாக்கள் தேரவேண்டுமென்பதே காரணம். இதனை

"ஓரெழுத் துக்குரிய பொருளொரு நெடுமாலாயனென்பார்,
நீரெழுத்து நிகர்மொழி நின்னில விதழி முன்னெவனும்"

என்ற வாட்போக்கிக் கலம்பகத்தாலும் அறியலாம்.

10. பெருமான் - 'பெருமையை உடையவன்' என்பது பொருள்; பெருமை என்னும் பண்படியாகப் பிறந்த ஆண்பாற் பெயர்; ஆன் - உயர்திணை ஆண்பால் விகுதி. சிவபெருமானைக் காட்டினும் பெருமையுடையோ னொருவன் இன்மைபற்றி அவ னைப் 'பெருமான்' என்றும் கூறினார்.

11. குமாரன் - 'மாரனையும் குச்சிதப்படுத்தும் உருவுடைய வன்' என்னும் காரணப் பொருளது; "என்றுங் கௌமார பருவத் தை உடையவன் ஆதலின் இப்பேர் வந்தது." என்பாரும் உண்டு.

12. ஆகரன் - 'இடமாயிருப்பவன்' என்பது பொருளாம். 'க்ருபாகரன்' என்பதை, க்ருபா + ஆகரன் எனப் பிரிக்க; 'கிரு பைக்கு இடமாயிருப்பவன்' என்பது பொருள். தவமே செய்யாத அடியேனுக்கு உலகச் சேற்றினின்றும் நீங்க வழி காட்டியது பரம கிருபை காருண்யமே காரணமாதலின் 'க்ருபாகரன்' என்றார்.

[கருத்துரை]

தவமுடையாரைக் கழியவிடுதல் இயல்பாமன்றித் தவமுடையே னல்லாத என்னைக் கழியவிடுதல் ஒரு வியப்பா மென்பார், 'தவஞ்

சற்று மில்லாத வென்னைப்ர பஞ்சமென்னுஞ், சேற்றைக் கழிய வழிவிட்டவா' என்றார். (க)

[கூற்றினை யொழித்தற்குபாயம் குமாரவேள் கவியைக் கற்பதா மெனல்.]

அழித்துப் பிறக்கவோட் டாவயில் வேலன் கவியையன்பால்
எழுத்துப் பிழையறக் கற்கின்றி லீரேரி மூண்டதென்ன
விழித்துப் புகையெழப் பொங்குவெங் கூற்றன் விடுங்கயிற்றாற்
கழுத்திற் சுருக்கிட் டிழுக்குமன் றேகவி கற்கின்றதே.

[பதவுரை]

அழித்து	= கொன்று
பிறக்க	= பிறக்கும்படி
ஒட்டா	= (நம்மை விடயாந்தரங்களில் செல்ல) ஒட்டாத
அயில்	= கூர்மையாகிய
வேலன்	= வேலைக் கையில் ஏந்திய முருகக் கடவுளின் விஷயமாகிய
கவியை	= பாடல்களை
அன்பால்	= அன்புடன்
எழுத்துப் பிழை	= எழுத்து வழு
அற	= நீங்க
கற்கின்றிலீர்	= கற்காதவர்களே!
எரி	= நெருப்பானது
மூண்டது என்ன	= மூண்டெரிகின்றதென்னும்படி
விழித்து	= கண்களை விழித்து
புகை எழ	= (அதனிடத்துப்) புகை கிளம்பும்படி

பொங்கு	= சீறுகின்ற
வெம்	= கொடிய
கூற்றன்	= யமன்
விடும்	= விடுகின்ற அல்லது வீசுகின்ற
கயிற்றால்	= பாசக்கயிற்றினால்
கழுத்தில்	= கழுத்திலே
சுருக்கிட்டு	= சுருக்குப்போட்டு
இழுக்கும்	= இழுக்கின்ற
அன்றோ	= அந்த நாளிற்றானோ
கவி	= முருகப்பிரான் புகழ்பொருந்திய பாட்டை
கற்கின்றது	= கற்கப்புகுவது (நுமது அறிவிருந்தவா றென்னென்க.)

[விருத்தியுரை]

1. அழிந்து என்பது 'அழித்து' என வலித்தல் பெற்றது. முருகப்பிரான் அயிலால் இறப்போர்க்குப் பின்னும் பிறப்பில்லை என்பதாயிற்று.

2. அயில் - 'கூர்மை' என்னும் பொருளது.

3. கூற்றன் - யமன்; 'உடலையும் உயிரையும் கூறு படுத்துபவன்' என்பது பொருள்.

4. 'அன்றோ' என்றதில் ஓகாரம் வினாப்பொருள்.

[கருத்துரை]

''உலகத்தாரே! நீங்கள் முருகப்பிரான் விடயமாகிய பாடல்களைக் கற்காதிருக்கின்றீர்கள்; கூற்றுவன் வந்து, தன் பாசக்கயிற்றினால் உங்கள் கழுத்தில் சுருக்கிட்டு இழுக்கும் அந்த நாளிலோ கற்குமாறு யோசித்திருக்கின்றீர்கள்?'' (உ)

[பிழைக்குஞ் சாதனம் பிழையா துரைத்தல்.]

தேரணி யிட்டுப் புரமெரித் தான்மகன் செங்கையில்வேற்
கூரணி யிட்டணு வாகிக் கிரௌஞ்சங் குலைந்தரக்கர்
நேரணி யிட்டு வளைந்த கடக நெளிந்தது;சூர்ப்
பேரணி கெட்டது; தேவேந்த்ர லோகம் பிழைத்ததுவே.

[பதவுரை]

தேர்	= பூமியாகிய தேரை
அணியிட்டு	= அலங்காரஞ் செய்து செலுத்தி
புரம்	= அசுரர்களின் திரிபுரத்தை
எரித்தான்	= எரித்தருளிய சிவபெருமானின்
மகன்	= புத்திரனாகிய முருகப்பிரான்
செம் கையில்	= செவந்த திருக்கரத்துள்ள
வேல்கூர் அணியிட்டு	= வேல் பாய்ந்து தைத்து
கிரௌஞ்சம்	= கிரௌஞ்ச மலையானது
அணுவாகி	= துகள்பட்டு
குலைந்து	= அழிந்து
அரக்கர்	= இராட்சதரது
நேர்	= நேர்மையாகிய
அணி இட்டு வளைந்த	= வரிசையோடுகூடி வளைந்துகொண்ட
கடகம்	= கடகம் என்னும் படைவகுப்பானது
நெளிந்தது	= புறமிட்டோடியது;
சூர்	= சூரபதுமனது
பேர் அணி	= பெரிய படைவகுப்பு
கெட்டது	= அழிந்தது;
தேவேந்த்ர லோகம்	= தேவேந்திரனின் உலகம்
பிழைத்தது	= உய்ந்தது.

[விருத்தியுரை]

1. 'தேரணி' தேராகிய அணி என விரியும். அணி-படை வகுப்பு. இனி 'அணி தேர்' எனக் கொண்டு கூட்டிப் பொருள் செய்வாரு முண்டு; அப்போழ்து 'அழகிய தேர்' எனப் பொருளாம்.

2. 'புரம்' என்றது திரிபுரத்தை.

3. எரித்தான் - வினையாலணையும் பெயர்.

4. செம்மை+கை=செங்கை என ஆயது.

5. வேல் - வெல்லுவது வேல்; வெல் என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்தது.

6. அணுவாதல் - தூள்படுதல்.

7. க்ரௌஞ்சகிரியின் வரலாறு:—கிரௌஞ்சன் என்னும் பெயரோடுங்கூடிய ஓர் அசுரன், தன் மாயா வல்லபத்தினால் மலை வடிவம் பொருந்தி, அநேகமாகிய சாது ஜனங்களையும் உயிர்களையும் மிகவும் துன்புறுத்தி வந்தனன். முருகக்கடவுள் தமது திருக்கரத்திலுள்ள வேலாயுதத்தால் சூரபதுமனுக்கு இளையவனான தாருகாசுரனை மாய்த்தபோது இவனையும் இருகூறு செய்தனர் என்பதாம்.

8. குலைந்து - வினையெச்சம், 'நெளிந்தது' என்ற வினைமுற்றைக்கொண்டு முடிந்தது.

9. கடகம் - ஓர் படையின் வகுப்பு.

10. 'சூர்' என்றது சூரபதுமன் முதலியோரை.

11. தேவர்க்குப் பகைவராகிய சூரன்முதலியோர் கெட்டனராதலால் தேவேந்திரலோகம் பிழைத்தது; இதற்கு எம் முருகப்பிரானது வேலே காரணம் ஆதல் அறிக.

[கருத்துரை]

சிவபெருமான் புதல்வனாகிய முருகவேளின் கைவேல் படுதலால், க்ரௌஞ்சமலையும் அரக்கர் படையும் அழிந்து, சூரனும் மாண்டு, தேவேந்திரனது உலகமும் உய்ந்தது. (௩)

[இந்திரிய வடக்க மெய்த வேண்டல்]

ஓரவொட் டாரொன்றை யுன்னவொட் டார்மல ரிட்டுனதாள்
சேரவொட் டாரைவர் செய்வதென் யான்சென்று தேவருய்யச்
சோரநிட் டூரனைச் சூரனைக் காருடல் சோரிகக்கக்
கூரகட் டாரியிட் டோரிமைப் போனிதிற் கொன்றவனே!

[பதவுரை]

தேவர்	= தேவர்கள்
உய்ய	= உஜ்ஜீவிக்க
சென்று	= போய்
சோரம்	= கள்ளத்தனமுள்ள
நிட்டூரனை	= கொடுமையுடையவனை
சூரனை	= சூரபதுமனை
கார் உடல்	= கருத்த அவனது உடம்பிலிருந்து
சோரி கக்க	= உதிரம் வழியும்படி
கூர	= கூர்மையாகிய
கட்டாரி இட்டு	= வேற்படையைச் செலுத்தி
ஓர் இமைப்போதினில்	= ஒரு க்ஷணநேரத்தில்
கொன்றவனே!	= அழித்தவனே!
ஐவர்	= புலன்களாகிய ஐவர்
ஒன்றை	= ஒரு பொருளை
ஓர ஒட்டார்	= உணரவொட்டார்,

உன்ன ஒட்டார்	= நினைக்கவொட்டார்,
மலர் இட்டு	= புஷ்பங்களைத் தூவி
உன தாள்	= தேவரீரது திருவடிகளை
சேர ஒட்டார்	= அடையும்படி விடார்;
யான் செய்வது என்	= (இதற்கு) அடியேன் என்ன செய்ய வேண்டுவது?

[விருத்தியுரை]

1. கடவுள் ஒப்பற்றவர் ஆதலின் 'ஒன்றை' என்றார். ஒரு பொருள் என்றது கடவுளை.

2. ஓர்தல் - ஆராய்தல்.

3. மலர் இட்டு - அர்ச்சித்து; இட்டு - வினையெச்சம்.

4. 'ஐவர்' தொகைக்குறிப்பு; ஈண்டு மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஐம்புலன்களைக் குறித்தது.

5. 'சோரன்' திசைச்சொல்.

6. 'கூரகட்டாரி' கூரிதாகிய வேலைக் குறித்தது.

7. இமைப்போது - நொடிப்போது.

8. பஞ்சேந்திரியங்களால் நுகரும் இன்பத்து மனஞ்சென் றிடலால் ஒன்றாகிய கடவுளை ஆராயவாயினும் மலரிட்டு உன்றாள் சேரவாயினும் விட்டிலது என்பதாம் இதனை,

"ஐம்புலப் பெரும்பகை" என்றும்,
"ஐவர் வேடுவர்" என்றும்,
"ஐங்குறும்பர்" எனவும்

பெரியார் கூறினமையுங் கண்டுகொள்க. இதனாலன்றோ பட்டினத்தாரும்,

இரண்டாவது
[கோயிற் றிருவகவல்.]

"காதள வோடிய கலகப் பாதகக்
கண்ணியர் மருங்கில் புண்ணுடன் ஆடுங்
காதலும் கருத்துமல் லானின் னிருதாள்
பங்கயஞ் சூடப் பாக்கியஞ் செய்யாச்
சங்கடங் கூர்ந்த தமியேன் பாங்கிருந்
தங்கோ டிங்கோ டலமருங் கள்வர்
ஐவர் கலகமிட் டலைக்குங் கானகம்."

என்றருளினர்.

[கருத்துரை]

"ஐவர், உன் திருவடியை வழிபடவொட்டாமல் என்னைப் பல வகையினும் வருத்துகின்றனர்; இதற்கு அடியேன் செய்யக்கடவது யாது?" (௪)

[குவலயத் தெய்வங் குமரனே யெனல்.]

திருந்தப் புவனங்க ளீன்றபொற் பாவை திருமுலைப்பால்
அருந்திச், சரவணப் பூந்தொட்டி லேறி, அறுவர் கொங்கை
விரும்பிக் கடலழக் குன்றழச் சூரழ விம்மியழுங்
குருந்தைக் குறிஞ்சிக் கிழவனென் றோதுங் குவலயமே.

[பதவுரை]

திருந்த	= *ஒழுங்காக*
புவனங்கள்	= *எல்லா உலகங்களையும்*
ஈன்ற	= *பெற்ற*
பொன் பாவை	= *பொற்பாவையை யொத்த உமா தேவியாரின்*

திரு முலைப்பால்	= அழகிய தனத்துப் பாலை
அருந்தி	= பருகி,
சரவணம்	= சரவணப் பொய்கையின்கண் ணுள்ள
பூந்தொட்டில் ஏறி	= அழகிய தொட்டிலின்மீது ஏறி,
அறுவர்	=(கிருத்திகை)முதலியஅறு தாய்மாரது
கொங்கை	= திருமுலைப்பாலை
விரும்பி	= (உண்ண) ஆசைப்பட்டு
கடல் அழ	= கடல் அழவும்,
குன்று அழ	= கிரௌஞ்சமலை அழவும்,
சூர் அழ	= சூரபன்மனுதியர் அழவும்,
விம்மி அழும்	= தானும் விம்மி அழுத
குழந்தை	= சிறு குழந்தையை
குவலயம்	= உலகமானது
குறிஞ்சி	= மலைநிலத்திற்கு
கிழவன்	= உரியவன்
என்று	= என்று
ஓதும்	= சொல்லும்.

[விருத்தியுரை]

1. தேவி தனது திருவயிற்றில் சர்வாண்டபுவனங்களையும் தாங்கிப் பெற்றுக் காப்பவள் ஆதலினாலும், ஆன்மாக்கள் உய்தற் பொருட்டே தநு, கரண, புவன, போகங்கள் தரப்படுதலினாலும் 'திருந்தப் புவனங்க ளீன்ற' என்றார்.

2. பொற்பாவை-'பொன்னாற் செய்த பாவை போன்றவள்'; 'அழகிய பாவை போல்பவள்' எனினும் ஆம். பொன் + பாவை = பொற்பாவை; ஈண்டு உமாதேவியாரைக் குறித்தது. பாவைபோல் பவளைப் 'பாவை' என்றது உவமை ஆகுபெயர்.

[கந்தபுராணச் சுருக்கம்-உற்பத்தி காண்டம் செய்யுள் ௬௩]

3. “அம்மை யெடுத்துழி யாறுரு மைந்த
னாறு முகங்களு மாறிரு கையுஞ்
செம்மை பொருந்தொரு மேனியு மாகச்
செப்பினை யொத்த திருத்தன நின்று
பொம்ம லுடன்சொரி பாலத ருத்திப்
பொற்புறு சிற்பா னைப்பணி விக்க
நம்மை யளித்திடு கந்தனை யன்பா
னாத னெடுத்தா மீதி லணைத்தே.”

என்ற செய்யுளால் உமாதேவியார் முருகர்க்கு முலைப்பாலருத்தியதை உணரலாம்.

4. ‘அறுவர்’ என்றது தொகைக் குறிப்பாய்க் கார்த்திகை முதலிய ஆறு நட்சத்திரப் பெண்களைக் குறித்தது.

5. கடல் சுவற வேல் விட்டதால் ‘கடலழ’ என்றும், கிரௌஞ்சம் பொடிபட வேல் விட்டதால் ‘குன்றழ’ என்றும், சூரபன்மனாதியர் குலத்தை யழித்ததால் ‘சூரழ’ என்றுங் கூறினர். இனி, “முருகப்பிரான் பால் வேண்டியழ அவர்க்குப் பகையான கடலும், குன்றும், சூரரும் அழுது இரங்கின ரென்னலுமாம். இதனால், இவன் எல்லாமானதும் விளக்கியதாம்” என்பர்.

6. குருத்து என்பது எதுகை நோக்கிக் ‘குருந்து’ என மெலித்தல் விகாரம் பெற்றது.

7. ‘குறிஞ்சி’ என்றது மலைநிலத்தை.

“கல்லாங் குறிஞ்சி”

என்றதால் குறிஞ்சி மலைநில மென்பதும்,

“சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்”

என்ற தொல்காப்பியத்தால் குறிஞ்சிநிலத்துக்குரிய தெய்வம் முருகப்பிரான் என்பதும் உணரலாம்.

8. கிழவன் - உரிமையுடையவன்.

9. குவலயம்-'பூமி' என்பது பொருள்; கு-பூமி, வலயம்-வட்டம்.

10. 'குருந்தைக் குறிஞ்சிக் கிழவனென் றோதுங் குவலயமே' என்றமையால் 'குருந்து' கிழவன் என முரண்பொருள் வந்தமை காண்க. குருந்துபோல்பவனைக் குருந்தென்றது உவமை ஆகு பெயர்.

11. ஏ - இஃதென்ன வியப்பு.

[கருத்துரை]

கடல் முதலியவை அழுமாறு அழுத குழந்தையாகிய முருக வேளைக் 'குறிஞ்சிக் கிழவன்' என்று உலகங் கூறும். (௫)

[பரமாநந்தாநுபவ முரைத்தல்.]

பெரும்பைம் புனத்தினுட் சிற்றேனல் காக்கின்ற பேதை [கொங்கை
விரும்புங் குமரனை மெய்யன்பி னன்மெல்ல மெல்லவுள்ளம்
அரும்புந் தனிப்பர மானந்தம்; தித்தித் தறிந்தவன்றே
கரும்புந் துவர்த்துச், செந் தேனும் புளித்தறக் கைத்ததுவே.

[பதவுரை]

பெரு	= பெருமை பொருந்திய
பை	= பசுமையாய
புனத்தினுள்	= தினைப்புனத்தினுள்ளே
சிறு ஏனல்	= சிறிய தினைக்கொல்லைகளை
காக்கின்ற	= காத்தருளுகின்ற
பேதை	= பேதைமையையுடைய வள்ளியம் மையாரின்

கொங்கை	= தனங்களை
விரும்பும்	= இச்சிக்கின்ற
குமரனை	= முருகவேளை
மெய் அன்பினால்	= உண்மையாகிய அன்புடன்
மெல்ல மெல்ல உள்ள	= மெதுவாக மெதுவாக நினைக்க
தனி	= ஒப்பற்ற
பரம ஆனந்தம்	= மேலாகிய இன்பமானது
அரும்பும்	= தோன்றும்;
தித்தித்து	= இனித்து இருக்கும் (அந்த)
அறிந்த அன்றே	= இனிப்பைத் துய்த்துணர்ந்த அப்பொழுதே
கரும்பு	= கருப்பஞ்சாறும்
துவர்த்து	= துவராகி
செம் தேனும்	= செவந்த தேனும்
புளித்து	= புளிப்படைந்து
அற கைத்தது	= மிகவும் கசந்துவிட்டது.

[விருத்தியுரை]

1. 'பெருமை' 'பசுமை' என்பன முறையே 'பெரும்' 'பைம்' என விகாரப்பட்டு நின்றது.

[நன்னூல்-சூத்திரம் ககூ௬.]

"ஈறு போதல், இடையுகர மிய்யாதல்,
ஆதி நீடல், அடிஅகரம் ஐயாதல்,
தன்னொற் றிரட்டல், முன்னின்ற மெய்திரிதல்,
இனமிகல் இனையவும் பண்பிற் கியல்பே."

என்ற விதியால் இவ்வா றாயின.

2. 'பேதை' இது பெண்களின் பருவப் பெயர் ; இங்கு ஆகு பெயராய் வள்ளியம்மையாரைக் குறித்தது.

3. பரமானந்தம் - உயர்ந்த இன்பம்.

4. 'கரும்புந் தேனும்' என்றவற்றுள்ள உம்மை உயர்வுசிறப் பும்மைகள்.

5. கைப்பு - கசப்பு.

[கருத்துரை]

முருகப்பிரானை நினைத்தமாத்திரத்தில் நிரதிசயானந்த முண் டாகி, இன்சுவைகள் தரக்கூடிய கரும்புமுதலியவைகள் வெறுத்தற் குரியவாயின. (க)

[பிராந்தி நீங்கப் பிரார்த்தித்தல்.]

சளத்திற் பிணிபட்ட சட்டுக் ரியைக்குட் டவிக்குமென்றன்
உளத்திற் ப்ரமத்தைத் தவிர்ப்பா யவுண ருரத்துதிரக்
குளத்திற் குதித்துக் குளித்துக் களித்துக் குடித்துவெற்றிக்
களத்திற் செருக்கிக் கழுதாட வேற்றொட்ட காவலனே!

[பதவுரை]

கழுது	= "அலகைகள்
அவுணர்	= அசுரரது
உரத்து	= நெஞ்சில்
உதிரக் குளத்தில்	= இரத்தக் குளத்தில்
குதித்து	= பாய்ந்து,
குளித்து	= மூழ்கி,
களித்து	= மகிழ்ந்து,
குடித்து	= பருகி,

வெற்றிக்களத்தில் = வெற்றியையடைந்த யுத்தகளத்தில்
செருக்கி = களித்து
ஆட = ஆடும்படி
வேல் தொட்ட = வேலாயுதத்தை ஏவின
காவலனே = அரசே!
சளத்தில் = துன்பமாகிய கயிற்றினால்
பிணி பட்ட = கட்டுப்பட்ட
சட்டு க்ரியைக்குள் = உடற்றொழிலுக்குள் அகப்பட்டு
தவிக்கும் = (உள்ளந்) தவிக்கின்ற
என்றன் = அடியேனது
உளத்தில் = மனத்தில் (உள்ள)
ப்ரமத்தை = மயக்கத்தை
தவிர்ப்பாய் = நீக்கி அருள்வாய்."

[விருத்தியுரை]

1. சளம் - 'சலம்' என்கின்ற வடமொழியின் திரிபு.

2. சட்டு - சட்டகம் என்பதன் சிதைவு. 'சட்டுக்ரியை' என்பதற்குக் 'காம, குரோத, லோப, மத, மாச்சரியம், பொய் முதலியவற்றின் தொழில்களால்' எனப் பொருளுரைப்பாரும் உண்டு.

3. 'ப்ரமத்தை - வடசொல்; 'மயக்கம்' என்னும் பொருளில் வந்தது. மத்தம் - மயக்கம்; 'ப்ரமத்தம்' என்றது'பெருமயக்கத்தை.'

4. உரத்துதிரக்குளத்து - 'உரத்திலிருந்து வடிந்த இரத்த குளம்' என்பது பொருள்; இனி இதனை 'உரத்திலும்,உதிரக்குளத்திலும்' எனப்பொரு ளுரைப்பர்.

5. கழுது - பேய்.

6. நிருதர் இரத்தங் குடித்த களிப்பாற் பேய்கள் செருக்கி ஆடின என்க. இதனை,

"பெரியதொரு வயிறுடைய மாகாளி கூளியோடு
பிணங்களைமு முணவுசெய்து பேயோடு மாடல்செய
வென்ற தீர!"

என்ற திருப்புகழோடு ஒப்பிடலாம்.

[கருத்துரை]

"அலகைகள் அவுணருடைய உதிரக் குளத்தில் குளித்தாடுமாறு வேற்படையை ஏவிய முருகப்பிரானே! உடற் பிணிப்பினால் கட்டுண்டு தவிக்கும் அடியேனுள்ளத்தின் மயக்கத்தை நீக்கியருளல் வேண்டும்." (எ)

[ஆறுமுகத்தேவி னனுக்கிரகம்பெற்றேனெனல்.]

ஒளியில் விளைந்த வுயர்ஞான பூதரத் துச்சியின்மேல்
அளியில் விளைந்ததொ ரானந்தத் தேனை யநாதியிலே
வெளியில் விளைந்த வெறும்பாழைப் பெற்ற வெறுந்தனியைத்
தெளிய விளம்பிய வாமுக மாறுடைத் தேசிகனே!

[பதவுரை]

ஒளியில்	=	"ஜோதியில்
விளைந்த	=	உண்டாகிய
உயர்	=	உயர்ந்த
ஞானபூதரத்து	=	ஞானமாகிய மலையின்
உச்சியின்மேல்	=	சிகரத்தின்மேலே
அளியில் விளைந்தது	=	கருணையினால் உண்டானதாகிய
ஓர்	=	ஒப்பில்லாத
ஆனந்தத் தேனை	=	இன்பத்தேனை
அநாதியிலே	=	முற்காலத்திலேயே

வெளியில்	= வெள்ளிடையில்
விளைந்த	= உண்டாகிய
வெறும் பாழை	= சுத்த சூனியத்தை
பெற்ற	= தன்னிடத்துக் கொண்டிருக்கின்ற
வெறும் தனியை	= சுத்த தனிப்பொருளை
தெளிய	= தெளியும்படி
முகம் ஆறு	= முகங்கள் ஆறை
உடை	= பெற்றிருக்கின்ற
தேசிகன்	= குருநாதன்
விளம்பிய ஆறு	= அடியேனுக்கு உபதேசித் தருளிய விதம் (என்ன வியப்புடைத்து!)''

[விருத்தியுரை]

1. 'ஒளி' என்றது சுயம்பிரகாசத்தை.

2. ஞான பூதரம் - ஞான மலை.

3. 'அளி' என்றது கருணையை.

4. அனந்தத்தேனை-ஆனந்தம் உண்டாக்கும் தேனை; இதனை னன்றோ திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும்,

"திருவே! என்செல்வமே! தேனே!"

என்றார் தேவாரத்தும்.

5. 'அநாதியிலே வெளியில் விளைந்த வெறும் பாழை' என்ற அடியை,

"முப்பாழும் பாழாய் முடிவிலொரு சூனியமாய
அப்பாழும் பாழாயறும்."

என்ற திருவள்ளுவர் வாக்கோடும் ஒப்பிடலாம்.

6. முருகர் சிவபெருமானுக்குப் பிரணவப்பொருளைக் குருவாகநின் றுபதேசித்ததால் 'தேசிகனே' என்றார்.

7. 'தேன்,' 'தனி' என்பன ஒருபொருட்பன்மொழிகளாய் உண்மைப் பொருளை யுணர்த்திநின்றன.

[கருத்துரை]

"ஆறுமுகதேசிகனே! தேவரீர் அடியேனுக்கு உண்மைப் பொருளை யுபதேசித் தருளியவித மிருந்தவாறென்ன வியப் புடைத்து!" (அ)

[உபதேசப் பொருணிலை யுரைத்தற் கரிதெனல்]

தேனென்று பாகென் றுவமிக்கொ ணாமொழித் தெய்வவள்ளி
கோனன் றெனக்குப தேசித்த தொன்றுண்டு; கூறவற்றோ!
வானன்று; காலன்று; தீயன்று; நீரன்று; மண்ணுமன்று;
தானன்று; நானன் றசரீரி யன்று; சரீரியன்றே.

[பதவுரை]

தேன் என்று	= தேன் என்றும்,
பாகு என்று	= சர்க்கரைப் பாகு என்றும்
உவமிக்க	= ஒப்புச்சொல்ல
ஒண்ணா	= முடியாத
மொழி	= இனிய சொல்லையுடைய
தெய்வம்	= தெய்வீகமாகிய
வள்ளி	= வள்ளியம்மையாருக்கு
கோன்	= மணாளனாகிய முருகக்கடவுள்
அன்று	= அந்நாளில்
எனக்கு	= அடியேனாகிய எனக்கு

உபதேசித்தது	= உபதேசஞ் செய்தது
ஒன்று உண்டு	= ஒருபொருள் உண்டு;
கூறவற்றே	= (அது) சொல்லும் பான்மை யுடையதோ!
வான் அன்று	= ஆகாய மல்ல;
கால் அன்று	= காற்றல்ல;
தீ அன்று	= நெருப்பு அல்ல;
நீர் அன்று	= நீரல்ல;
மண்ணும் அன்று	= மண்ணும் அல்ல;
தான் அன்று	= தான் அல்ல;
நான் அன்று	= நான் அல்ல;
அசரீரி அன்று	= அசரீரி யல்ல;
சரீரி அன்று	= சரீரி அல்ல;

[விருத்தியுரை]

1. பூவினின்று பிறத்தலானும், நோய்நீக்கிச் சுகஞ் செய்தலானும், மணத்தானும், இனிமையானும் சிறந்ததாதலினாலும் 'தேனை' வள்ளியம்மையார் மொழிக்கு உவமித்தார்.

2. தேனிற்கு வண்டெச்சில் என்னுங் குற்ற முண்டாதலின் பாகைக் கூறினார்.

3. 'தேனென்று பாகென் றுவமிக்கொ ணாமொழித் தெய்வ வள்ளி' என்ற இதனால், வள்ளியம்மையார் சொல் குற்றமற்ற, குணந்தருவதான இனிய சொல் என்பது போதரும்.

திருப்புகழிலும்

"பாகு கனிமொழி மாது குறமகள்
பாதம் வருடிய மணவாளா!"

என்றனர்.

4. *தேகத்தை (சரீரத்தை) உடையது 'சரீரி'; சரீர மில்லாதது 'அசரீரி'. அசரீரி, சரீரி - வடசொற்கள்.*

[கருத்துரை]

வள்ளி மணாளனாகிய முருகப்பிரான் அடியேனுக்கு உபதேசித்தருளிய பொருள் ஒன்றுளது; அது ஆகாசமுதலிய பொருள்களன்று; அவற்றிற்கு மேலாகிய தத்துவப்பொருள். (௯)

[வள்ளி மணாளன் வல்லபத்தால் சும்மா இருக்கும் நிலை பெற்றெனெனல்]

சொல்லுகைக் கில்லையென் றெல்லா மிழந்துசும் மாவிருக்கும்
எல்லையுட் செல்ல வெனைவிட்ட வாவிகல் வேலனல்ல
கொல்லியைச் சேர்க்கின்ற சொல்லியைக் கல்வரை கொவ் [வைச்செவ்வாய்
வல்லியைப் புல்கின்ற மால்வரைத் தோளண்ணல் வல்லப [மே.

[பதவுரை]

இகல்	= போர் செய்யும்
வேலன்	= வேலாயுதத்தையுடைய முருகப்பிரான்
நல்ல	= சிறப்பினையுடைய
கொல்லியை	= கொல்லிப்பண்ணை
சேர்க்கின்ற	= சேரச்செய்கின்ற
சொல்லியை	= சொல்லை உடையவளை,
கல் வரை	= கல்லடர்ந்த குறிஞ்சிநிலத்திற்பிறந்த
கொவ்வை	= கோவைப்பழத்தை நிகர்த்த

செவ்வாய்	= செவந்த வாயினையுடைய
வல்லியை	= வல்லிக்கொடிபோன்ற வள்ளிநாயகியாரை
புல்கின்ற	= தழுவுகின்ற
மால்	= பெரிய
வரை	= மலைபோலும்
தோள்	= புயங்களையுடைய
அண்ணல்	= பெரியோனாகிய முருகக்கடவுளின்
வல்லபம்	= ஆற்றலை
சொல்லுகைக்கு	= எடுத்துச் சொல்லுதற்கு
இல்லை என்று	= இல்லை என்று
எல்லாம் இழந்து	= எல்லாவற்றையும் இழந்து
சும்மா இருக்கும்	= சும்மா இருத்தற்கு உரிய
எல்லையுள்	= எல்லைக்குள்ளே
செல்ல	= புக
என்னை	= அடியேனாகிய என்னை
விட்டவா	= செலுத்தினவிதம் என்ன ஆச்சரியம்.

[விருத்தியுரை]

1. 'சொல்லுகைக் கில்லை' என்றது கூற முடியாதபடிப் பரந்து நிற்கும் புகழை.

2. 'எல்லாம் இழந்து' என்றது 'அகப்புறப்பற்றுக்கள் எல்லாவற்றையும் இழந்து' என்றதாம்.

3. 'சும்மாயிருக்குமெல்லை' என்றது மௌன நிலையை.

"மோன மென்பது ஞான வரம்பு"

என்றார் ஔவைப் பிராட்டியார்.

4. கொல்லி - ஒருவகைத் தமிழ்ப்பண்.

5. சொல்லி - 'சொல்லை உடையவள்' என்பது பொருள் இ - பெண்பால் விகுதி.

6. 'சொல்லி', 'வல்லி' என்பன வள்ளிநாயகியாரை.

7. 'கல்வரை' என்றது குறிஞ்சி நிலத்தை.

8. வல்லிக்கொடிபோன்றவளை 'வல்லி' என்றது உவமை ஆகுபெயர்.

9. 'அண்ணல்' என்றது ஈண்டு முருகப்பிரானை; அண்ணல்- 'பெருமையை உடையவன்' என்பது பொருள்; அண்ணல்-'எவரும் ஒப்புச் சொல்லுதற்குங் கிட்டற்கும் அரிய பெருமையை உடையவன்' என்ற காரணப்பொருளது.

[கருத்துரை]

முருகக்கடவுளின் ஆற்றலைப் புகழ்ந்து கூறுதற் கொல்லாதென்று சொல்லும் பொருளுமற்றுச் சும்மாவிருக்கு மெல்லையில் அடியேனை விடுத்தருளிய விதம் என்ன வியப்புடைத்து. (௪0)

[மயில்வாகனத்தின் வல்லப முரைத்தல்]

குசைநெகி ழாவெற்றி வேலோ னவுணர் குடர்குழம்பக்
கசையிடு வாசி விசைகொண்ட, வாகனப் பீலியின்கோத்
தசைபடு கால்பட் டசைந்தது மேரு வடியிடவெண்
டிசைவரை தூள்பட்ட வத்தூளின் வாரி திடர்பட்டதே.

[பதவுரை]

வெற்றி	= ஜயத்தையுடைய
வேலோன்	= வேலாயுதத்தையுடைய முருகக் கடவுளின்
குசை நெகிழா	= கடிவாளங் கட்டுவிடாததும்

கசை இடு	= சவுக்கினால் அடிக்கப்பெற்றதும் ஆகிய
வாசி	= குதிரையானது
அவுணர்	= அசுரர்களின்
குடர்	= குடல்கள்
குழம்ப	= கலங்கும்படி
விசை கொண்ட	= வேகங்கொண்டெழுந்த;
வாகனம்	= வாகனமென்கிற மயிலின்
பீலியின்	= தோகைகளின்
கொத்து	= தொகுதி
அசைபடு	= அசைதலில் உண்டாகின்ற
கால்	= காற்றானது
பட்டு	= பட்டு
மேரு	= மகாமேருமலையானது
அசைந்தது	= அசைவுகொண்டது;
அடி இட	= (அது) அடியெடுத்து வைக்க
எண் திசை	= எட்டுத்திக்கிலும் உள்ள
வரை	= மலைகள்
தூள் பட்ட	= துகள்பட்டன;
அ	= அந்த
தூளின்	= துகள்களினால்
வாரி	= கடலானது
திடர்பட்டது	= மேடாகிவிட்டது.

[விருத்தியுரை]

1. வென்றதன் மேலாகிய புகழை 'வெற்றி' என்பர்; இதற்கு வெல்-பகுதி.

2. குடல் 'குடர்' என நின்றது; இதில் அர் - போலி.

3. பீலி - மயிற்றோகை.
4. 'கால்' ஈண்டு காற்றைக் குறித்தது.
5. வாரி-சமுத்திரம்; 'நீண்டது' என்ற பொருளில் வந்தது.

[கருத்துரை]

முருகக்கடவுள் அரக்கரை அதஞ்செய்யப் போம்போது அவரது வாகனங்களாகிய குதிரையின் விசையாலும் மயிற்றோகையினது காற்றினாலும் அசுரரும் மேருமுதலிய பொருள்களும் நிலை கலங்கின. (கக)

[வாரணக்கொடியின் வல்லப முரைத்தல்]

படைபட்ட வேலவன் பால்வந்த வாகைப் பதாகையென்னுந்
தடைபட்ட சேவல் சிறகடிக் கொள்ளச் சலதிகிழிந்
துடைபட்ட தண்ட கடாக முதிர்ந்த துடுபடலம்
இடைபட்ட குன்றமு.மாமேரு வெற்பு மிடிபட்டவே.

[பதவுரை]

படை பட்ட	= கொல்லுந் தன்மையைக் கொண்ட
வேலவன்பால்	= வேலாயுதத்தையுடைய முருகக்கடவுளினிடத்து
வந்த	= வந்த
வாகைப் பதாகை	= வெற்றிக்கொடி
என்னும்	= என்று சொல்லப்படுகின்ற [அ
தடைபட்ட சேவல்	= மறித்துவைக்கப்பெற்ற சேவலான
சிறகு அடிக்கொள்ள	= சிறகை யடித்துக்கொள்ள
சலதி	= சமுத்திரமானது
கிழிந்து	= கிழிபட்டு

உடைபட்டது = உடைந்துபோயிற்று;
அண்டம் = உலகத்தின்
கடாகம் = மூகடு
உதிர்ந்தது = உதிர்ந்தது;
உடு = நட்சத்திரங்களின்
படலம் = கூட்டங்கள்
இடை பட்ட = தடுமாற்றம் அடைந்தன;
குன்றமும் = வரைகளும்
மா மேரு = பெரிய மகாமேரு
வெற்பும் = மலையும்
இடிபட்ட = இடிந்தன.

[விருத்தியுரை]

1. படுப்பது 'படை'; படுத்தல் - அழித்தல்.

2. பட்ட - பொருந்திய.

3. 'வாகை' இது மரத்திற்காகிப், பின் பூவுக்காகிப், பின் வெற்றி பெற்றவா அணிகின்ற மாலைககாகிப், பின வெறறிக்கு ஆகு பெயராயிற்று. இது மும்மடி ஆகுபெயர்.

" * * * * எள்ளினரைச்
சேரப்போருது செகுத்தவென்றி வாகையும்"

என்னுந் தமிழ்விடுதூதாலும் அறியலாம்.

4. சலதி - கடல்; இது வடமொழி; 'சலத்தை உடையது' என்பது பொருள்.

5. மாவாக நின்ற அசுரனை வேலால் இரு கூறாக்கவும், ஒரு கூறு மயிலாகி வாகனமாயிற்று; மற்றொரு கூறு கோழியாகித் துவஜமாயிற்று. அதனால் 'பதாகை என்னுந், தடைபட்ட சேவல்' என்றார். இதனை,

" மணிகிளர் வரைய தொன்று
மரகதப் பிறங்க லொன்றுந்
துணையடி சிறகர் பெற்றுச்
சூற்புய லழிய வார்த்துத்
திணிநில விசும்பின் மாட்டே
சென்றெனச் சேவ லோடு
பிணிமுக உருவாய் வந்து
பெருந்தகை முன்னம் புக்கான்."

" அக்கண மெம்பி ரான்ற
னருளினு லுணர்வு சான்ற
குக்குட வுருவை நோக்கிக்
கடிதினீ கொடியே யாகி
மிக்குயர் நமது தேரின்
மேவினை யார்த்தி யென்னத்
தக்கதே பணியி தென்று
வெழுந்தது தமித்து விண்மேல்."

" செந்நிறங் கெழீஇய சூட்டுச்
சேவலங் கொடியோ னாகி
முன்னுற மனத்திற் செல்லு
முரண்டகு தடந்தேர் மீப்போய்
இந்நில வனைப்பி னண்ட
மிடிபட வுருமே றட்க
வன்னியும் வெருவ வார்த்து
மற்றவ ணுற்ற தன்றே."

என்ற கந்தபுராணச் செய்யுள்களாலும் அறியலாம்.

[கருத்துரை]

முருகவேளின் வெற்றிக்கொடியாகிய சேவல் சிறகடித்துக் கொள்ள அதனு லுண்டாகிய காற்றினுல் கடல்முதலாயின தத்தம் நிலை கலங்கின. (கஉ)

[கிங்கிணி யோசையின் வல்லப மூரைத்தல்]

ஒருவரைப் பங்கி னுடையாள் குமார னுடைமணிசேர்
திருவரைக் கிங்கிணி யோசை படத்திடுக் கிட்டரக்கர்
வெருவரத், திக்குச் செவிடுபட் டெட்டுவெற் புங்கனகப்
பருவரைக் குன்று மதிர்ந்தன; தேவர் பயங்கெட்டதே.

[பதவுரை]

ஒருவரை	= ஒப்பற்றவராகிய பரமேச்சுரனை
பங்கில்	= தன் வலதுபக்கத்தில்
உடையாள்	= உடையவளாகிய உமாதேவியாரின்
குமாரன்	= புத்திரனுகிய கந்தக்கடவுளின்
உடைமணி சேர்	= உடைமணி பொருந்திய
திரு அரை	= அழகிய இடையிற் பூண்டுள்ள
கிங்கிணி	= கிங்கிணியின்
ஓசை	= சப்தமானது
பட	= பட்டமாத்திரத்தில்
அரக்கர்	= அசுரர்கள்
திடுக்கிட்டு	= திடுக்கிட்டு
வெருவர	= அஞ்ச,
திக்கு	= எட்டுத் திசைகளும்
செவிடுபட்டு	= செவிடுபட்டு

எட்டு வெற்பும்	= எட்டுத் திக்கிலுமுள்ள குல வெற்புகள் எட்டும்
பரு வரை	= பெரிய மலையாகிய
கனகக் குன்றும்	= பொன்மயமான மேருமலையும்
அதிர்ந்தன	= அதிர்ந்துபோயின;
தேவர்	= தேவர்களினுடைய
பயம் கெட்டது	= அச்சம் அழிந்தது.

[விருத்தியுரை]

1. 'ஒருவர்' என்றது ஈண்டுச் சிவபெருமானை; 'ஒப்பற்றவர்' என்பது பொருள்.

2. பங்கு-பாகம்; ஈண்டு வலப்பாகத்தைக் குறித்தது.

3. உடை மணி-உடைக்குமேல் அலங்கரித்துள்ள மேகலாபரணம் முதலியன.

"உடைமணி கட்டிச் சிறுதேருருட்டி"

என்னும் திருக்கோவையாரினுங் காண்க.

4. கிங்கிணி - 'கிங்கிணி' என ஒலிக்கும் ஆபரணத்திற்கு ஒலிக்குறிப்பால் ஏற்பட்ட பெயர்.

5. செவிடுபடல் - காதடைத்தல்.

6. குலகிரிகள் எட்டாவன:—1. கைலை, 2. இமயம், 3. மந்தரம், 4. விந்தம், 5. நிடதம், 6. ஏமகூடம், 7. நீலகிரி, 8. கந்தமாதனம் என்பன.

[கருத்துரை]

குமாரவேளின் திருவரையிற் கட்டிய கிங்கிணியோசை கேட்ட மாத்திரத்தில், அரக்கர்முதலாயினோர் அஞ்சிக் கலங்கினர்; தேவர் பய மழிந்தனர். (கக)

[இந்திரிய நிக்கிரகம் செய்யப் பிரார்த்தித்தல்]

குப்பாச வாழ்க்கையுட் கூத்தாடு மைவரிற் கொட்படைந்த
இப்பாச நெஞ்சனை யீடேற்று வாயிரு நான்குவெற்பும்
அப்பாதி யாய்விழ, மேருங் குலுங்க, விண் ணாருமுய்யச்
சப்பாணி கொட்டிய கையா றிரண்டுடைச் சண்முகனே!

[பதவுரை]

இரு நான்கு	= எட்டு
வெற்பும்	= குலகிரிகளும்
அ பாதி ஆய்	= அந்தப் பாதி பங்குகளாய்
விழ	= பிளந்து விழவும்,
மேரும் குலுங்க	= மேருமலையும் குலுங்கவும்,
விண்ணாரும்	= தேவர்களும்
உய்ய	= உஜ்ஜீவிக்கவும்
சப்பாணி கொட்டிய	= சப்பாணி கொட்டின
ஆறு • இரண்டு	= பன்னிரண்டு
கை உடை	= கைகளைக்கொண்டிருக்கின்ற
சண்முகனே!	= ஆறுமுகக் கடவுளே !
கு	= மண்ணுலகத்தில்
பாசம்	= பாசமாகிய
வாழ்க்கையுள்	= உலக வாழ்க்கையில்
கூத்தாடும்	= கூத்தாடுகிற
ஐவரின்	= பஞ்சேந்திரியங்களாகிய ஐவரினால்
கொட்பு	= சுழற்சியை
அடைந்த	= அடைந்த
இ	= இந்த

பாச = பாசம் பற்றிய
நெஞ்சனை = மனத்தை யுடையவனாகிய அடியேனை
ஈடேற்றுவாய் = ஈடேற்றக்கடவாய்!

[விருத்தியுரை]

1. 'ஐவர்' என்றது தொகைக்குறிப்பாய்ப் பஞ்சேந்திரியங் களைக் குறித்தது.

"ஐவர் கலகமிட் டலைக்குங் கானகம்"
என்ற பட்டினத்தடிகள் திருவாக்கு இங்கு ஒப்பிடற்பாலது.

2. ஈடேற்றல் - கேடின்றி முன்னேறச் செய்தல்; அன்றிப் பெருமையடையச் செய்தல்.

3. 'மேரும்' என்றதில் உள்ள உம்மை உயர்வுசிறப்பு.

4. சப்பாணி கொட்டுதல் - இருகைகளையுஞ் சேர்த்து ஓசை எழக் கொட்டுதல். இதனை,

[திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழ்-சப்பாணிப் பருவம்-செய்யுள் 2]

" அண்டர்தந் துயரொழித் தனமென்று கொண்டாடி
யாவலங் கொட்ட, மன்னு
மயிராணி கலவியமு துண்டன மெனத்தேவ
ரசிரு கரங்கள்கொட்ட,
துண்டவெண் பிறைபுரை யெயிற்றுவெஞ் சூருளந்
துண்ணெனப் பறைகொட்ட, நீள்
சுருதியந் தணரிடந் தோறுமங்க லப்பெருந்
தூரியங் கொட்ட, முட்டப்
பண்டரு பெருங்கவிப் புலமைக்கு நீசொன்ன
படிதிண்டி மங்கொட்ட,வெம்

பகைஙிசா சரர்வளம் பதிமுழுது நெய்தலம்
பறைகொட்ட வெள்வளைதருந்
தண்டரள மலைமொண்டு கொட்டுநக ராதிபா!
சப்பாணி கொட்டியருளே!
சமரமுக ரணவீர! பரசமய திமிராரி!
சப்பாணி கொட்டியருளே!

என்னும் செய்யுளின் கருத்து நோக்க.

[கருத்துரை]

" அஷ்ட குலகிரிகள் முதலாயின குலுங்கவும், தேவர்கள் உய்யும்பொருட்டும் சப்பாணி கொட்டியருளிய பன்னிருகைகளை யுடையவனே ! இந்தப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையுள் சிக்கித் துன்புறு கின்ற அடியேனை யீடேற்றுதல்வேண்டும்." (௧௪)

[திருவடி விளங்குமிட மிவை யென்னல்]

தாவடி யோட்டு மயிலிலுந் தேவர் தலையிலுமென்
பாவடி யேட்டிலும் பட்டதன் றோபடி மாவலிபான்
மூவடி கேட்டன்று மூதண்ட கூட முகடுமுட்டச்
சேவடி நீட்டும் பெருமான் மருகன்றன் சிற்றடியே.

[பதவுரை]

அன்று	= *அக்காலத்தில்*
மாவலிபால்	= *மாவலிச் சக்கிரவர்த்தியினிடத்து*
மூவடி	= *மூன்று அடி*
படி	= *பூமியை*
கேட்டு	= *யாசித்துக் (அவன் இசைந்தபின்பு)*

மூது	= பழமையான
அண்டகூடம்	= அண்டகூடத்தின்
முகடு முட்ட	= முகட்டிலே முட்டும்படி
சேவடி நீட்டும்	= செவந்த திருப்பாதங்களை நீட்டிய
பெருமான்	= திருமாலின்
மருகன்	= மருமகனாகிய முருகவேளின்
சிற்றடி	= சிறிய திருப்பாதமானது
தாவடி ஓட்டும்	= (அவன்) போர்க்களத்தில் செலுத்துகின்ற
மயிலிலும்	= மயிலின்மீதும்,
தேவர்	= தேவர்களுடைய
தலையிலும்	= சிரசிலும்,
என் பா	= அடியேன் பாடிய பூாக்க
வடி	= எழுதப்பட்ட
ஏட்டிலும்	= ஏட்டின்மேலும்
பட்டது அன்றே.	= பட்டது

[விருத்தியுரை]

1. தாவடி - யுத்தம்.

2. படி - பூமி; படிந்திருப்பது என்ற காரணம்பற்றி வந்த பெயர்.

3. முகடு முட்ட - 'உச்சியிலே முட்ட' என்று பொருளாம்.

4. சேவடி : செம்மை + அடி 'சேவடி' என்றாயின.

5. 'பெருமான் மருகன்றனை சிற்றடியே' என்றது மூரண்டோடை. 'பெருமாண் மருகன்' என்றுபாடம் ஓதுவாரும் உண்டு. பெருமான் + மருகன் = பெருமாண் மருகன் பெருமான் என்பதில் 'ன்' ஆண்பால் விகுதி.

6. அன்று, ஓ இரண்டும் ஈற்றசைகள். அன்றோ-அல்லவா? என வியப்பு வினாவாகவுங் கொள்வர்.

[கருத்துரை]

முருகக்கடவுளின் சிறிய திருவடியானது மயிலின்மீதும், தேவர் சிரசின்மீதும், அடியேன் பாட்டிலும் பட்டதன்றோ? (க ு)

[அருள் பெறுஞ் சாதனம் அன்பாவுரைத்தல்]

தடுங்கோண் மனத்தை விடுங்கோள் வெகுளியைத் தானமென்றும்
இடுங்கோ ளிருந்த படியிருங் கோளேழு பாருமுய்யக்
கொடுங்கோபச் சூருடன் குன்றந் திறக்கத் துளைக்கவைவேல்
விடுங்கோ னருள்வந்து தானே யுமக்கு வெளிப்படுமே.

[பதவுரை]

மனத்தை	= (உலகத்தவரே!) உங்கள் மனத்தை
தடுங்கோள்	= பொறியின் வழியே செல்லவொட்டாமற் றடை செய்யுங்கள்!
வெகுளியை	= சினத்தை
விடுங்கோள்	= விட்டுவிடுங்கள்!
என்றும்	= எப்பொழுதும்
தானம்	= யாசிப்போர்க்குக் கொடுக்கும் தானத்தை
இடுங்கோள்	= கொடுத்தலைச் செய்யுங்கள்!
இருந்தபடி	= இருந்தவிதமாகவே
இருங்கோள்	= இருங்கள்!
உமக்கு	= இவ்விதம் செய்வீர்களானால், உங்களுக்கு

ஏழு	= ஏழாகிய
பாரும்	= உலகங்களும்
உய்ய	= பிழைக்குமாறு
கொடுங் கோபம்	= மிக்க கோபத்தைக்கொண்ட
சூருடன்	= சூரபத்மனுடன்
குன்றம்	= கிரௌஞ்சகிரியும்
திறக்க	= பிளவுபடும்படியும்
துளைக்க	= தொளைக்கும்படியும்
வை	= கூர்மை பொருந்திய
வேல்	= வேலாயுதத்தை
விடும்	= விட்ட
கோன்	= முருகப் பெருமானின்
அருள்	= திருவருளானது
தானே வந்து	= தானாகவே வந்து
வெளிப்படும்	= வெளிப்பட்டுத் தோன்றும்.

[விருத்தியுரை]

1. 'தடுங்கோள்,' 'விடுங்கோள்,' 'இடுங்கோள்,' 'இருங்கோள்' - முன்னிலை ஏவல்.

2. இருந்தபடி இருத்தல் என்றது சும்மா இருத்தல்; அல்லது, திருவருளில் வேற்றுமையின்றிக் கலந்திருத்தல்.

[தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு-பாயப்புலி-௩ ௫௰-ம் பாடல்.]

"சும்மா இருக்கச் சுகஞ்சுக மென்று சுருதிஎல்லாம்
அம்மா நிரந்தரஞ் சொல்லவும்"

என்றார் தாயுமானவரும். முருகப்பிரானும் தோன்றி அருள்செய்த காலை "சும்மாயிரு" என்று கூறினதாகச் சரித்திரம் கூறும்.

3. 'திறக்க துளைக்க' என்றது குருடல் திறக்க, குன்றந் துளைக்க என நிரைநிரைப்பொருள்கோளாற் கொள்ளல்வேண்டும். 'திறக்க' 'துளைக்க' உம்மை தொக்கது.

4. ஏ - ஈற்றசை.

5. 'மனத்தைத் தடுங்கோள்' என்றது 'மனம் புலன்வழிச் செல்லாது தடுங்கள்' என்பதாம்.

[திருக்குறள்-கூக-ம் அதி. வெகுளாமை-செய்யுள்-கூ.]

"சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனமென்னும்
ஏமப் புணையைச் சுடும்."

எனத் திருவள்ளுவர் கூறியதால் 'வெகுளியை விடுங்கோள்' என்றார்.

[கருத்துரை]

"உலகத்தாரே! நீங்கள் மனத்தை விஷயங்களிற் செல்லவொட்டாமல் தடை செய்யுங்கள்! கோபத்தை விட்டுவிடுங்கள்! தானம் பண்ணுங்கள்! இருந்தபடி இருங்கள்! இவ்வாறு செய்வீர்களாயின் முருகப்பிரானின் திருவருள் உங்களுக்கு எளிதில் கிடைக்கும்." (கசு)

[சித்த ஜயமுண்டாக அதனைப் பிரார்த்தித்தல்]

வேதா கமசித்ர வேலா யுதன்வெட்சி பூத்ததண்டைப்
பாதார விந்த மரணாக வல்லும் பகலுமில்லாச்
சூதான தற்ற வெளிக்கே யொளித்துச்சும் மாவிருக்கப்
போதா யினிமன மே!தெரி யாதொரு பூதர்க்குமே.

[பதவுரை]

மனமே = "மனமே!

வேதாகம = வேதாகமங்களாற் புகழ்ந்து கூறப்படுகின்ற

சித்ர	= அழகிய
வேல் ஆயுதன்	= வேலை ஆயுதமாகவுடைய முருகக் கடவுளின்
வெட்சி	= வெட்சிமலர்மாலையானது
பூத்த	= மலர்ந்த
தண்டை	= தண்டையென்னுங் காலணியை யுடைய
பாத ஆரவிந்தம்	= திருவடிகளாகிய தாமரைமலரை
அரண் ஆக	= நமக்குக் காவலாகக் கொண்டு
அல்லும் பகலும்	= இரவும் பகலும்
இல்லா	= இல்லாத
சூதானது அற்ற	= சூது இல்லாத
வெளிக்கு	= பரவெளியில்
ஒளித்து	= மறைந்து
சும்மா இருக்க	= சும்மா இருத்தற்கு
இனி போதாய்	= இனி வருவாயாக!
ஒரு பூதர்க்கும்	= (இந்த உபாயம்) ஒரு பூதசரீரிகளுக்கும்
தெரியாது	= தெரிய முடியாது."

[விருத்தியுரை]

1. "வேல் ஞானசத்தி ஆதலின் 'வேதாகம சித்ரவேல்' என்றார்" என்பாரும் உண்டு.

2. வெட்சி - முருகர் அணியும் பூ.

[திருமுருகாற்றுப்படை-க-வது திருப்பரங்குன்றம்-உக-வது அடி]

"செங்கால் வெட்சிச் சீறித ழிடையிடுபு"

என்ற அடி நோக்கத்தக்கது.

வெட்சி புறப்பொருளில் வந்துள்ளது.

"கூடா வரசர்
கடியார் நிரையைக் கவருங்—கடியாரும்
வெட்சியும்"

என்ற தமிழ்விடுதூதால் பகைவர் பசுநிறையைக் கவர்தலை 'வெட்சி' என்பர் என்பதும் அறியத்தக்கது. இது பூவால் வந்தது.

3. பாத+அரவிந்தம்=பாதாரவிந்தம்; இது வடமொழிப் புணர்ச்சி; தீர்க்க சந்தி.

4. அரணாக - தஞ்சமாக.

5. 'அல்லும் பகலும் இல்லாச் சூதான தற்றவெளி' என்றது சுத்தப் பாழை.

6. 'பூதர்' என்றது பூத சம்பந்தம் உடையவர்களை.

[கருத்துரை]

"மனமே! முருகப்பிரானின் திருவடியை நமக்கு ரக்ஷகமாகக் கொண்டு, சதோதயமாய் விளங்குமிடத்தில் சும்மாவிருத்தற் பொருட்டு வருவாயாக! இது ஒருவருக்கும் உணரவொண்ணாத வுபாயமாம்." (கஎ)

[உலகத்தார்க்கு உறுதி பெறும் நெறி கூறல்]

வையிற் கதிர்வடி வேலோனை வாழ்த்தி வறிஞர்க்கென்றும்
நொய்யிற் பிளவள வேனும் பகிர்மின்க ணுங்கட்கிங்ஙன்
வெய்யிற் கொதுங்க வுதவா வுடம்பின் வெறுநிழல்போற்
கையிற் பொருளு முதவாது காணுங் கடைவழிக்கே.

[பதவுரை]

வையின்	= "கூர்மையோடு
கதிர்	= பிரகாசத்தையும் உடைய

வடி	= வடித்தெடுக்கப்பெற்ற
வேலோனை	= வேலாயுதத்தைக் கையில் ஏந்திய முருகக்கடவுளை
வாழ்த்தி	= துதித்து
வறிஞர்க்கு	= வறியோருக்கு
என்றும்	= எப்பொழுதும்
நொய்யின்	= நொய்யினுடைய
பிளவு	= பிளப்பின்
அளவு எனும்	= அளவு ஆனாலும்
பகர்மின்கள்	= பகிர்ந்து கொடுங்கள்!
நுங்கட்கு	= உங்களுக்கு
இங்ஙன்	= இவ்விடத்து
வெய்யிற்கு	= வெய்யிலுக்கு
ஒதுங்க	= ஒதுங்கி நிற்கவும்
உதவா	= உதவாத
உடம்பின்	= சரீரத்தின்
வெறு நிழல்போல்	= பயனற்ற நிழலைப்போல்.
நும்	= உங்களுடைய
கடை வழிக்கு	= அந்தியக்காலத்தே செல்லும் நெறிக்கு
கையில் பொருளும்	= உங்கள் கையிலுள்ள பொருளும்
உதவாது	= துணை செய்யமாட்டாது."

[விருத்தியுரை]

1. வடி - 'நெருப்பிற் காய்ச்சித் தட்டித் திட்டியது' என்பது பொருள்.

2. வறுமையை உடையர் 'வறிஞர்'; ஈண்டு, ஞகரம் பெயரிடைநிலை.

3. 'கடைவழி' என்றது மரணகாலத்தை.

4. 'கையிற் பொருளு முதவாது காணுங் கடைவழிக்கே' என்றதை,

[பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருப்பாடற்றிரட்டு
பொது-௩௦-ம் பாடல்]

" வாதுற்ற திண்புயர் அண்ணு மலையர் மலர்ப்பதத்தைப்
போதுற்றெப் போதும் புகலுநெஞ் சே! இந்தப் பூதலத்தில்
தீதுற்ற செல்வமென் தேடிப் புதைத்த திரவியமென்
காதற்ற ஊசியும் வாராது காணுங் கடைவழிக்கே."

என்ற பாவோடு ஒப்பிடலாம்.

5. வேலாயுதனை வாழ்த்தாது செய்யும் அறம், அறமன்றாத லின், 'வையிற் கதிர்வடி வேலோனை வாழ்த்தி வறிஞர்க்கென்றும், நொய்யிற் பிளவள வேனும் பகிர்மின்கள்' என்றார்.

[கருத்துரை]

" உலகத்தாரே ! பொருள்முதலிய யாவும் நீங்கள் இறக்கும் தருணத்தில் கூட வாராதன ஆதலால், முருகப்பிரானைத் துதிசெய்து எளியோர்க்கு உதவி செய்யுங்கள்." (௧௮)

[மௌன நிலையின் பயனை வகுத்துரைத்தல்]

சொன்ன கிரௌஞ்ச கிரியூ டுருவத் துளைத்தவைவேல்
மன்ன! கடம்பின் மலர்மாலை மார்ப! மௌன த்தையுற்று
நின்னை யுணர்ந்துணர்ந் தெல்லா மொருங்கிய நிர்க்குணம்பூண்
டென்னை மறந்திருந் தேனிறந் தேவிட்ட திவ்வுடம்பே.

[பதவுரை]

சொன்ன	= கூறப்பட்ட
கிரௌஞ்சகிரி	= கிரவுஞ்சகிரியில்
ஊடுருவ	= உள்ளே நுழைந்து செல்லும்படி

துளைத்த	= துளை செய்த
வை வேல்	= கூரிய வேலாயுதத்தைக் கையிலே கொண்டிருக்கின்ற
மன்ன!	= அரசே!
கடம்பின்	= கடம்பினுடைய
மலர் மாலை	= மலர்களால் ஆக்கப்பட்ட மலர்மாலையை அணிந்த
மார்ப!	= மார்பினனே!
மௌனத்தை	= மௌனநிலையை
உற்று	= அடைந்து
நினை	= தேவரீரை
உணர்ந்து உணர்ந்து	= அறிந்து அறிந்து
எல்லாம்	= எல்லாக் கரணங்களும்
ஒருங்கிய	= அடங்கிய
நிர்க்குணம்	= நிர்க்குணத்தை அல்லது குணராஹித்யத்தை
பூண்டு	= அடைந்து
என்னை	= அடியேனாகிய என்னை
மறந்து இருந்தேன்	= அறியாதிருந்தேன்;
இவ்வுடம்பு	= இந்தச் சரீரவாசனை
இறந்தேவிட்டது	= அற்றே யொழிந்தது."

[விருத்தியுரை]

1. சொன்ன கிரௌஞ்சகிரி-'பொன்மயமாயுள்ள கிரௌஞ்ச மலை' என்று கூறினும் பொருந்தும்.

2. "கிரௌஞ்சம் அகத்தியர் சாபத்தால் முருகக்கடவுள் வேலால் அழிவுண்டது" என்பர் பௌராணிகர்.

3. கடம்பமலர்மாலை முருகருக்கு அதி பிரீதியுள்ளது. இம் மலர்மாலை யணிதலினாலேயே முருகருக்குக் 'கடம்பன்' என்றுந் திருநாம முண்டு.

[திருமுருகாற்றுப்படை-தோத்திரப் பாக்கள்-அ-ம் பாடல்]

"காக்கக் கடவியநீ காவா திருந்தக்கால்
ஆர்க்குப் பரமாம் அறுமுகவா!—பூக்கும்
கடம்பா! முருகா! கதிர்வேலா! நல்ல
இடங்காண் இரங்காய் இனி."

என்ற நக்கீரர் வெண்பாவையும் நோக்குக.

4. 'மௌனத்தையுற்று..............திவ்வுடம்பே' என்றது சமாதியோக முத்திநிலையை.

5. 'என்னை மறந்திருந்தேன்' என்றது தற்போதம் அற்றிருக்கும் நிலையை.

6. கடவுளை உணர்ந்தார்க்குப் பின் உணர்தற்குக் கருவியாகிய சித்தவிருத்தியும் ஒடுங்குதலின் 'எல்லாம் ஒருங்கிய' என்றார். இதனை,

"உணர்ந்தார்க்கு உணர்வரியோன்"

என்னும் திருக்கோவையார் உரையினுங்காண்க.

7. 'நிர்க்குணம்' என்றது குணராஹித்யம், முக்குண வியல் பற்றிருத்தல்.

8. 'மன்ன' 'மார்ப' என்றது அண்மைவிளி.

[கருத்துரை]

"முருகப்பிரானே! தேவரீர் அனுக்கிரகத்தினால் யான் மௌன நிலையை யடைந்து, உன்னை யறிந்து, என்னை மறந்திருந்தேன்; இவ்வாறிருந்தபோது இந்தச் சரீரவாசனை பற்றற்றுப் போயிற்று."()

[உலோபிகளுக்கு உய்யும் நெறி கூறல்]

கோழிக் கொடிய னடிபணி யாமற் குவலயத்தே
வாழக் கருது மதியிலி காளுங்கள் வல்வினைநோய்
ஊழிற் பெருவலி யுண்ணவொட் டாதுங்க ளத்தமெல்லாம்
ஆழப் புதைத்துவைத் தால்வரு மோநும் மடிப்பிறகே.

[பதவுரை]

கோழி	= "சேவலை
கொடியன்	= கொடியாக உடைய முருகக்கடவுளின்
அடி	= திருவடிகளை
பணியாமல்	= வணங்காமல்
குவலயத்தே	= இப் பூமியின்கண்ணே
வாழ	= வாழ்வதற்கு
கருதும்	= நினைக்கிற
மதி இலிகாள்	= அறிவில்லாதவர்களே!
உங்கள்	= உம்முடைய
வல் வினை	= வலிய வினைகள் காரணமாக உண்டாகிய
நோய்	= நோயாகும்
ஊழின்	= ஊழினது
பெரு வலி	= பெரிய வல்லபமானது
உண்ண ஒட்டாது	= அநுபவிக்க ஒட்டாது;
உங்கள்	= உங்களுடைய
அத்தம்	= திரவியங்கள்
எல்லாம்	= எல்லாவற்றையும்
ஆழ	= ஆழமாக
புதைத்து வைத்தால்	= புதைத்து வைத்தீர்களானால்

நும் = (அவை) உம்முடைய
அடிப்பிறகே = காலடியின் பின்னே
வருமோ = தொடர்ந்து வருமோ."

[விருத்தியுரை]

1. 'அடி' என்றது பாதங்களை; இது ஜாதி ஒருமை. இனி,

[நன்னூல்-கூ௫௦-ம் சூத்திரம்]

"ஒருமையிற் பன்மையும், பன்மையில் ஒருமையும்,
ஓரிடம் பிறவிடந் தழுவலு முளவே."

என்ற சூத்திரப்படி வழுஅமைதி என்பர்.

2. குவலயம்: கு-பூமி, வலயம்-மண்டலம்; வடசொல்.

3. 'வல்வினை நோய் ஊழிற் பெருவலி' என்றது,

[திருக்குறள்-ஊழ்-க௦-ம் செய்யுள்]

"ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினுந் தான்முந் துறும்."

என்ற திருக்குறளோடு அடி ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கின்றது.

4. உண்ணல் - 'அநுபவித்தல்' என்னும் பொருளது.

5. அத்தம் - பொருட்செல்வம்; வடசொல்.

[பட்டினத்துப்பிள்ளையார் திருப்பாடற்றிரட்டு-
பொது-கஙு-ம் பாடல்]

"அத்தமும் வாழ்வும் அகத்துமட்டே"

என்றார் பட்டினத்தாரும்.

6. 'வருமோ' என்பதிலுள்ள ஓகாரம் எதிர்மறை.

[கருத்துரை]

"முருகப்பிரானின் பாதாரவிந்தங்களைத் துதிசெய்யாமல், உலக போகத்தில் மயங்கித் தவிக்கின்ற அறிவிலிகளே! உங்கள் கைப்

பொருள்முதலியவற்றை உங்கள் ஊழானது உங்களை யனுபவிக்க வொட்டாது; ஆகையால், நீங்கள் அவைகளை நிலத்திற் புதைத்து வைத்தீர்களானால், அவை நீங்கள் மரணமடைந்த காலத்தில் உங்களுடன் கூட வருமோ." (உ0)

[யமபய மில்லையெனல்]

மரணப்ர மாத மெமக்கில்லை யாமேென்றும் வாய்த்ததுணை
கிரணக் கலாபியும் வேலுமுண் டேகிங் கிணிமுகுள
சரணப்ர தாப! சசிதேவி மாங்கல்ய தந்துரக்ஷா
பரண! க்ரு பாகர! ஞான கர! சுர பாஸ்கரனே!

[பதவுரை]

கிங்கிணி	= *"கிண்கிணிச் சதங்கையானது*
முகுள	= *சப்திக்கும்படியான*
சரணப் பிரதாப!	= *பாதப் பெருமையை உடையவனே!*
சசிதேவி	= *இந்திராணியின்*
மாங்கல்ய தந்து	= *மங்கல நாணினை*
ரக்ஷ ஆபரண!	= *காப்பாற்றித் தாங்கியவனே!*
க்ருபாகர!	= *கிருபைக்கு இருப்பிடம் ஆனவனே!*
ஞான ஆகர!	= *ஞானத்துக்குப் பிறப்பிடம் ஆனவனே !*
சுர பாஸ்கரனே!	= *தேவர்களுள் சூரியனே!*
என்றும்	= *எந்த நாளிலும்*
வாய்ந்த	= *பொருந்திய*
துணை	= *துணையாக*
கிரணம்	= *ஒளியுள்ள*
கலாபியும்	= *மயிலும்*

வேலும்	= வேலாயுதமும்
உண்டே	= எங்களுக்கு உளவே;
மரண ப்ரமாதம்	= (ஆகையால்) மரண மூர்ச்சை யானது
நமக்கு	= அடியார்களாகிய எங்களுக்கு
இல்லையாம்	= இல்லை ஆகும்."

[விருத்தியுரை]

1. கலாபத்தை (தோகையை) உடையது 'கலாபி'; கலாபி-மயில். இது வடசொல்.

2. 'கிங்கிணி முகுள - 'கிண்கிணி விளங்க' எனப் பொருள் கோடலும் ஆம்.

3. சரணம் புகுதற்கு இடமாகிய பாதத்தைச் 'சரணம்' என வழங்குகின்றனர். இனி, 'சரணப் பிரதாபனே' என்பதற்குச் 'சரணம் புகுந்தாரைக் காக்கும் புகழை உடையவனே' எனவும் பொருள் கூறுவர்.

4. 'கிங்கிணி முகுள சரணம்' என்பதற்கு, 'கிங்கிணிகளாகிய மெல்லரும்பின் முகைபொருந்திய திருவடி' என்றலுமாம்.

5. தந்து-நூல்; இங்கு மங்கல நாணைக் குறித்தது; இது வடசொல்.

6. 'சசி' என்றது இந்திரன் மனைவியை.

7. அரக்கரால் இந்திரன் இறந்தால் சசிதேவி மங்கலநாண் இழக்கவேண்டி நேரிடும்; அவ்வாறு நேரிடாதபடி தேவர்களுக்குப் பகையாகிய சூரர்களைக் கொன்று இந்திரன்முதலிய தேவர்களைக் காத்தமையினால் "சசிதேவி மாங்கல்ய தந்துரக்ஷாபரண" என்றார்.

[கருத்துரை]

"முருகப்பிரானே! தேவரீரது வேலு மயிலும் அடியேனுக்குத் துணையா யமைந்தபடியால், இனி அடியேனுக்கு மரண மூர்ச்சை யில்லை." (உக)

[வைதாரையும் வாழவைப்போன் கந்தவேளே யெனல்]

மொய்தா ரணிகுழல் வள்ளியை வேட்டவன்! முத்தமிழால்
வைதா ரையுமங்கு வாழவைப் போன்! வெய்ய வாரணம்போ
கைதா னிருப துடையான் றலைபத்துங் கத்தரிக்க [ற்
எய்தான் மருக னுமையாள் பயந்த விலஞ்சியமே!

[பதவுரை]

மொய்	= "நெருங்கிய
தார் அணி	= மலர்மாலையைச் சூடிய
குழல்	= கூந்தலையுடைய
வள்ளியை	= வள்ளி அம்மையாரை
வேட்டவன்!	= விரும்பி மணந்தவனே!
முத்தமிழால்	= இயல், இசை, நாடகம் எனும் மூன்று தமிழால் ஆகிய பாக்களைக் கொண்டு
வைதாரையும்	= தேவரீரைத் திட்டினவர்களையும்
அங்கு	= அம் முத்தியுலகில்
வாழவைப்போன்!	= வாழவைத் தருளுபவனே!
வெய்ய	= கொடிய
வாரணம்போல்	= யானையைப்போல

கை இருபது	= கைகள் இருபதினை
உடையான்	= உடையவனாகிய ராவணனின்
தலை	= சிரங்கள்
பத்தும்	= பத்தினையும்
கத்தரிக்க	= சேதிக்கும்படி
எய்தான்	= பாணத்தைச் செலுத்தினவனாகிய நாரணனுக்கு
மருகன்	= மருமகனே!
உமையாள்	= உமாதேவியார்
பயந்த	= பெற்ற
இலஞ்சியமே	= களஞ்சியம் (நிக்ஷேபம்) போன்றவனாகிய குமரக்கடவுளே!"

[விருத்தியுரை]

1. மொய் - 'அடர்ந்த, நெருங்கிய, வண்டுகள் மொய்க்கும்' என்றும் பொருளாம்.

2. வள்ளிக்கிழங்கு தோண்டிய குழியிற் கிடந்தமையால் வள்ளியம்மைக்கு அப்பேர் வந்தது.

3. 'மூத்தமிழ்' ஆகுபெயராய் முத்தமிழால் ஆகிய பாக்களை உணர்த்தியது.

4. முத்தமிழாற் றுதித்தவர்களை மட்டுமன்று, வைதவர்களையும் வாழவைப்போன் என்று பொருள் தந்ததால் 'வைதாரையும்' என்றதில் உள்ள உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மை.

5. முருகப்பிரான் சர்வகலா நிபுணர் ஆதலின் தம்மை வைதாரையும் கலைத்திறத்துக் கிணங்க வாழவைப்பார் என்றுணர்த்தற்கு 'முத்தமிழால் வைதாரையுமங்கு வாழவைப் போன்' என்றார்.

6. 'வெம்மை' என்ற பண்பின் விகாரமே 'வெய்ய' என நின்றது.

7. வாரணம் - 'கடல்' எனக் கொண்டு, 'கடல் போன்ற நிற முள்ளவன்' என்றுங் கூறலுமாம்.

8. 'தலை பத்தும்' என்றதில் உள்ள உம்மை முற்றும்மை.

9. சுந்தரி அமுதவல்லி என்னும் திருமாலின் பெண்களே தேவயானை, வள்ளி என அவதரித்து முருகனை மணந்தபடியால் 'மால் மருகன்' என்றார். இதனை,

"எல்லை யன்னதின் மாலருள் கன்னிய ரிருவர்
சொல்ல ரும்பெரு வனப்பினர் சுந்தரி யமுத
வல்லி யென்றிடும் பெயரினர் கந்தவேள் வரைத்தோள்
புல்லு மாசையாற் சரவணத் தருந்தவம் புரிந்தார்."

என்ற கந்தபுராணச் செய்யுளாலும் அறியலாம்.

10. இதில் உள்ள விளிகள் அனைத்தும் அண்மை விளிகள்.

11. வள்ளியம்மாரை வேட்டவன் முத்தமிழால் வைதாரை யும் வாழவைப்போன் உமையாள் பயந்த இலஞ்சியமே எனப் பொருள் முடிப்பினும் ஆம்.

[கருத்துரை]

வள்ளியம்மையாரை வேட்டல்முதலிய திருவிளையாடல் புரிந் தவர், உமையாள் திருப்புதல்வராகிய எமதையன் முருகவேளே என்பதாம். (உஉ)

[காலன் வருமுன்னே கருணை செயல்வேண்டு மெனல்]

தெய்வத் திருமலைச் செங்கோட்டில் வாழுஞ் செழுஞ்சுடரே!
வைவைத்த வேற்படை வானவனே! மற வேனுனைநான்;
ஐவர்க் கிடம்பெறக் காலிரண் டோட்டி யதிலிரண்டு
கைவைத்த வீடு குலையுமுன் னேவந்து காத்தருளே!

[பதவுரை]

தெய்வம்	= "தெய்வத்தன்மை பொருந்திய
திருமலை	= அழகியமலையாகிய
செங்கோட்டில்	= திருச்செங்கோட்டில்
வாழும்	= வாழ்கின்ற
செழுஞ்சுடரே!	= செழுமையாகிய ஜோதியே!
வை வைத்த	= கூர்மை யமைந்த
வேற்படை	= வேலாகிய ஆயுதத்தையுடைய
வானவனே!	= தெய்வமே!
உன்னை	= தேவரீராகிய உம்மை
நான்	= அடியேனாகிய நான்
மறவேன்	= மறக்கமாட்டேன்;
ஐவர்க்கு	= ஐம்புலன்களுக்கு
இடம் பெற	= இடமுண்டாகும்படி
கால் இரண்டு	= இரண்டு கால்களை
ஓட்டி	= நிறுத்தி
அதில்	= அதனிடத்து
இரண்டு கை	= இரண்டாகிய கைகளை
வைத்த	= அமைத்த
வீடு	= (இந்தச் சரீரமாகிய) வீடானது
குலையுமுன்னே	= அழியுமுன்னே
வந்து	= எழுந்தருளி வந்து
காத்தருள்!	= காத்தருள் செய்வாயாக!

[விருத்தியுரை]

1. செங்கோடு - எமதையனாகிய சுப்பிரமணியப் பெருமான் வீற்றிருந்தருளும் மிக்க சிறப்பு வாய்ந்த ஒரு திருத்தலம்.

2. செழுமையாகிய சுடர் 'செழுஞ்சுடர்' என நின்றது.

3. வை வைத்த - கூராக்கப்பெற்ற.

4. பகைவரைப் படுப்பது ஆதலின் 'படை' எனப்பட்டது; படுத்தல் - அழித்தல்; படு - பகுதி.

5. வானவன் - கடவுள்; வான் - உயர்வு; 'உயர்வு உடையவன்' என்பது பொருள்.

6. 'ஐவர்' தொகைக் குறிப்பு; ஈண்டு ஐம்புலனைக் குறித்தது.

7. தேகத்தை,

"ஐம்புலப் பறவை யடையும் பஞ்சரத்தை"

என்ற பட்டினத்தடிகள் வாக்குக்கு ஒப்ப 'ஐவர்க் கிடம்பெறக் காலிரண் டோட்டி யதிலிரண்டு, கைவைத்த வீடு' என்றார்.

8. வீட்டுக்குக் காலும் கையும்போல உடம்புக்குங் காலும் கையும் உளவாதலால், உடம்பையும் 'வீடு' என்று கூறினர். வீட்டுக்குக் கால் - தூண், கை - கொடுங்கை, இருகால் என்று கூறியது இரட்டைத் தூணை.

[கருத்துரை]

"முருகப்பிரானே! என் காயம் அழிவதற்கு முன் அடியேனை வந்து காத்தருள்." (உ௬)

[இறைவன் உபதேசத்தால் உண்மைநிலை வெளியாயதெனல்]

"தின்னங் குறித்தடி யேன்செவி நீயன்று கேட்கச்சொன்ன
குன்னங் குறிச்சி வெளியாக்கி விட்டது கோடுகுழல்
சின்னங் குறிக்கக் குறிஞ்சிக் கிழவர் சிறுமிதனை
முன்னாங் குறிச்சியிற் சென்றுகல் யாண முயன்றவனே!

[பதவுரை]

கோடு	= "ஊதுகொம்பும்,
குழல்	= வேய்ங்குழலும்,
சின்னம்	= திருச்சின்னங்களும்
குறிக்க	= ஊத
குறிஞ்சிக் கிழவர்	= குறிஞ்சிநிலத்துக்கு உரியவராகிய குறவர்களின்
சிறுமிதனை	= புதல்வியாராகிய வள்ளியம்மையாரை
முன்னம்	= முற்காலத்தில்
குறிச்சியில் சென்று	= குறிஞ்சிநிலத்து ஊரிற் போய்
கல்யாணம்	= கல்யாணத்தை
முயன்றவனே!	= (செய்ய) முயன்றவனே!
இன்னம்	= அடியேனின் துயரத்தை
குறித்து	= தேவரீரின் திருவுளத்தே குறிக் கொண்டு
அடியேன்	= (அதைத் தீர்த்தருளும் பொருட்டு) அடியேனின்
செவி	= காதில்
கேட்க	= கேட்குமாறு
நீ	= தேவரீராகிய நீர்
அன்று	= அந்த நாளில்
சொன்ன	= திருவுளம்பற்றிய
குன்னம்	= இரகசியம்
குறிச்சி	= குறிஞ்சியாகிய இந்த நிலத்தில
வெளியாக்கிவிட்டது	= வெளிப்படுத்திவிட்டது."

[விருத்தியுரை]

1. கின்னம்-துயரம்; அண்டுக் கோபுரத்திருந்து தலை கீழாகப் பாய்ந்து இறக்குமாறு வந்த துயரத்தைக் குறித்தது.

2. குன்னம்-இரகசியம்; மெய்ஞ்ஞான உபதேசம். ஈது முருகன் துறவி வடிவமாக வந்து நிலனுறுமுன்னம் அருணகிரியாரைத் தாங்கி எடுத்து அருள்செய்து செவியில் உபதேசித்த மந்திரத்தைக் குறித்தது.

3. 'குறிச்சி வெளியாக்கிவிட்டது' என்பதற்கு 'ஞான ஒளி உருவாக என்னை ஆக்கிற்று' எனப் பொருள் என்பாரும் உண்டு.

[கருத்துரை]

"குறிஞ்சி நிலத்திற் சென்று வள்ளிநாயகியாரைத் திருமணம் புணர்ந்தருளிய முருகப்பிரானே! தேவரீர் எனது பிறப்பிறப்பாலாகிய துன்பங்களை நீக்கும்படி திருவுளம்பற்றி, என் செவியில் உபதேசித்த மெய்ஞ்ஞான உபதேசமானது, அடியேனைத் தன்மய மாக்கிக்கொண்டது. (உச)

[யமனே! உனக் கஞ்சேனெனல்].

தண்டா யுதமுந் திரிசூல மும்விழத் தாக்கியுன்னைத்
திண்டாட வெட்டி விழவிடு வேன்செந்தில் வேலனுக்குத்
தொண்டா கியவென் னவிரோத ஞானச் சுடர்வடிவாள்
கண்டா யடாவந்த கா!வந்து பார்!சற்றென் கைக்கெட்டவே.

[பதவுரை]

செந்தில் = திருச்செந்தூர் என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற

வேலனுக்கு = வேலாயுதத்தைக் கையில் ஏந்தியருளி யிருக்கும் முருகக்கடவுளுக்கு

கொண்டு அகிய	= "அடிமையாகிய
என்	= எனது
அவிரோத ஞானம்	= அவிரோத ஞானமாகிய
சுடர்	= பிரகாசம் பொருந்திய
வடி	= வடித்து எடுக்கப்பெற்ற
வாள்	= வாளாயுதத்தை
அந்தகா!	= எமனே!
கண்டாயடா	= பார்த்தாயடா!
என் கைக்கு	= எனது கரத்துக்கு
எட்ட	= எட்டுமாறு
சற்று	= கொஞ்சம்
வந்து பார்!	= நீ வந்து பாராய்!
தண்டு	= (வந்தாயாயின்) உன்னுடைய கதையாகிய
ஆயுதமும்	= ஆயுதமும்
திரிசூலமும்	= முத்தலைச் சூலமும்
விழ	= (உன் கையினின்றும் கீழே) விழும்படி
உன்னை	= உன்னை
தாக்கி	= மோதி
திண்டாட	= வலியழியும்படி
வெட்டி	= துண்டித்து
விழவிடுவேன்	= உன்னை விழுத்துவேன்."

[விருத்தியுரை]

1. தண்டாயுதம் - பண்புத்தொகை; தண்டாகிய ஆயுதம் என விரியும்.

2. திண்டாட - 'தவிக்கும்படிச் செய்து' என்பதும் பொருள்

3. 'செந்தில்' என்பது திருச்செந்தூரை; இது குமரக்கடவுளின் திருத்தலங்களில் சிறந்து விளங்குவது. மாவாக நின்ற அசுரனைக் கொன்று எழுந்தருளியிருக்கும் இடம். இது பாண்டி நாட்டில் திருநெல்வேலி ஜில்லாவி லுள்ளது.

4. 'அவிரோதஞானச் சுடர்வாள்' உருவக அணி.

5. அவிரோதம் - விரோதமின்மை. அவிரோதஞானமாவது நிருவிகற்பஞானம் அல்லது தடையற்ற ஞானம்; ஞானமாவது, சாராசார விவேகம். சந்தேகம், விபரீதம், திரிபு ஆகிய மூன்றும் ஞானத்திற்குத் தடையாயுள்ளவை.

(க) சந்தேகமாவது, ஐயம்; அது குற்றியோ மகனோ என்பது.

(உ) விபரீதமாவது, ஒன்றுமில்லாததைப் பெரிய ஒன்றாக நினைத்தலும், பெரிதாம் ஒன்றை ஒன்றுமில்லாததாக நினைத்தலுமாம்.

(ங) திரிபாவது, ஒன்றை மற்றொன்றாக நினைத்தல்.

மேற்கூறிய மூன்றுவகையாகிய தடைகளோடு கூடியஞானம் பந்த நீக்கத்துக்கு ஏதுவாகாமைபற்றி, 'அவிரோதஞானச் சுடர் வடிவாள்' என்று விதந்து கூறுவாராயினர்.

[கைவல்ய நவநீதம் தத்துவவிளக்கப்படலம் அக-ம் செய்யுள்]

தடையெவை யெனிலஞ் ஞான
சந்தேக விபரீ தங்கள்
படர்செயு மிந்த மூன்றும்
பலசன்மப் பழக்கத் தாலே
உடனுடன் வரும்வந் தக்கால்
உயர்ஞானங் கெடுமி வற்றைத்
திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல்
சிந்தித்தல் தெளித லாலே."

என்று கூறுவதும் கவனிக்கற்பாலனவாம். இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

6. அடா! - இகழ்ச்சிச் சொல்.

[கருத்துரை]

"இயமனே! ஞானவாள்' என் கையினிடத்துள்ளது; நீ என்னை எதிரிட்டு வந்தால், நீ தோல்வியடைவது நிச்சயம்." (உ-ரு)

[குகனருள் பெற்றரே சிவயோகிகளாய்க் காலத்தை வெல்வாரெனல்]

நீலச் சிகண்டியி லேறும் பிரானெந்த நேரத்திலுங்
கோலக் குறத்தி யுடன்வரு வான்குரு நாதன்சொன்ன
சீலத்தை மெள்ளத் தெளிந்தறி வார்சிவ யோகிகளே
காலத்தை வென்றிருப் பார்;மரிப் பார்வெறுங் கர்மிகளே.

[பதவுரை]

நீல	= நீலநிறமுள்ள
சிகண்டியில்	= மயிலின்மேல்
ஏறும்	= ஏறுகின்ற
பிரான்	= பெருமானாகிய முருகக்கடவுளும்,
எந்த நேரத்திலும்	= எந்தக் காலத்திலும்
கோலம்	= அழகு பொருந்திய
குறத்தியுடன்	= குறப்பெண்ணாகிய வள்ளிநாயகியாருடன்
வருவான்	= எழுந்தருளுபவனுமாகிய
குருநாதன்	= எனது குருமூர்த்தி
சொன்ன	= சொல்லியருளிய

சீலத்தை	= மௌன நிலையை அல்லது ஒழுக்கத்தை
மெள்ள	= மெல்ல
தெளிந்து	= தேர்ந்து
அறிவார்	= அறிபவர்களாகிய
சிவயோகிகளே	= சிவயோகிகள் மாத்திரமே
காலத்தை	= காலதத்துவத்தை
வென்றிருப்பார்	= ஜெயித்திருப்பார்;
வெறும்	= வெறுமையாகிய
கர்மிகள்	= கர்மிகள்
மரிப்பார்	= மரணம் அடைவார்கள்.

[விருத்தியுரை]

1. சிகண்டம் - தோகை ; அதனையுடையதாதலால் மயிலைச் 'சிகண்டி' என்றார்.

2. பிரான் - பெரியவன்; 'தனக்குமேற் பெரியவ னில்லாதவன்', என்பது பொருளாம்.

3. கோலம் - அழகு.

4. சிவபிரானுக்குங் குருவாக இருந்தபடியினால் முருகப் பிரானுக்குக் 'குருநாதன்' என்ற திருநாமம் ஏற்பட்டது.

5. சீலம் ஒழுக்கம்; சண்டு சும்மா யிருக்கும் மோனநிலையைக் குறித்தது.

6. காலதத்துவத்தை வெல்லுதலாவது, மரண மடையாதிருத்தலாம்.

7. 'வெறுங் கர்மிகள்' என்றது ஞானமுற்றிடாது கர்மயோகத்திலேயே காலங் கழிப்பவர்களாகிய கர்மானுஷ்டானிகளை.

[கருத்துரை]

"குகப்பெருமான் கூறியருளிய அர்த்த முணர்ந்தவர் இறவார்; ஏனையோர் இறப்பர்." (உசு)

[யமதூதர்பயமொழிய என்முன் முருகப்பிரானது மாலைமுதலியன நிற்கின்றன வெனல்]

ஓலையுந் தூதருங் கண்டுதிண் டாட லொழித்தெனக்குக்
காலையு மாலையு முன்னிற்கு மேகந்த வேண்மருங்கிற்
சேலையுங் கட்டிய சீராவுங் கையிற் சிவந்தசெச்சை
மாலையுஞ் சேவற் பதாகையுந் தோகையும் வாகையுமே.

[பதவுரை]

கந்தவேள்	= முருகக்கடவுளின்
மருங்கில்	= திருவரையில் (கட்டிய)
சேலையும்	= கச்சையும்,
கட்டிய	= அதன்மே லணிந்த
சீராவும்	= கவசமும்,
கையில்	= தோளி லணிந்த
சிவந்த	= செவந்த
செச்சை சமாலையும்	= வெட்சி மலர்மாலையும்,
சேவல்	= கோழியாகிய
பதாகையும்	= கொடியும்,
தோகையும்	= மயிலும்,
வாகையும்	= வெற்றியும், (ஆகிய இவைகள்)
ஓலையும்	= ஓலையும்
தூதரும்	= எமதூதரும்
கண்டு	= என்னைப் பார்த்து

திண்டாடல்	= வலியழித்தலை
ஒழித்து	= கெடுத்து
காலையும்	= காலையிலும்
மாலையும்	= மாலையிலும்
எனக்கு முன்	= அடியேனாகிய எனக்கு எதிரில்
நிற்கும்	= நின்றருளும்.

[விருத்தியுரை]

1. 'ஓலை' என்றது சித்திரபுத்திரனார் எழுதித் தந்த ஆயுள் முடிவுக் கணக்கு ஓலையை.

2. 'தூதர்' என்றது ஈண்டு எமதூதரை.

3. 'காலையும் மாலையும்' என்றதில் உள்ள உம்மைகள் எண்ணும்மைகள்.

4. சீரா - போர்வீரர் அணியும் மெய்க் கவசம்.

5. தோகை - மயில்; தோகை - இறகு; இது இறகையுடைய மயிலுக்கு ஆயிற்று; இது சினை ஆகுபெயர் என்பர் இலக்கணிகள்.

6. 'வாகை' ஈண்டு வெற்றியைக் குறித்தது. 'வாகை' ஒரு வகை மரம்: அதன் மலர்க்காய், அம்மலர் வெற்றிக்கு அறிகுறியாகச் சூடப்படுதலின் வெற்றிக்கே 'வாகை' என்றாயிற்று.

[கம்பராமாயணம்]

"வாகை சூடிய சிலை இராமன்"

என்ற கம்பர் வாக்குங் கவனிக்கற்பாலது.

[கருத்துரை]

"முருகப்பிரானின் திரு இடை, ஆடை, மாலை, மயில்,கோழிக் கொடி முதலியன எந்நேரமும் அடியேனுக் கெதிரில் தோன்றிக் கொண்டிருப்பன ஆதலால், இனி அடியேன் இயமனுக்கு அஞ்ச வேண்டுவதில்லை." (உஎ)

[உண்மைப்பொருளை யருளால் அறிவதன்றி வேறுவகையா லறிந்து கூறலாகாதெனல்]

வேலே விளங்குகை யான்செய்ய தாளினில் வீழ்ந்திறைஞ்சி
மாலே கொளவிங்ஙன் காண்பதல் லால்,மன வாக்குச் செய
லாலே யடைதற் கரிதா யருவுரு வாகியொன்று
போலே யிருக்கும் பொருளையெவ் வாறு புகல்வதுவே?

[பதவுரை]

வேலே	= "வேலாயுதமே
விளங்கும்	= விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்
கையான்	= திருக்கரத்தை உடையவன் ஆகிய முருகக்கடவுளின்
செய்ய	= செவந்த
தாளினில்	= திருவடியில்
வீழ்ந்து	= பணிந்து வீழ்ந்து
இறைஞ்சி	= வணங்கி
மாலே	= பிரியத்தையே
கொள	= கொண்டால்
இங்ஙன்	= இவ் வுலகத்தில்
காண்பது அல்லால்	= காண்பது அல்லாமல்
மனம் வாக்கு செய லாலே	= மனம் வாக்குக் காயம் என்பவற்றின் தொழில்களாலே
அடைதற்கு	= பெறுதற்கு
அரிது ஆய்	= அரியதாகி,
அரு உரு ஆகி	= அருவமும் உருவமும் ஆகி,
ஒன்றுபோலே	= ஒன்றைப்போல
இருக்கும்	= இருக்கின்ற

பொருளை = பொருளை (வஸ்துவை)
புகல்வது = எடுத்துச் சொல்வது
எவ்வாறு = எந்த விதம்?"

[விருத்தியுரை]

1. 'வேலே' இதில் உள்ள ஏகாரம் தேற்றேகாரம். பிறபடைகளுளவேனும் அவற்றுள் வேலே சிறந்தது; சூர்முதலியோரைச் சங்கரித்துச் சிறப்படையப்பெற்றது; தேவியாரால் அருளப்பெற்றது; ஞானசத்தியாகி நிற்பது.

2. 'வேலே விளக்கு கையான்' என்றும் பாடம் உண்டு; 'வேற்படையையே விளக்கப்பெறும் கையையுடையவனது' என்பது பொருள். கையில் இருக்கும் வேலொளி மழுங்காதென்பார், 'வேலே விளக்குகையான்' என்றார் எனினுமாம்.

3. 'மால்' ஈண்டுப் பிரியத்தை உணர்த்தியது.

4. 'மனவாக்குச் செயல்' என்றது திரிகரணச் செயலை.

5. 'ஒன்றுபோலே இருத்தல்' என்றது 'வளர்ச்சி தேய்வு என்பன இன்றி என்றும் ஒரே பெற்றித்தாய் இருத்தலை.'

[கருத்துரை]

"குகப்பெருமானின் பாதாரவிந்தங்களை யடைந்தாலல்லாமல் மனோ வாக்குக் காயங்களாகிய முக்கரணங்களுக்கு மெட்டாத பொருளைக் காணுதல் கூடாது." (உஅ)

[காமக்கடலைக் கந்தவேளருளால் கடந்தேனெனல்]

கடத்திற் குறத்தி பிரானரு ளாற்கலங் காதசித்தத்
திடத்திற் புணையென யான்கடந் தேன்சித்ர மாதரல்குற்
படத்திற் கழுத்திற் பழுத்தசெவ் வாயிற் பணையிலுந்தித்
தடத்திற் றனத்திற் கிடக்கும்வெங் காம சமுத்திரமே.

[பதவுரை]

சித்திரம்	= அழகிய
மாதர்	= மாதர்களுடைய
அல்குல்	= நிதம்பமாகிய
படத்தில்	= பாம்பின் படத்திலும்,
கழுத்தில்	= கழுத்திலும்,
பழுத்த	= பழுத்த
செவ்வாயில்	= செவந்த வாயிலும்,
பணையில்	= மூங்கில்போன்ற தோள்களிலும்,
உந்தி	= நாபியாகிய
தடத்தில்	= தடாகத்திலும்,
தனத்தில்	= கொங்கைகளிலும்
கிடக்கும்	= கிடக்கின்ற
வெம்	= கொடிய
காமம் சமுத்திரம்	= காமமாகிய கடலை
கடத்தில்	= குறிஞ்சி(மலை) நிலத்தில் உள்ள
குறத்தி	= குறச் சிறுமியாகிய வள்ளிநாயகியாரின்
பிரான்	= கணவனுகிய முருகப்பிரானின்
அருளால்	= திருவருளினுல் உண்டாகிய
கலங்காத	= கலக்கமடையாத
சித்தம் திடத்தின்	= மனோதிடத்தை (தைரியத்தை)
புணை என	= தெப்பமாகக் கொண்டு
யான்	= அடியேனுகிய நான்
கடந்தேன்	= தாண்டிக் கரையேறினேன்.

[விருத்தியுரை]

1. கடம் - குறிஞ்சி நிலம்.

2. சித்ரம் - அழகு; இது வடசொல்.
3. பாம்பின் படம்போல் இருத்தலின் 'படம்' என்றார்.
4. பழுத்த - 'அழகு முதிர்ந்த' என்பாரும் உண்டு.
5. பணை - தோள்; (ஆகுபெயர்).
6. காமம் துன்ப முண்டாக்குவதாதலின் 'வெங்காம சமுத்திரம்' என்றார்; வெம் - 'கொடுமை'யும் ஆம்; வெம்மை என்பதன் திரிபு 'வெம்'.

[கருத்துரை]

மாதர் மயக்கமாகிய கடலைக் குகப்பெருமான் திருவருளினால் உண்டாகிய மனோதைரியமாகிய மரக்கலத்தின் உதவியைக்கொண்டு கடந்து முத்தியங்கரை யேறப்பெற்றேன். (உ.கூ)

[காமத்தாற் கலங்கும் மனத்தை நோக்கி வெறுத்துக் கூறல்]

பாலென் பதுமொழி, பஞ்சென் பதுபதம், பாவையர்கண்
சேலென் பதாகத் திரிகின்ற நீ,செந்தி லோன்திருக்கை
வேலென் கிலை;கொற் றமயூர மென்கிலை;வெட்சித்தண்டைக்
காலென்கிலை; மன மேயெங்ஙனேமுத்தி காண்பதுவே?

[பதவுரை]

பாவையர்	= பாவைபோலும் மாதர்களுடைய
மொழி	= வார்த்தையானது
பால் என்பது ஆக	= பாலொப்பதாகவும்,
பதம்	= பாதமானது
பஞ்சு என்பது ஆக	= பஞ்சு என்று சொல்லப்படும் பொருளாகவும்,
கண்	= கண்கள்

சேல் என்பது ஆக	= "சேல்மச்சம் என்று கூறப்படும் பொருளாகவும்
திரிகின்ற நீ	= (மயங்கித்) திரிகின்ற நீ
செந்திலோன்	= 'திருச்செந்தூரிலே எழுந்தருளியிருக்கும் முருகவேளின்
திருக்கை	= அழகிய கரத்தில் உள்ள
வேல்	= வேலாயுதமே!'
என்கிலை	= என்று சொல்லுகின்றாய் இல்லை;
கொற்றம்	= 'வெற்றிபொருந்திய
மயூரம்	= மயில்'
என்கிலை	= என்று சொல்லுகின்றாய் இல்லை;
வெட்சி	= 'வெட்சிப்பூ மணக்கும்
தண்டை	= சதங்கையை யணிந்த
கால்	= திருப்பாதம்'
என்கிலை	= என்று சொல்லுகின்றாய் இல்லை; (ஆதலால்)
மனமே	= நெஞ்சே! (நீ)
முத்தி	= முத்திப்பேற்றை
காண்பது	= அடைவது
எங்ஙன்	= எந்த விதமோ ? (யான் அறியேன்."

[விருத்தியுரை]

1. பால், பஞ்சு, சேல் என்பன முறையே மொழி, பதம், கண் என்பனவற்றிற்கு உவமப்பொருள்கள்.

2. செந்திலன் வேலை, மயிலை, பாதத்தைக் கூறின் முத்தியுண்டாம்.

3. கொற்றம் - வெற்றி; இது கொன்றதன்மேலாகிய புகழைக் குறித்தது; கொல் - பகுதி.

4. வேல் - வெல்வது வேல்; இது காரணப்பெயர்.

5. 'மனமே! நீ எங்ஙன் முத்தி காண்பதுவே' எனப் பொருள் தொடர்ந்து நின்றது.

[கருத்துரை]

"மனமே! முத்திப்பேற்றுக்கு ஏதுவாகிய முருகப்பிரான் வர்ணனையை விடுத்து, பெத்தத்துக்கு ஏதுவாகிய மாதரை வர்ணிப்பதையே பொருளாகக் கொண்டனையே; இவ்வாறு செய்வதனால் நீ எங்ஙனம் உய்வாய்?" (௩௦)

[திருவடிப்பேறு விரும்பல்]

போக்கக் குடிலிற் புகுதா வகைப்புண்ட ரீகத்தினுஞ்
செக்கச் சிவந்த கழல்வீடு தந்தருள் சிந்துவெந்து
கோக்குத் தறிபட் டெறிபட் டுதிரங் குமுகுமெனக்
கக்கக் கிரியுரு வக்கதிர் வேறெட்ட காவலனே!

[பதவுரை]

சிந்து	= "கடலானது
வெந்து	= வெதும்பி
கொக்கு	= மாமரவுருவமாக வந்த சூரன்
தறிபட்டு	= இருபிளவாக முறிந்து
எறிபட்டு	= எறியப்பட்டு
குமுகுமு என	= குமுகுமு என்று
உதிரம் கக்க	= இரத்தத்தை உமிழவும்
கிரி உருவ	= கிரௌஞ்சமலையை ஊடுருவிச் செல்லவும்
கதிர்	= பிரகாசமுள்ள
வேல்	= வேலாயுதத்தை

தொட்ட = செலுத்திய
காவலனே = ரக்ஷகனே!
பொக்கம் = பொய்யாகிய
குடிலில் = (சரீரமாகிய) குடிசையில்
புகுதாவகை = இனி அடியேன் புகாதபடி
புண்டரீகத்தினும் = செந்தாமரை மலரினும்
செக்கச் சிவந்த = மிகச் சிவந்த
கழல் = (உன்) திருவடியாகிய
வீடு = வீட்டை
தந்தருள் = (அடியேனுக்குத்) தந்தருள் செய்வாயாக.

[விருத்தியுரை]

1. குடில் - குடிசை; ஈண்டு உயிர்க்கு வீடாகிய உடம்பைக் குறித்தது.

2. புண்டரீகம் - வெண்டாமரை; ஈண்டு இடநோக்கிச் செந்தாமரை என்றார் 'புண்டரீகாக்ஷன்' என்பது ஈண்டு கவனிக்கற்பாலது.

3. செக்கச் சிவந்த - 'இது மீமிசைச் சொல்'' என்பர்.

4. கொக்கு - மாமரம்.

5. 'குமுகுமு' இரட்டைக் கிளவி; ஒலிக்குறிப்புச்சொல்.

6. தொடல் - ஏவுதல்.

7. காவலன் - அரசன்; 'நாடுகாத்தலில் வல்லவன்' என்னும் பொருளில் வந்தது.

[கருத்துரை]

''கடலும், சூரபத்மனுடைய மார்பும், கிரௌஞ்சகிரியும் ஊடுருவும்படி வேல் விடுத்தோனே! பிறப்பறுத்து உன் பாதமாகிய முத்தி வீடு தந்தருள். (௬௧)

[பெண்ணாசையை யொழிக்கப் பிரார்த்தித்தல்]

கிளைத்துப் புறப்பட்ட சூர்மார் புடன்கிரி யூடுருவத்
துளைத்துப் புறப்பட்ட வேற்கந்த னே! துறந் தோருளத்தை
வளைத்துப் பிடித்துப் பதைக்கப் பதைக்க வதைக்குங்கண்
ணார்க்
கிளைத்துத் தவிக்கின்ற வென்னையெந் நாள்வந் திரட்சிப்பையே

[பதவுரை]

கிளைத்து	= "கிளைகள் கொண்டு
புறப்பட்ட	= தோன்றி வந்த
சூர்	= சூரபதுமனது
மார்புடன்	= மார்புடனே
கிரி	= கிரௌஞ்ச மலையையும்
ஊடுருவ	= ஊடுருவும்படி
துளைத்து	= துளைத்துக்கொண்டு
புறப்பட்ட	= வெளிப்பட்ட
வேல்	= வேலாயுதத்தைக் கொண்டுள்ள
கந்தனே!	= கந்தக்கடவுளே!
துறந்தோர்	= துறவிகளுடைய
உள்ளத்தை	= மனத்தை
வளைத்துப் பிடித்து	= வளைத்துப் பற்றி
பதைக்கப் பதைக்க	= துடிக்கத் துடிக்க
வதைக்கும்	= வதை செய்யாநின்ற
கண்ணார்க்கு	= கண்களையுடைய பெண்களுக்கு
இளைத்து	= மெலிந்து
தவிக்கின்ற	= பரிதபிக்கின்ற
என்னை	= அடியேனை

எந்நாள் = எக்காலம்
வந்து = அடியேன் முன் வந்தருளி
இரட்சிப்பை = காத்தருள்வையோ?"

[விருத்தியுரை]

1. கிளைத்தல் - பலவாதல்; இனி, 'மாமரமாகக் கிளைத்துத் தோன்றிய' எனினும் ஆம்.

2. 'கிரி' என்றது கிரௌஞ்சமலையை; வடமொழி. இதனை,

" கறங்குதிரைப் பெருங்கடலுங் காரவுணப்
பெருங்கடலுங் கலங்கக் கார்வந்
துறங்குசிகைப் பொருப்புஞ்சூ ருறப்பொருப்பும்
பிளப்பமறை யுணர்ந்தோ ராற்றும்."

என்ற பரஞ்சோதி முனிவர் வாக்கானும் அறியலாம்.

3. கந்தன் - 'ஒன்று சேர்க்கப்பட்டவன்' என்பது பொருள்; ஆறு உருவமாக இருந்து ஒரு உருவமாகச் சேர்க்கப்பட்டதால் இப் பெயர் வந்தது.

4. உள்ளத்தை என்பது 'உளத்தை' என வந்தது தொகுத்தல் விகாரம்.

5. 'கண்ணார்' என்றது பெண்களை. பெண்களின் கண்கள் ஆடவர்க்குக் காமமூட்டித் துன்புறுத்துதலின் இவ்வாறு கூறினார். இதனை,

[திருக்குறள்: ௧௦௮௬-ம் அதிகாரம் - தகையணங் குறுத்தல் ௪-ம் செய்யுள்]

" கண்டா ருயிருண்ணுந் தோற்றத்தாற் பெண்டகைப்
பேதைக் கமர்ந்தன கண்."

என்ற திருக்குறளாலும் அறியலாம்.

6. 'துறந்தோ ருளத்தை, வளைத்துப் பிடித்துப் பதைக்கப் பதைக்க வதைக்குங் கண்ணார்' என்று கூறியமையால், துறவாமல் இல்லறத்திருப்போரை வதைசெய்தல் சொல்லாமலே யமைதல் காண்க.

[கருத்துரை]

"சூரபதுமனுடைய மார்பும், கிரௌஞ்சகிரியும் ஊடுருவுமாறு வேல்விடுத்த பெருமானே! தேவரீரிடத்துள்ள அந்த வேலாயுதத்தைக் கொண்டு, மாதர்களுடைய கண்களாகிய வேல் பட்டு வருந்தி மெலியும் அடியேனைக் காததருள்வ தெந்தக்காலமோ?"

[நாமம் புகல்வார் பெறுநல மிவை யெனல்]

முடியாப் பிறவிக் கடலிற் புகார்;முழு துங்கெடுக்கு
மிடியாற் படியில் விதனப் படார்;வெற்றி வேற்பெருமாள்,
அடியார்க்கு நல்ல பெருமா ளவுணர் குலமடங்கப்
பொடியாக் கியபெரு மாடிரு நாமம் புகல்பவரே.

[பதவுரை]

வெற்றி	= "வெற்றி பொருந்திய
வேல்	= வேலாயுதத்தைக் கொண்டுள்ள
பெருமாள்	= பெருமாள்,
அடியார்க்கு	= அடியவர்களுக்கு
நல்ல	= நன்மையைச் செய்கின்ற
பெருமாள்	= பெருமாள்,
அவுணர் குலம்	= அசுரர் கூட்டம்
அடங்க	= அடங்கும்படி
பொடி ஆக்கிய	= தூள் செய்த

பெருமாள்	= பெருமாள்,
திரு நாமம்	= (அவரது) அழகிய பெயரை
புகல்பவர்	= சொல்லுபவர் :
முடியா	= (மெய்ஞ்ஞானியர்க்கன்றி மற்றையர்க்குத்) தாண்ட முடியாத
பிறவிக் கடலில்	= பிறப்பாகிய கடலில்
புகார்	= இனி முழுகமாட்டார்கள்;
முழுதும்	= எல்லாச் சுகங்களையும் அல்லது காரியங்களையும்
கெடுக்கும்	= அழிக்கின்ற
மிடியால்	= வறுமையினால்
படியில்	= பூமியில்
விதனப்படார்	= உள்ளம் வருந்தமாட்டார்கள்."

[விருத்தியுரை].

1. முடியா - 'கடக்க முடியா' என்று பொருள். இதனாலன்றோ திருவள்ளுவரும்,

[திருக்குறள் : க-வது அதி.—கடவுள் வாழ்த்து
க 0-ம் செய்யுள்]

"பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவ னடிசேரா தார்."

என்றருளினார்.

2. 'முழுதுங் கெடுக்கு மிடி' என்றது, 'சுக முழுமையுங் கெடுக்கு மிடி'. இதனாலன்றோ,

[திருக்குறள் : கO௫-ம் அதி.—நல்குரவு-
கூ-ம் செய்யுள்]

"நெருப்பினுட் டுஞ்சலு மாகு நிரப்பினுள்
யாதொன்றுங் கண்பா டரிது."

என்று கூறுவதுங் காண்க.

3. *விதனம் - 'வியசநம்' என்ற வடசொற் றிரிபு.*

4. *அவுணர் குலம் அடங்க - 'அரக்கர் கூட்ட முழுதும்' என்றும் பொருள் கூறலுமாம்.*

[கருத்துரை]

குமரவேள் திருநாமத்தை உச்சரிப்பவர் பிறவிமுதலியவற்றால் வருந் துன்பங்களினின்று நீங்குவர். (௯௯)

[ஞானோபதேசம்பெற விரும்பல்]

பொட்டாக வெற்பைப் பொருதகந் தா! தப்பிப் போனதொ
கெட்டாத ஞான கலைதரு வாயிருங் காமவிடாய்ப் [ன்றற்
பட்டா ருயிரைத் திருகிப் பருகிப் பசிதணிக்குங்
கட்டாரி வேல்விழி யார்வலைக் கேமனங் கட்டுண்டதே.

[பதவுரை]

இரு	= "பெரிய
காமவிடாய்	= காமவிடாயில்
பட்டார்	= பட்டவரது
உயிரை	= ஆவியை
திருகி	= முறுக்கி
பருகி	= குடித்து
பசி தணிக்கும்	= தமது பசியை ஆற்றிக்கொள்ளும்
கட்டாரி	= கட்டாரியையும்
வேல்	= வேலாயுதத்தையும் ஒத்தவாகிய

விழியார்	= கண்களையுடைய பெண்களது
வலைக்கே	= வலையினிடத்து
மனம்	= என் மனமானது சென்று
கட்டுண்டது	= கட்டுப்பட்டிட்டது; (ஆதலால்)
வெற்பை	= கிரௌஞ்ச மலையை
பொட்டு ஆக	= தூளாக
பொருத	= அதனுடன் போரைச்செய்த, (அதாவது வேலால் தாக்கிய)
கந்தா !	= கந்தக்கடவுளே !
தப்பிப்போனது	= என்னை விட்டுத் தப்பிப்போனதாகிய
ஒன்றற்கு	= ஒன்றற்கும்
எட்டாத	= எட்டவொண்ணாத
ஞானகலை	= ஞானவித்தையை
தருவாய்	= அடியேனுக்குத் தந்தருள்வாயாக !"

[விருத்தியுரை]

1. கட்டாரி வேல்விழி-'கட்டாரியாகிய வேல்விழி' என்பாரும் உண்டு.

2. விடாய் - தாகம், களைப்பு என்பன பொருள்.

3. 'கண்ணே' வலை என்பாராதலின் 'விழியார் வலைக்கே" என்றார்.

"கண்வலை பரப்பிப் காமுகராம் புட்படுக்கும்"
என்றார் பிறரும்.

[கருத்துரை]

"கந்தவேளே! என் மனமாகிய மான் மாதர்களுடைய கண்களாகிய வலையிற் சிக்கி வருந்துகின்றது. தேவரீர் அடியேனுக்கு அதை மீட்டு ஞானத்தையுங் கொடுக்கவேண்டும்." (௩௯)

[சித்த சுத்தியுண்டாகப் பிரார்த்தித்தல்]

பத்தித் துறையிழிந் தானந்த வாரி படிவதின்றன்
புத்தித் தரங்கந் தெளிவதென் றோ?பொங்கு செங்குருதி
மெத்திக் குதிகொள்ள வெஞ்சூ ரனைவிட்ட சுட்டியிலே
குத்தித் தரங்கொண் டமரா வதிகொண்ட கொற்றவனே!

[பதவுரை]

பொங்கு	=	"பெருகுகின்ற
செங்குருதி	=	செவந்த இரத்தம்
மெத்தி	=	நிறைந்து
குதிகொள்ள	=	அலையெறிய
வெம் சூரனை	=	கொடிய சூரபத்மன்மீது
விட்ட	=	ஏவின
சுட்டியிலே	=	வேலினால்
குத்தி	=	குத்தி
தரம் கொண்டு	=	சிறப்பைக் கொண்டுள்ள
அமராவதி	=	தேவலோகத்தை
கொண்ட	=	சொந்த மாக்கிக்கொண்ட
கொற்றவனே!	=	அரசே!
பத்தித் துறை	=	பத்தியாகிய துறையில்
இழிந்து	=	இறங்கி
ஆனந்த வாரி	=	இன்பமாகிய கடலில்
படிவதினால்	=	மூழ்குவதனால்
புத்தி	=	என் மனததின்கண்
தரங்கம்	=	சலனம்
தெளிவது	=	தெளிவடைவது
என்றோ	=	எக்காலமோ?"

[விருத்தியுரை]

1. 'பக்தி' என்ற வடசொல் 'பத்தி' என்று ஆயிற்று என்பர்.

2. துறை - வழி, நெறி.

3. ஆனந்தவாரி - இன்பக்கடல்; ஈண்டு பேரின்பத்தைக் குறித்தது.

4. தரங்கம்-அலை; ஈண்டு அசைவுக்கு ஆயிற்று. அலைபோல் அசைவதைத் 'தரங்கம்' என்றார்; இனி, 'துன்பம்' என்பாரும் உண்டு.

5. பொங்கு - மிகும்.

6. செம்மை + குருதி = 'செங்குருதி' என்று நின்றது.

7. மெத்தி - மிகுந்து.

8. சுட்டி - வேல் ; 'சுட்டற்கு உரியது' என்பது பொருள்.

9. அமராவதி - தேவர் உலகம்.

[கருத்துரை]

"சூரபதுமனை அழித்து அமராவதியைக் கொண்ட பெருமானே! அடியேன் தேவரீரது பத்தி மேலீட்டால் ஆநந்தமாகிய கடலுள் திளைக்கப் பெறுவது எந்தநாளோ?" (௯௫)

[முருக நாமம் புகலாதார்க்கு முத்தி யுண்டாகாதெனல்]

சுழித்தோடு மாற்றிற் பெருக்கா னதுசெல்வந் துன்பமின்பங்
கழித்தோடு கின்றதேக் காலநெஞ் சே!கரிக் கோட்டுமுத்தைக்
கொழித்தோடு காவிரிச் செங்கோட னென்கிலை; குன்றமெட்
[டுங்
கிழித்தோடு வேலென் கிலையெங்ங னேமுத்தி கிட்டுவதே?

[பதவுரை]

நெஞ்சே	= "மனமே!
சுழித்து	= சுழித்துக்கொண்டு
ஓடும்	= ஓடுகின்ற
ஆற்றில்	= நதியில்
பெருக்கு ஆனது	= பிரவாகத்தை ஒத்தது
செல்வம்	= செல்வமாகும்;
துன்பம்	= (அச் செல்வத்தின் போக்கு வரவுகளா லுண்டாகின்ற) துன்பங்களையும்
இன்பம்	= இன்பங்களையும்
கழித்து	= ஒழிந்து
ஓடுகின்றது	= (நாம் துறவின்கண்) விரைந்து செல்வது
எக்காலம்	= எந்தக்காலம்?
கரி	= 'யானையின்
கோடு	= கொம்பில் (உண்டாகிய)
முத்தை	= முத்துக்களை
கொழித்து	= கொழித்துக்கொண்டு
ஓடு	= விரைந்து செல்லுகின்ற
காவிரி	= காவேரியாற்றங்கரையிலுள்ள
செங்கோடனே	= திருச்செங்கோடு என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பவனே!'
என்கிலை	= என்று கூறுகின்றாயில்லை;
குன்றம்	= 'மலைகள்
எட்டும்	= எட்டையும்
கிழித்து ஓடு	= பிளந்து போதற்குரிய

வேல்	= வேலாயுதமே !
என்கிலை	= என்று கூறுகின்றாயில்லை;
முத்தி	= (இப்படிப்பட்ட உனக்கு) முத்தி இன்பம்
கிட்டுவது	= கிடைப்பது
எங்ஙன்	= எந்த விதம்?"

[விருத்தியுரை]

[நீதிநெறிவிளக்கம், ருக-ம் செய்யுள்]

"ஆறிடு மேடு மடுவும்போ லாஞ்செல்வம்"

"நீரிற் குமிழி இளமை நிறைசெல்வம்
நீரிற் சுருட்டு நெடுந்திரைகள்"

என்றதனால் இவரும், 'சுழித்தோடு மாற்றிற் பெருக்கா னதுசெல்வம்' என்று கூறினார்.

3. கரி - 'கரத்தை உடையது' என்பது பொருள்; வடசொல். 'கைம்மா' என்பது தென்சொல்.

4. கோடு-தந்தம்; முத்து உண்டாகும் இடங்களில் யானைத் தந்தமும் ஒன்று.

5. "காவேரி ராஜன் புத்திரி ஆதலினால் 'காவிரி' எனப் பெயர் ஆயிற்று" என்பர். இனி, "இந்திரன் காவை விரித்தபடியினால் காவிரி என ஆயிற்று" என்பர். "அகத்தியர் கமண்டல நீரை விநாயகப்பெருமான் காகமாக எறிக் கவிழ்த்ததனால் ஓடிவந்தது இந்நதி ஆதலின் காவேரி" எனவுங் கூறுவர்.

[பிரபுலிங்கலீலை]

"சுரர்கு லாதிபன் றாய்மலர் நந்தனம்
பெருக வார்தடற் பெய்த வயிற்றினேன்
கரக நீரைக் கவித்த மதகரி
சரண நாளுந் தலைக்கணி யாக்குவாம்"

என்ற செய்யுளாலும் அறியலாம்.

[கருத்துரை]

"மனமே! இல்லற வாழ்க்கையினு லுண்டாம் அல்லலைக் கடந்து, துறவறநிலையிற் செல்கின்றாயு மில்லை; அவ்வாறு செல்லுதற்குரிய மனோதிடத்தை நமக்கு அருள்செய்த குமரவேளையும் அவரது சத்திவேலாயுதத்தையும் துதிக்கின்றாயு மில்லை. இவ்வா றிருந்தால் நமக்கு முத்திநிலை யுண்டாகப் பெறுவது எவ்விதம்?" (கக)

[காமக் கலவியினுங் கந்தன் வேல் மறவேலெனல்]

கண்டுண்ட சொல்லியர் மெல்லியர் காமக் கலவிக்களை
மொண்டுண் டயர்கினும் வேன்மற வேன்முது கூளித்திரள்
டுண்டுண் டுடுடு டுடு டுடுடுடு டுண்டுடுண்டு [தனே!
டிண்டிண் டெனக்கொட்டி யாடவெஞ் சூர்க்கொன்ற ராவுத்

[பதவுரை]

முது	= "முதிர்ந்த
கூளித் திரள்	= பேய்க் கூட்டங்கள்
டுண்டுண்	= டுண்டுண்
டுடுடு	= டுடுடு

டுடு	= டுடு
டுடுடுடு	= டுடுடுடு
டுண்டு டுண்டு	= டுண்டு டுண்டு
டிண்டிண்டென	= டிண்டிண் என்று
கொட்டி	= பறை அடித்துக்கொண்டு
ஆட	= கூத்தாடும்படி
வெம்	= (மயில்பரியேறி) கொடிய
சூர்	= சூரபதுமனை
கொன்ற	= கொன்றருளிய
ராவுத்தனே!	= சேவகனே!
கண்டு உண்ட	= கற்கண்டை ஒத்த
சொல்லியர்	= சொற்களைச் சொல்லுகின்ற
மெல்லியர் ,,	= பெண்களது
காமக் கலவி	= காமப் புணர்ச்சி ஆகிய
கள்ளை	= மதுவை
மொண்டு உண்டு	= மொண்டு குடித்து
அயர்கினும்	= (அவ் வெறியால்) புத்திமயங்கினாலும்
வேல்	= தேவரீரது வேலாயுதத்தை
மறவேன்	= அடியேன் மறக்கமாட்டேன்."

[விருத்தியுரை]

1. கண்டு உண்ட - 'கண்டின் இனிமையைக் கொண்டிருக்கின்ற' என்பது பொருளாம்; "கண்டை ஒப்பக் கொண்டுள்ள" என்பாரும் உண்டு.

2. மெல்லிய தன்மை உடையவர்கள் ஆதலின் பெண்களை 'மெல்லியர்' என்றார்.

[ஆத்திசூடி. கூ௬-ம் சூத்திரம்]

"மெல்லினல்லாள் தோள்சேர்"

என்றார் ஔவைப்பிராட்டியும்.

3. மொண்டுண்டு-'மிகுதியாகக் குடித்து' என்பது தோன்ற மொண்டு' என்றார்.

4. அயர்தல் - மயங்குதல். 'டுண்டுண்...........டிண்டிண் டெண' என்பன ஒலிக்குறிப்புக் கிளவி.

5. வெம்மை + சூர் = 'வெஞ்சூர்' என நின்றது.

6. 'ராவுத்தன்' திசைச்சொல்.

[கருத்துரை]

"மனமே! இல்லற வாழ்க்கையி லுண்டாகும்படியான அல்லலைக் கடந்து, துறவற நெறியிற் செல்கின்றாயு மில்லை; அவ்வாறு செல்லும்படியான மனவுறுதியை நமக்குத் தந்தருளிய முருகேசனையும், அவனது சத்தி வேலாயுதத்தையும் துதிக்கின்றாயுமில்லை ; இவ்வா றிருப்பின் நமக்கு முத்திநிலை எவ்வாறு கிட்டும்?" (கூஎ)

[குமரேசன் தரிசனம் கிடைக்குமாயின், நாளும் வினையும் கோளும் கூற்றும் என்ன செய்யுமெனல்]

நாளென் செயும்வினை தானென் செயுமெனை நாடிவந்த
கோளென் செயுங்கொடுங் கூற்றென் செயுங்கும ரேசரிரு
தாளுஞ் சிலம்புஞ் சதங்கையுந் தண்டையுஞ் சண்முகமுந்
தோளுங் கடம்பு மெனக்குமுன் னேவந்து தோன்றிடினே.

[பதவுரை]

இரு தாளும்	= "இரண்டு திருவடிகளும்,
சிலம்பும்	= சிலம்புகளும்,
சதங்கையும்	= சதங்கைகளும்,
தண்டையும்	= தண்டைகளும்,

சண்முகமும்	=	ஆறு திருமுகங்களும்,
கடம்பும்	=	கடப்பமலர்மாலையும்
எனக்கு	=	அடியேனுகிய எனக்கு
முன்னே	=	எதிரில்
வந்து	=	வந்தருளி
தோன்றிடின்	=	தோன்றுமானுல்
நாள்	=	நக்ஷத்திரங்கள்
என் செயும்	=	என்னை என்ன செய்யக்கூடும்?
வினைதான்	-	தீவினைதான்
என் செயும்	=	என்னை என்ன செய்யக்கூடும்?
எனை	=	என்னை
நாடி வந்த	=	தேடிக்கொண்டுவந்த
கோள்	=	நவக்கிரகங்கள்
என் செயும்	=	என்னை என்ன செய்யக்கூடும்?
கொடும்	=	கொடிய
கூற்று	=	யமனுனவன்
என் செயும்	=	என்னை என்ன செய்யக்கூடும்?"

[விருத்தியுரை]

1. 'வினை' என்றது ஊழ்வினையை.

2. கூற்று-யமன்; உடலையும் உயிரையுங் கூறுபடுத்துவோன் ஆதலின் 'கூற்றுவன்' என்று பெயராயிற்று.

3. குமரேசர்-'மாரனையும் குச்சிதப்படுத்தும் அழகு உடையவர்' என்பது பொருளாம்.

4. சிலம்பு-'சப்திப்பது' என்னும் காரணப்பொருளது.

5. சண்முகம் - 'ஆறுமுகம்' என்பது பொருள்; வடசொல்.

6. 'கடம்பு' ஈண்டு 'கடப்பமலர் மாலை'யைக் குறித்தது.

7. "வேயுறு தோளிபங்கன்"

என்ற கோளறு பதிகம் ஈண்டு ஒப்பிடற்பாலது.

[கருத்துரை]

"முருகப்பிரானின் திருவடிமுதலாயின எனக்கெதிரில் வந்து தரிசனந் தந்துவிட்டால் நான்மீன் முதலாயின அடியேனைத் துன் புறுத்தமாட்டா." (௩அ)

[அடியேனை யாளுங் கால மெப்போதோவெனல்]

உதித்தாங் குழல்வதுஞ் சாவதுந் தீர்த்தேனை யுன்னிலொன்ற
விதித்தாண் டருடருங் காலமுண் டோவெற்பு நட்டுரக
பதித்தாம்பு வாங்கிநின் றம்பரம் பம்பரம் பட்டுழல
மதித்தான் றிருமரு கா!மயி லேறிய மாணிக்கமே!

[பதவுரை]

வெற்பு	=	"(மந்தர) மலையை
நட்டு	=	மத்தாக நட்டு,
உரகபதி	=	பாம்புக்கு அரசாகிய வாசுகி என்னும்
தாம்பு	=	வடக் கயிற்றால்
வாங்கிநின்று	=	வளைத்து நின்று
அம்பரம்	=	பாற்கடலானது
பம்பரம்பட்டு உழல	=	பம்பரத்தின் தன்மையை யடைந்து சுழலும்படி
மதித்தான்	=	கடைந்தவனாகிய ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின்
திருமருகா!	=	அழகிய மருமகனே!
மயில் ஏறிய	=	மயிலின்மீது ஏறியருளிய
மாணிக்கமே!	=	மாணிக்கமே!
உதித்து	=	ஜனமித்து

ஆங்கு	= அவ்விடத்து
உழல்வதும்	= சஞ்சரிப்பதையும்
சாவதும்	= இறப்பதையும்
தீர்த்து	= நீக்கி
என்னை	= அடியேனை
உன்னில்	= தேவரீரிடத்தில்
ஒன்றுஆ	= ஐக்கியமாம்படி
விதித்து	= நியமித்து,
ஆண்டு	= ஆட்கொண்டு
அருள் தரும்	= அருள் புரியும்
காலம்	= ஒருகாலமும்
உண்டோ	= உண்டாகுமோ?"

[விருத்தியுரை]

1. ஆங்கு - வினைக்கீடாகச் சென்று பிறக்கும் அவ்விடத்தை.

2. உன்னில் ஒன்று - "உன்னிடத்தே உன் அடியார்களில் ஒருவனாக" என்பாரும் உண்டு.

3. உரகம் - பாம்பு, பதி - அரசன்.

4. அம்பரம் - கடல்; இடம்பற்றிப் பாற்கடல் என்றும்.

5. திருமால் அருளால் பாற்கடல் கடையப்பட்டதனால் 'பம்பரம் பட்டுழல, மதித்தான்' என்றார்.

6. செவ்வேள் ஆதலால் 'மாணிக்கமே' என்று கூறியருளினார்.

[கருத்துரை]

"பாற்கடல் கடைந்த திருமாலின் மருகனே! பிறப்பு இறப்புத் துன்பங்களினின்றும் நீக்கி அடியேனைக் காத்தருளுங் காலமும் முளதோ?" (கக)

[அயன் கையெழுத்து மாமயிலோன் கால் பட்டமையால் அழிந்ததெனல்]

சேல்பட் டழிந்தது செந்தூர் வயற்பொழி றேங்கடம்பின்
மால்பட் டழிந்தது பூங்கொடி யார்மன மாமயிலோன்
வேல்பட் டழிந்தன வேலையுஞ் சூரனும் வெற்புமவன்
கால்பட் டழிந்ததிங் கென்றலை மேலயன் கையெழுத்தே.

[பதவுரை]

செந்தூர்	= *"திருச்செந்தூரிலுள்ள*
வயல்	= *கழனிகள்*
சேல்	= *சேல்மச்சங்கள்*
பட்டு	= *குதித்துத் திரிதலினால்*
அழிந்தது	= *அழிந்துபோயிற்று;*
பூங்கொடியார்	= *பூங்கொடிபோல்பவர்களாகிய பெண்களின்*
மனம்	= *மனமானது*
பொழில்	= *சோலையிலுள்ள*
தேம்	= *இனிமையான*
கடம்பின்	= *கடப்பமலர் மாலையின்*
மால் பட்டு	= *விருப்பம் உண்டாகி*
அழிந்தது	= *அழிந்துபோயிற்று;*
வேலையும்	= *சமுத்திரமும்,*
சூரனும்	= *சூரபன்மனும்,*
வெற்பும்	= *கிரௌஞ்சமலையும்*
மா	= *அழகிய அல்லது பெரிய*
மயிலோன்	= *மயில்வாகனத்தை யுடையோனாகிய குமரக்கடவுளது*

வேல்	= வேலாயுதமானது
பட்டு	= படுதலால்
அழிந்தன	= அழிந்துபோயின;
அவன்	= அம் முருகக்கடவுளின்
கால் பட்டு	= திருவடி படுதலால்
இங்கு	= இவ் வுலகத்தில்
என்	= அடியேனுகிய என்னுடைய
தலை மேல்	= சிரசின்மேலே (எழுதியுள்ள)
அயன்	= பிரம்மதேவனது
கை எழுத்து	= கை எழுத்தானது
அழிந்தது	= அழிந்துபோயிற்று."

[விருத்தியுரை]

1. சேல்பட்டழிதலாவது, பயிர்கள் சேல் குதித்தலால் மடிதலை.

2. முருகர்மாலையில் மனம் வைத்ததால் மாதர் மனம் அழிந்தது. மனம் அழிதலாவது காமமிக்குக் கழிபடர்தல்.

3. வேலை அழிந்தது என்றது கடல் சுவற வேல்விட்ட மதுரைத் திருவிளையாடலை.

4. 'வெற்பு' என்றது கிரௌஞ்சமலையை.

5. அயன் எழுத்து அழிந்தால் பிறப்பில்லை என்பது. பிறப்பு இறப்பு அற்றதே முத்தி ஆதலின், முத்திப் பேறுண்டாகும் என்பதாம்.

6. 'அவன், கால்பட் டழிந்ததிங் கென்றலை மேலயன் கையெழுத்தே' என்பதற்கு உதாரணமாக,

"வல்லைத் துரந்த முலைநுனை மாதர் வளையெறியப்
பல்லைத் திறந்துறு மிக்க விதாலப் பழமுதுக்குந்
தொல்லைத் திருத்திகழ் போரூர்க் குகன்பதஞ் சூடுஞ்
[சென்னிக்
கில்லைப் பிரமன் றுயருறக் கீறு மெழுத்துக்களே."

என்றார் பிறரும்.

[கருத்துரை]

முருகப்பெருமான் திருவருள் பெறுவார்க்குப் பிறப்பிறப்புத் துன்பம் இல்லையாம். (௩௦)

[நான் உய்யு நெறி காண எனக்கு உன் திருவடி தருவாயெனல்]

பாலே யனைய மொழியார்த மின்பத்தைப் பற்றியென்றும்
மாலே கொண்டுய்யும் வகையறி யேன்மலர்த் தாடருவாய்;
காலே மிகவுண்டு காலே யிலாத கணபணத்தின்
மேலே துயில்கொள்ளு மாலோன் மருக!செவ் வேலவனே!

[பதவுரை]

பாலே அனைய	= *"பாலையே ஒத்த*
மொழியார்	= *சொல்லையுடைய பெண்களின்*
இன்பத்தை	= *சுகத்தை*
பற்றி	= *விரும்பி*
என்றும்	= *எக்காலத்தும்*
மாலே	= *மயக்கத்தையே*
கொண்டு	= *மேற்கொண்டவனாகி*
உய்யும் வகை	= *பிழைக்கும் விதத்தை*

அறியேன்	= அறிந்திலேன்; (ஆகையால்)
காலே	= வாயுவையே
மிக உண்டு	= மிகவும் புசித்து
காலே	= கால்களே
இலாத	= இல்லாத
கணம்	= கூட்டமாகிய
பணத்தின்மேலே	= படங்களையுடைய ஆதிசேஷன் என்னும் பாம்பின்மீது
துயில் கொள்ளும்	= யோகநித்திரை கொள்ளுகின்ற
மாலோன்	= திருமாலுக்கு
மருக!	= மருமகனே !
செவ்வேலவனே	= சிவந்த வேலாயுதத்தையுடைய முருகக் கடவுளே!
மலர் தாள்	= தேவரீரது செந்தாமரை மலர்போலும் பாதங்களை
தருவாய்	= தந்தருள்வாயாக.

[விருத்தியுரை]

1. அஞ்ஞானத்தான் உண்டாகுங் காமாதி மயக்கங்கள் இறைவன் திருவடிப்பேற்றால் ஒழியும் ஆதலின் 'மலர்த்தா டருவாய்' என்றார்.

2. கால் - காற்று.

3. கால் - பாதம்.

4. பாம்பு காற்றை உண்பதும், காலின்றி உடம்பால் நகர்வதும் ஆதலின் 'காலே மிகவுண்டு காலே யிலாத கணபணம்' என்றார்.

"பாம்பறியும் பாம்பின்கால்."

என்பது பழமொழி.

5. *பணம் - பாம்பின் படம்.*

6. *பாம்புக்குக் காற்றே யுணவாகுமென்பதை,*

[சித்தாரூடம்]

"வாயுவும் பூவின் மண மிரண்டும் புசித்திருக்கும்"

என்னும் செய்யுளா னுணர்க.

[கருத்துரை]

"திருமால் மருகோனே! அடியேன், மாதர் மயக்கங்கொண்டு உய்யும்வகை யறியாதவனாயிருக்கின்றேன்; ஆதலால், தேவரீர் திருவடியை அடியேனுக்கு அருள்செய்யவேண்டும்." (சக)

[குமரன் பதாம்புயத்தை வணங்காத் தலை மாட்சிமையுறா தெனல்]

நிணங்காட்டுங் கொட்டிலை விட்டொரு வீடெய்தி நிற்கநிற்
குணங்காட்டி யாண்ட குருதே சிகனங் குறச்சிறுமான் [குங்
பணங்காட்டு மல்குற் குருகுங் குமரன் பதாம்புயத்தை
வணங்காத் தலைவந்தி தெங்கே யெனக்கிங்ஙன் வாய்த்ததுவே.

[பதவுரை]

நிணம்	= *"நிணத்தையே*
காட்டும்	= *மிகுதியாகத் தோன்றச் செய்கின்ற*
கொட்டிலை	= *தொழுவத்தை*
விட்டு	= *அகன்று*
ஒரு வீடு	= *ஒப்பற்ற முத்தியை*
எய்தி நிற்க	= *யான் அடைந்து நிலைத்திருத்தற்கு*

நிற்கும்	= நிற்றற்குரிய
குணம்	= குணத்தை
காட்டி	= தோன்றச் செய்து
ஆண்ட	= அடியேனை ஆட்கொண்ட
குருதேசிகன்	= குருநாதன்
அம்	= அழகிய
குறச்சிறுமான்	= குறவர்களின் இளம் பெண்ணாகிய மான் போன்ற வள்ளியம்மையாரின்
பணம்	= பாம்பின் படத்தை
காட்டும்	= ஒத்து விளங்கும்
அல்குற்கு	= அல்குலின் பொருட்டு
உருகும்	= மனம் இளகுகின்ற
குமரன்	= குமரக்கடவுளின்
பதம்	= பாதமாகிய
அம்புயத்தை	= தாமரை மலரை
வணங்காத	= பணியாத
தலை இது	= சிரசாகிய இவ் அவயவம்
எங்கே வந்து	= எந்தவிதமாக வந்து
எனக்கு	= அடியேனாகிய எனக்கு
இங்ஙன்	= இந்தவிதமாக
வாய்த்தது	= கிடைத்தது?"

[விருத்தியுரை]

1. கொட்டில் - மாடுகட்டும் இடம்; உயிர் தங்குதற்கு இடமாக இருத்தலின் உடம்பைக் 'கொட்டில்' என்றார்.

"ஆபாசக் கோட்டிலை"

என்றார் பட்டினத்தடிகளும்.

2. பத + அம்புயம் = பதாம்புயம் ; வட சொற் புணர்ச்சி; தீர்க்க சந்தி.

3. 'குணம் காட்டி' என்றது 'ஞானத்தைக் காட்டி' என்பதாம்.

[திருக்குறள்: க-ம் அதி.—கடவுள் வாழ்த்து-கூ-ம் செய்யுள்]

"கோளில் பொறியிற் குணமிலவே எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை."

என்று மெய்வேதங் கூறுதலினால் 'குமரன் பதாம்புயத்தை, வணங்காத் தலைவந்தி தெங்கே யெனக்கிங்ஙன் வாய்த்ததுவே' என்றார்.

4. 'குருதேசிகன்' இருபெயரொட்டு எனினு மமையும்.

5. மான் - உவமையாகுபெயர்.

[கருத்துரை]

"பிறவித் துன்பொழிந்து பேறின்பநிலையை யடையும்படி யான் நிற்கவேண்டித் தன் திருவருள் நிலையினை யெனக்கருளிய முருகப்பெருமானின் திருவடித்தாமரை மலரைச் சூடாத தலை யெனக்கு ஏன் வாய்த்தது?" (சஉ)

[முருகனைக் கும்பிடாக் கரங்கள் குற்றமுடையனவா மெனல்]

கவியாற் கடலடைத் தோன்மரு கோனைக், கணபணக்கட்
செவியாற் பணியணி கோமான் மகனைத், திறலரக்கர்
புவியாற் பெழத்தொட்ட போர்வேன் முருகனைப் போற்றி
[யன்பாற்
குவியாக் கரங்கள்வந் தெங்கே யெனக்கிங்ஙன் கூடியவே.

[பதவுரை]

கவியால்	= "வானரங்களைக்கொண்டு
கடல்	= கடலை
அடைத்தோன்	= அணைகட்டி அடைத்தவனது
மருகோனை	= மருகனாகிய முருகனை,
கணபணம்	= கூட்டமாகிய படங்களையுடைய
கட்செவியால்	= பாம்பைக்கொண்டு
பணி அணி	= ஆபரணமாகப் பூண்டுள்ள
கோமான்	= சிவபெருமானுக்கு
மகனை	= புதல்வனை,
திறல்	= வலிமையையுடைய
அரக்கர் புவி	= ராக்ஷதர் வாழ்கின்ற உலகங்களெல்லாம்
ஆர்ப்பு எழ	= கதறும்படி,
தொட்ட	= எவின
போர்	= போர்த்தொழிலில் வல்ல
வேல்	= வேற்படையையுடைய
முருகனை	= முருகக்கடவுளை
அன்பால்	= அன்போடு
போற்றி	= வணங்கி
குவியா	= கும்பிடாத
கரங்கள்	= கைகள்
எனக்கு	= அடியேனுக்கு
வந்து எங்கே	= வந்து எவ்விதம்
இங்ஙன்	= இங்கே
கூடிய	= சேர்ந்தன."

[விருத்தியுரை]

1. *கவியால் - குரங்குகளால்; 'ஆல்' உருபு கருவிப்பொருளது. இது இராமாயணக்கதையில் இராமர் குரங்குச் சேனைகளைக் கொண்டு கடலடைத்து அணைகட்டி இலங்கைக்குச் சென்றதைக் குறித்தது.*

2. *'பணியணி கோமான்' என்றது 'சிவபெருமான்'; "அரவாபரணன்" என்பதே அவர்க்கு ஒருநாமம் ஆதல் அறிக.*

3. *கட்செவி - பாம்பு; 'கண்ணையே செவியாக உடையது' என்பது பொருள்.*

4. *'அரக்கர்' என்றது அசுரரை.*

5. *'திறல்' என்றது தேகபலத்தோடு வரபலம் பெற்றவர் ஆதலாற்போலும். இதனாலன்றோ, கந்தபுராணத்து முருகர் துதியில்,*

"மாயையின் வலியோ னாகி
மான்முத லோரை வென்றே
ஆயிரத் தோரெட் டண்ட
மரசுசெய் துகநூற் றெட்டுக்
காயம தழிவின் றாகிக்
கடவுளர்க் கலக்கண் செய்த
தீயசூர் முதலைச் செற்ற
குமரனன் றாள் சென்னி வைப்பாம்."

என்று துதித்தருளினார்.

6. *வணங்கற்குத் தலையும் கையும் முக்கிய அவயவங்களாதலின் முன் பாட்டில் தலையைக் கூறினார்; இப் பாட்டில் கையைக் கூறினார்.*

[கருத்துரை]

"முருகக்கடவுளை அஞ்சலி செய்யாத கைகள் எனக்கு ஏன் உண்டாயின?" (சுரு)

[எனக்கு முருகன் திருவடியன்றி வேறு துணையின்றெனல்]

தோலாற் சுவர்வைத்து, நாலாறு காலிற் சுமத்தியிரு
காலா லெழுப்பி, வளைமுது கோட்டிக்,கை நாற்றி,நரம்
பாலார்க்கை யிட்டுத், தசைகொண்டு வேய்ந்த வகம்பிரிந்தால்
வேலாற் கிரிதுளைத் தோனிரு தாளன்றி வேறில்லையே.

[பதவுரை]

தோலால்	= "(மனமே!) தோலினாலே
சுவர்	= சுவரை
வைத்து	= அமைத்து;
கால் ஆறு காலில்	= பத்துக் கால்களினால்
சுமத்தி	= தாங்குவித்து,
இரு காலால்	= இரண்டு கால்களினால்
எழுப்பி	= எழுப்பப்பண்ணி,
வளை	= வளைந்த
முதுகு ஓட்டி	= முதுகெலும்பாகிய முகட்டை வேய்ந்து
கை	= இரு கையாகிய கொடுங் கைகளை
நாற்றி	= தொங்க அமைத்து,
நரம்பால்	= நரம்புகளால்
ஆர்க்கையிட்டு	= கட்டி,
தசை கொண்டு	= மாமிசத்தால்

வேய்ந்த	= மூடின
அகம்	= (உடம்பாகிய) வீட்டை விட்டு
பிரிந்தால்	= (யாம்) நீங்கினால் (நமக்கு உறைவிடமாவது)
வேலால்	= வேலாயுதத்தினால்
கிரி	= கிரௌஞ்ச வெற்பை
துளைத்தோன்	= துளை செய்தவனாகிய முருகக்கடவுளின்
இரு தாள்	= இரண்டு திருப்பாதம்
அன்றி	= அல்லாமல்
வேறு	= புகலிடம் வேறு
இல்லை	= இல்லையாம்.”

[விருத்தியுரை]

1. ‘நாலாறு கால்’ என்றது பத்து வாயுக்களை.

அவையாவன :—

(1)	பிராணன்	(6)	நாகன்
(2)	அபானன்	(7)	கூர்மன்
(3)	சமானன்	(8)	கிருகரன்
(4)	உதானன்	(9)	தேவதத்தன்
(5)	வியானன்	(10)	தனஞ்செயன்

என்பன.

2. ‘இருகால்’ என்றது இரண்டு கால்களை.
3. அகம் - வீடு; ஈண்டு உடலைக் குறித்தது.

[கருத்துரை]

“தேகமாகிய அகம் பிரிந்தால் அடியேனுக்குப் புகலிடம் வேலாயுதன் இருதாளேயாம்.” (கூ)

[எனக்குக் கந்தவேள் உபதேசஞ் செய்தது இதுவெனல்]

ஒருபூ தருமறி யாத்தனி வீட்டி லுரையுணர்வற்
றிருபூத வீட்டி லிராமலென் றனிரு கோட்டொருகைப்
பொருபூ தரமுரித் தேகாச மிட்ட புராந்தகற்குக்
குருபூத வேலவ னிட்டூர சூர குலாந்தகனே!

[பதவுரை]

இரு கோடு	= "இரண்டு கொம்புகளையும்
ஒரு கை	= ஒரு துதிக்கையையும் உடைய
பொரு	= போர் செய்கின்ற
பூதரம்	= மலையை
உரித்து	= உரித்து
ஏகாசம் இட்ட	= உத்தரீயமாகப் போட்டுக்கொண்ட
புராந்தகற்கு	= திரிபுர நாசகனாகிய சிவபெருமானுக்கு
குரு	= ஆசாரியனும்,
பூதம்	= பரிசுத்தமாகிய
வேலவன்	= வேலாயுதத்தை யுடையவனும்,
நிட்டூரன்	= நிஷ்டூரத்தையுடைய
சூரன்	= சூரனது
குலம்	= வம்சத்துக்கு
அந்தகன்	= யமனும் ஆகிய முருகவேள் :
பூத வீட்டில்	= 'பஞ்ச பூதங்களாலாகிய இந்த உடம்பாகிய வீட்டில்
இராமல்	= இல்லாமல்
ஒரு பூதரும்	= ஒரு பூத உடம்பையுடையவரும்

அறியா	= உணராத
தனி வீட்டில்	= ஒப்பற்ற வீட்டின்கண்
உரை உணர்வு	= சொல்லும் நினைப்பும்
அற்று	= ஒழிந்து
இரு	= சலிப்பின்றி இருப்பாய்'
என்றான்	= என்று அருளிச்செய்தான்."

[விருத்தியுரை]

1. பூதர் - 'பூதசம்பந்தர்' என்பது பொருளாம்; தேகத்தை யுடையவர்.

2. 'ஒரு பூதரும்' என்பதற்கு 'ஒப்பற்ற பரிசுத்தான்மாக்களும்' என்றுரைத்தலுமாம்.

3. தனி வீடு - ஒப்பற்ற வீடு; அதாவது முத்திவீடு.

4. 'பூதவீடு' என்றது உடம்பை; பஞ்சபூதாத்மகமாதலால் சரீரம் 'பூதவீடு' எனப்பட்டது.

5. 'இருகோட்டு ஒருகைப் பொரு பூதாம்' என்றது யானையை. ஈண்டுச் சிவபெருமான் யானையை உரித்துப் போர்த்த கதையைக் குறித்தது.

6. வகாசம் - போர்வை; இது வடசொல்.

7. திரிபுரத்தை எரித்ததினால் சிவபெருமானுக்குப் 'புராந்தகன்' என்னுந் திருநாமம் ஏற்பட்டது.

8. குரு - 'அஞ்ஞான இருளை அழிப்பவன் என்பது பொருள்; (கு - குச்சிதப்படுத்தல், ரு - அஞ்ஞான இருள்)

9. சிவகுருவாதலால் 'புராந்தகற்குக் குரு' என்றார்.

10. பூதம் வடசொல்; 'பரிசுத்தம்' என்பது பொருளாம்.

11. குலாந்தகன் - 'குலத்துக்கு எமனாக இருப்பவன்' என்பது பொருள். [கருத்துரை]

"முருகவேள், 'இந்தப் பூதவீட்டை விட்டு அந்தப்பூதவீட்டையடை' என்றான்." (சுரு)

[மனோதுக்கம் நீங்க ஞானோபதேசம் செய்தருளல் வேண்டுமெனல்.]

நீயான ஞான விநோதந் தனையென்று நீயருள்வாய்;
சேயான வேற்கந்த-னே! செந்தி லாய்! சித்ர மாதரல்குற்
றோயா வுருகிப் பருகிப் பெருகித் துவளுமிந்த
மாயா விநோத மனோதுக்க மானது மாய்வதற்கே.

[பதவுரை]

சேய் ஆன	= "குழந்தை உருவான
வேல்	= வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய
கந்தனே!	= கந்தக் கடவுளே!
செந்திலாய்!	= திருச்செந்தூர் என்னும் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே!
சித்ரம்	= அழகிய
மாதர்	= பெண்களது
அல்குல்	= அல்குலில்
தோயா	= மூழ்கி
உருகி	= மனங் கரைந்து
பருகி	= அவரது சுகத்தை அனுபவித்து
பெருகி	= இந்தத் தொழில்களிலே மேலிட்டு
துவளும்	= வதங்குகின்ற
இந்த	= இந்த
மாயா	= மாயையாகிய
விநோதம்	= விளையாட்டினால் உண்டாகிய

மனோதுக்கமானது	= மனத்துன்பமானது
மாய்வதற்கு	= அழிவதற்கு
நீ ஆன	= நீயே ஆகிய
ஞானவினோதம்தன்னை	= ஞானலீலையை
என்று	= எந்த நாளில்
நீ	= தேவரீராகிய நீர்
அருள்வாய்	= (அடியேனுக்கு) அருள்செய்வீரோ?"

[விருத்தியுரை]

1. 'நீயான ஞான வினோதம்' என்றது அத்துவித இன்பம்.

2. 'சேயான' என்றது 'குழந்தை வடிவையுடைய' என்பதாம்.

3. தோயா - செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம்.

4. உருகுதல் - உள்ளங் கரைதல்.

5. பருகல் - துய்த்தல்; இனி, 'அதரபானம் பருகி' எனவும் பொருள் கூறுவர்.

6. பெருகி - இன்பம் பெருகி.

7. மாயா வினோத மனோதுக்கம் - 'மாயா விநோதத்தால் உண்டாகிய மனோ துக்கம்' என்பதாம்.

8. மாய்தல் - அழிதல்.

9. 'வேற் கந்தனே' விளியுருபு ஏற்ற பெயர். வேல்+கந்தன் = வேற்கந்தன் என்றாயிற்று.

[நன்னூல்: உஉ௭-ம் சூத்திரம்]

"ல ள வேற்றுமையிற் றடவும்"

என்றது விதி.

[கருத்துரை]

"முருகப்பெருமானே! யான் மாதர் மயக்கத்தி லாழ்ந்து துயருறுவது நீங்குமாறு தேவரீரது ஞானலீலா ரூபத்தை அடியேனுக்குக் காட்டி யருளக்கடவாய்." (௬௬)

[ஆநந்தாமிர்த தரிசன மடைந்தமை கூறல்.]

பத்தித் திருமுக மாறுடன் பன்னிரு தோள்களுமாய்த்
தித்தித் திருக்கு மமுதுகண் டேன்செயன் மாண்டடங்கப்
புத்திக் கமலத் துருகிப் பெருகிப் புவனமெற்றித்
தத்திக் கரைபுர ளும்பர மானந்த சாகரத்தே.

[பதவுரை]

செயல் = "தொழில்கள்
மாண்டு = கெட்டு
அடங்க = ஒடுங்கும்படி
புத்தி = புத்தியாகிய
கமலத்து = தாமரையில்
உருகி = கரைந்து
பெருகி = பெருக்கெடுத்து
புவனம் = எல்லா உலகங்களையும்
எற்றி = இடறி
தத்தி = தாவி
கரை புரளும் = கரைமீது புரளுகின்ற
பரம ஆனந்தசாகரத்து = மேலாகிய இன்பக்கடலில்
பத்தி = வரிசையான
திருமுகம் = அழகிய முகங்கள்
ஆறுடன் = ஆறோடு

பன்னிரு	= பன்னிரண்டு
தோள்களும் ஆய்	= புயங்களும் ஆகி
தித்தித்து	= (தன்னைக் கண்டவருடைய உள்ளத்தில்) இனித்து
இருக்கும்	= இருக்கின்ற
அமுது	= அமிர்தத்தை
கண்டேன்	= அடியேன் பார்த்தேன்."

[விருத்தியுரை]

1. பத்தி - வரிசை.

2. 'தித்தித்திருக்கும் அமுது' என்றது ஆறு முகங்களும் பன்னிரண்டு கரங்களும் கொண்டுள்ள முருகப்பிரானை.

3. 'செயன்மாண் டடங்க' என்றது சும்மாயிருக்கும் நிலையை; 'சும்மாயிருக்கு நிலையினர்க்கே ஆநந்தசாகரம் தோன்றும்; அந்த ஆநந்த சாகரத்தில் ஞானசொரூபியாகிய முருகப்பிரான் அமுதாக விளங்குவன்' என்னும் பொருள் தோன்றக் கூறினர்.

4. புத்தி - 'மனம்' எனலுமாம்.

5. புவனம் எற்றலென்றது உலகை மறந்த நிலைமையை.

6. அமுது கடலில் எழுதல் இயல்பு ஆதலின் ஆநந்த சாகரத்து அமுது எழுந்தது என்றார்.

[கருத்துரை]

தேவர்கள் அமுத சாகரத்தில் சாவாமைக் கேதுவாகிய அமிர்தத்தைக் கண்டாற் போன்று, யானும் பரமாநந்த சாகரத்தில் பன்னிருதோளன் என்னும் பிறப்பிறப்பு ஒழித்தற் கேதுவாகிய அமிர்தத்தைக் கண்டேன். (சஎ)

[முத்தி பெற அறியாதிருக்கின்றேனெனல்]

புத்தியை வாங்கிநின் பாதாம் புயத்திற் புகட்டியன்பாய்
முத்தியை வாங்க வறிகின்றி லேன்;முது சூர்நடுங்கச்
சத்தியை வாங்கத் தரமோ? குவடு தவிடுபடக்
குத்திய காங்கேய னே!வினை யேற்கென் குறித்தனையே.

[பதவுரை]

புத்தியை	=	(புலன் வழியே செல்லுகின்ற அடியேனது) மனத்தை
வாங்கி	=	வளைத்துத் தடுத்து
நின்	=	தேவரீரது
பாத அம்புயத்தில்	=	பாத தாமரையில்
அன்பாய்	=	அன்போடு
புகட்டி	=	செலுத்தி
முத்தியை	=	வீட்டின்பத்தை
வாங்க	=	பெற்று அடைய
அறிகின்றிலேன்	=	அடியேன் அறியவில்லை;
முது சூர்	=	பழைய சூரனானவன்
நடுங்க	=	நடுங்கும்படி
சத்தியை வாங்க	=	சத்தி வேலை வாங்குதற்கு
தரமோ	=	அடியேனாகிய என் வசமோ?
குவடு	=	கிரௌஞ்ச மலையானது
தவிடுபட	=	பொடி படும்படி
குத்திய	=	(அதனை வேலாயுதத்தால்) குத்தின
காங்கேயனே!	=	கங்கை புத்திரனே!
வினையேற்கு	=	வினையை யுடையவனாகிய அடியேனுக்கு

என் குறித்தனை = யாது செய்ய நினைத்திருக்கின்றனை?"

[விருத்தியுரை]

1. 'புத்தியை வாங்கி' என்றது, 'உலகமாயையிற் செல்லும் எனது புத்தியை மாற்றித் திருப்பி வளைத்து' எனப் பொருள் கொள்ளலும் ஆம்.

2. பாதம் + அம்புயம் = பாதாம்புயம்; இது வடசொற் புணர்ச்சி, தீர்க்கசந்தி. அம்புயம் - தாமரைமலர்.

3. முத்தி - இது 'துன்புவிடுபட்டுச் சுகித்திருக்கும் பேரின்ப நிலை' என்பது பொருள்; இதனை 'வீடு' என்றல் தமிழ்.

4. வாங்குதல் - பெறுதல், அடைதல், மீட்டல்.

5. நூற்றெட்டுயுக மிருந்தானுதலால் 'மூதசூர்' என்றார்.

"மாயையின் வலியோ னாகி மான்முத லோரை வென்றே
யாயிரத் தோரெட் டண்ட மரசுசெய் துகநூற் றெட்டுக்
காயம தழிவின் றாகிக் கடவுளர்க் கலக்கஞ் செய்த
தீயசூர் முதலைச் செற்ற குமரன்றாள் சென்னி வைப்பாம்."

என்ற கந்தபுராணச் செய்யுளாலும் அறியலாம்.

6. குவடு - மலை; ஈண்டு கிரௌஞ்ச மலையைக் குறித்தது.

7. கங்கையாற்றில், சரவணப் பொய்கையில் பிறந்ததால் 'காங்கேயன்' என்று முருகருக்கு ஒருபெயர் ஏற்பட்டது. இது தத்திதாந்த நாமம்.

[கருத்துரை]

"கிரௌஞ்ச மலையைப் பொடி செய்தது போன்று வீடு அடைய அறியா அடியேனது வினையையும் தேவரீர் பொடி செய்தருளல் வேண்டும்." (௩௮)

[கந்தவேள் அடியாரைச் சாரின்
நற்கதியுண்டா மெனல்]

சூரிற் கிரியிற் கதிர்வே லெறிந்தவன் றொண்டர்குழாஞ்
சாரிற் கதியன்றி வேறிலை காண்டண்டு தாவடிபோய்த்
தேரிற் கரியிற் பரியிற் றிரிபவர் செல்வமெல்லாம்
நீரிற் பொறியென் றறியாத பாவி நெடுநெஞ்சமே!

[பதவுரை]

தண்டு	= "சைனியங்களோடு
தாவடி போய்	= போர்க்குச் சென்று
தேரில்	= தேரின்மேலும்,
கரியில்	= யானையின்மேலும்,
பரியில்	= குதிரையின்மேலும்
திரிபவர்	= எறித் திரிவோராகிய அரசருடைய
செல்வம் எல்லாம்	= ஐசுவரியம் முழுதும்
நீரில்	= நீரின்மேல்
பொறி என்று	= எழுதின எழுத்தாம் என்று
அறியாத	= தெரிந்துகொள்ளாத
நெடு	= பெரிய
பாவி நெஞ்சமே!	= பாவியாகிய மனமே!
சூரில்	= சூரபன்மன்மேலும்
கிரியில்	= கிரௌஞ்சமலையின்மேலும்
கதிர்	= ஒளியையுடைய
வேல்	= வேலாயுதத்தை
எறிந்தவன்	= பிரயோகித்தவனாகிய முருகக்கடவுளின்
தொண்டர்	= அடியார்களின்

குழாம்	= கூட்டத்தை
சாரின்	= அடைந்தனையாயின்
கதி அன்றி	= அடியேனுக்குக் கதி அதுவேயல்லாமல்
வேறு இல்லை	= வேறோர் பொருளும் மேலானதாகக் கருதுதற்கு இல்லை."

[விருத்தியுரை]

1. கார்வங் துறங்கு சிகைப்பொருப்பும்
சூரரப் பொருப்பும் பிளப்ப"

வேல் விடுத்தவன் முருகன் ஆதலின் 'சூரிற் கிரியிற் கதிர்வேலெறிந்தவன்' என்றார்.

2. முருகக்கடவுளின் அடியார் குழாம் சார்தலே கதிதரும் என்றது விளக்கக் 'கதியன்றி வேறிலை' என்றார்.

3. பொறி - எழுத்து; 'பொறிக்கப்படுவது' என்னும் காரணம்பற்றி வந்தது. பொறித்தல் - எழுதுதல்.

4. செல்வம் எல்லாம் 'நீரில் எழுத்து' என்றார். இதனை,

[நீதிநெறிவிளக்க முதற் செய்யுளாகிய காப்பில்]

"நீரிற் குமிழி இளமை: நிறைசெல்வம்
நீரிற் சுருட்டு நெடுந்திரைகள்;—நீரின்
எழுத்தாகும் யாக்கை; நமரங்காள்! என்னே
வழுத்தாத தெம்பிரான் மன்று."

என்ற ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் வாக்கோடு ஒப்பிடுக.

5. 'நெடுநெஞ்சம்' என்றது மிகுந்த நினைவுகளைக் கொள்ளும் நெஞ்சம். இதனாலன்றோ,

"உண்பது நாழி உடுப்பது நான்கு முழம்
எண்பது கோடி நினைந்தெண்ணுவ"

என்றனர் பெரியாரும்.

"எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி எண்ணி
[ஏழை நெஞ்சம்
புண்ணாகச் செய்ததினி போதும் பராபரமே."

என்றார் ஸ்ரீ தாயுமானாரும்.

[கருத்துரை]

" ரதகஜதுரகங்களோடு திரிபவருடைய செல்வமெல்லாம் நீரி லெழுத்தாமென்று உணராத நெஞ்சமே! முருகப்பிரானின் தொண்டர் கூட்டத்தை அடைவையாயின் நமக்குக் கிடைப்பது மோக்ஷமாகும், இதனின் மிக்கதும் ஒன்று உண்டோ." (சுசு)

[காலன் பயமொழியக் கருணைசெய்ய வேண்டுமெனல்]

படிக்குந் திருப்புகழ் போற்றுவன் கூற்றுவன் பாசத்திறற்
பிடிக்கும் பொழுதுவந் தஞ்சலென் பாய்பெரும் பாம்பினின்று
நடிக்கும் பிரான்மருகா! கொடுஞ் சூர னடுங்கவெற்பை
இடிக்குங் கலாபத் தனிமயி லேறு மிராவுத்தனே!

[பதவுரை]

படிக்கும்	= "எவரும் படிக்கும்படியான
திருப்புகழ்	= உன் திருப்புகழை
போற்றுவன்	= அடியேனும் பாராட்டிப் படிப்பேன்; (ஆகையினால்)
பெரும்	= பெரிய

பாம்பில் நின்று	= காளிங்கன் என்னும் பாம்பின்மேல் நிலைத்து நின்று
நடிக்கும்	= நடித்த
பிரான்	= உபகார சீலனாகிய திருமாலின்
மருகா!	= மருமகனே!
கொடு சூரன்	= கொடிய சூரனானவன்
நடுங்க	= நடுங்குமாறு
வெற்பை	= கிரௌஞ்சமலையை
இடிக்கும்	= இடித்த
கலாபம்	= தோகையையுடைய
தனி	= ஒப்பற்ற
மயில் ஏறும்	= மயில்மேலே ஏறுகின்ற
இராவுத்தனே!	= சேவகனே!
கூற்றுவன்	= இயமனானவன்
பாசத்தினால்	= தன் கைப் பாசக்கயிற்றினால்
பிடிக்கும் பொழுது	= அடியேனைப் பற்றுங் காலத்தில்
வந்து	= அடியேன்முன் எழுந்தருளி வந்து
அஞ்சல்	= 'பயப்படாதே'
என்பாய்	= என்று சொல்லியருள்வாயாக."

[விருத்தியுரை]

1. படிக்கும் திருப்புகழ் - 'அடியார்கள் மனத்து ஊன்றக் கற்கும் உனது அழகிய புகழ்' என்பது பொருளாம்.

2. 'போற்றுதல்' ஈண்டு மறவாது மனத்து வைத்துக் காத்துத் துதித்தலைக் குறித்தது.

3. பாசம் - சத்துருக்களின் உயிர்களைக் கட்டி இழுக்கும் கயிற்று வடிவினதாகிய ஓர் ஆயுதம்.

4. எமன் பாசமும் தண்டமும் உடையவன்.

"தண்டுகோண் டடிக்கு மறலி வந்தால்"

என்ற பெரியார் வாக்கால் எமனுக்குத் தண்டுண்டென்ப தறிக.

5. அஞ்சல் - முன்னிலை ஏவல்.

6. தனி மயில் - ஒப்பற்ற மயில். முருகரைச் சுமக்கும் பெருந் தவம் உடையது ஆதலின் 'தனி மயில்' என்றார்.

[கருத்துரை]

"முருகவேளே! இயமன், தன் பாசக் கயிற்றினால் அடியேனைப் பிணிக்கும்போது, அடியேன் தேவரீரது திருப்புகழைப் படித்துப் போற்றுவேன். அக்காலத்தில் தேவரீர் அடியேன் முன் எழுந்தருளி, 'அஞ்சல்' என்று அருள் செய்யவேண்டும்." (௩௦)

[அன்னதானஞ் செய்வதோடு அறுமுகவனை நோக்கித் தவஞ்செய்தல் வேண்டுமெனல்]

மலையாறு கூறெழ வேல்வாங்கி னானை வணங்கியன்பின்
நிலையான மாதவஞ் செய்குமி னோ;நும்மை நேடிவருந்
தொலையா வழிக்குப் பொதிசோறு முற்ற துணையுங்கண்டீர்;
இலையா யினும்வெந்த தேதா யினும்பகிர்ந் தேற்றவர்க்கே.

[பதவுரை]

நும்மை	= "(உலகத்தவரே!) உங்களை
நேடி வரும்	= தேடிக்கொண்டு வருகிற
தொலையா	= தொலையாத
வழிக்கு	= (கடை) வழிக்கு
பொதிசோறும்	= கட்டமுதும்
உற்ற	= பொருந்திய
துணையும்	= உதவியும் ஆகும்;

எற்றவர்க்கு	= *(ஆதலால்) உம்மிடத்து யாசித்தவர்க்கு*
இலையாயினும்	= *இலக்கறியையாயினும்,*
வெந்தது	= *வெந்ததாகிய*
ஏதாயினும்	= *எந்தப்பொருளையாயினும்*
பகிர்ந்து	= *பங்குசெய்து கொடுத்து*
மலை	= *கிரௌஞ்ச மலையை*
ஆறு கூறு எழ	= *ஆறு பாகங்களாகப் பிளந்தெழும்படி*
வேல்	= *வேலாயுதத்தை*
வாங்கினனை	= *எடுத்தவனாகிய குமாரக்கடவுளை*
அன்பின்	= *பக்தியுடனே*
வணங்கி	= *பணிந்து*
நிலையான	= *நிலையாகிய*
மா தவம்	= *பெருந் தவத்தை*
செய்குவின்	= *செய்வீர்களாக."*

[விருத்தியுரை]

1. *வாங்கினனை - எடுத்தவனை.*

2. *வேல் விடுத்தானை யென்னுது 'வேல் வாங்கினனை' என்றது, அவ் வேலினது பேராற்றலை யுணர்த்தற்கு.*

"கறங்குதிரைக் கருங்கடலுங் காரவுணப் பெருங்கடலுங்
கலங்கக் கார்வந்
துறங்குசிகைப் பொருப்புஞ்சூ ரரப்பொருப்பும் பிளப்பமறை
யுணர்ந்தோ ராற்றும்
அறங்குலவு மகத்தழலு மவுணமட வார்வயிற்றி
னழலு மூள
மறங்குலவு வேலெடுத்த குமாரவேள் சேவடிகள்
வணக்கஞ் செய்வாம்."

என்றார் பிறரும்.

3. நேடுதல் - தேடுதல்.

4. தொலையாவழி - நெடுவழி; இது கடைசியிற் செல்லும் எமபுரவழி; "பேரூர் யாத்திரை"

5. பொதிசோறு - கட்டுச்சோறு; பொதியாகக் கட்டப்படுதலின் 'பொதிசோறு' என்றனர். தோளிற் கோத்துக் கட்டலின் "தோட் கொப்பு" என்பர்.

6. உற்ற துணை - பொருந்திய துணை.

7. கண்டீர் - முன்னிலை ஏவல்.

8. 'இலையாயினும்' ஆகு பெயராய் இலைக்கறியை உணர்த்திற்று; 'இனி உங்கட்கே போதுமான அளவு இல்லை ஆனாலும்' எனவும் பொருள் கூறுவர். இலையாயினும் என்றதில் உள்ள உம்மை இழிவுச்சிறப்பும்மை.

"இவ்வளவேனும் அன்னம் இட்டுண்மின்"

என்றாள் ஔவைப் பிராட்டியார்.

"பசித்தோர் முகம்பார்"

என்றார் பட்டினத்தடிகளும்.

[திருக்குறள்: உ௩-ம் அதி.—ஈகை-ரு-ம் செய்யுள்]

"ஆற்றுவா ராற்றல் பசியாற்ற லப்பசியை
மாற்றுவா ராற்றலிற் பின்."

என்ற திருவள்ளுவனார் வாக்கும் ஈண்டு கவனிக்கத்தக்கது.

9. மாதவம் - பெரிய தவம்.

[கருத்துரை]

"உலகத்தீரே! குமரக்கடவுளை வணங்கித் துதி செய்யுங்கள்! அவ்வாறு செய்வீர்களாயின் அத்தவமே உமது கடைவழிக்குக் கட்டமுதும் உற்ற துணையு மாகும்." (ருக)

[வேலையும் சேவலையும் பாடும் விருப்பந்தரல் வேண்டுமெனல்]

சிகராத்திரி கூறிட்ட வேலுஞ்செஞ் சேவலுஞ் செந்தமிழாற்
பகரார்வ மீபணி பாசசங் க்ராம பணாமகுட
நிகராட் சமபட்ச பட்சி துரங்க! ந்ருப! குமரா!
குக! ராட் சசபட்ச விட்சோப! தீர! குணதுங்கனே!

[பதவுரை]

சங்க்ராமம்	= போர் செய்தற்குரிய
பாசம்	= கயிற்றை நிகர்த்த
பணி	= பாம்பின்
பணா மகுடம்	= படத்தின் மகுடங்களை
நிகராட்சம	= பொடி ஆக்குதற்குரிய
பட்ச	= சிறகுகளோடுங் கூடிய
பட்சி	= பறவையாகிய மயிலை
துரங்க!	= வாகனமாக வுடையவனே!
ந்ருப!	= அரசனே!
குமரா!	= குமரனே!
குக!	= குகனே!
ராட்சச	= அரக்கர்களின்
பட்ச	= பக்கத்தில்
விட்சோப!	= வெறுப்புள்ளவனே!
தீர!	= தைரியசாலியே!
குணதுங்கனே!	= பரிசுத்தமான குணத்தை யுடையவனே!
சிகரம்	= சிகரங்களையுடைய
அத்ரி	= கிரௌஞ்சமலையை

கூறு இட்ட	= பிளந்த
வேலும்	= உன் வேலாயுதத்தையும்
செம்	= செம்மையாகிய
சேவலும்	= கோழிக் கொடியையும்
செம் தமிழால்	= செந்தமிழ்ப் பாக்களால்
பகர்	= பாடித் துதித்ததற்குரிய
ஆர்வம்	= விருப்பத்தை
	= அடியேனுகிய எனக்குக் கொடுத்தருள் செய்வாயாக."

[விருத்தியுரை]

1. சிகராத்ரி, பாசம், சங்க்ராம, பஞமகுடம், நிகராட்சம பட்ச, பட்சி, துரங்கம், நிருப, குமரா, குக, ராட்சச, பட்ச, விட்சேப, தீர, துங்க இவைகள் வடமொழி என்பர்.

3. 'குகன்' என்பதற்குச் 'சிவகுருவானவன்' என்பது பொருள்.

[கருத்துரை]

"குமரனே! செந்தமிழ்ப் பாக்களால் தேவரீரையும், வேலையும் மயிலையும், சேவலையும் பாட எனக்கு அருள் செய்வாயாக." (கூ௨)

[இறைவனைப் பாடுதலுடன் ஈகையில்லாதவர் வாழ்நாளை வீணாக்கி வருந்துவரெனல்]

வேடிச்சி கொங்கை விரும்புங் குமரனை மெய்யன்பினுற்
பாடிக் கசிந்துள்ள போதே கொடாதவர் பாதகத்தாற்
றேடிப் புதைத்துத் திருட்டிற் கொடுத்துத் திகைத்திளைத்து
வாடிக் கிலேசித்து வாழ்நாளை வீணுக்கு மாய்ப்பவரே.

[பதவுரை]

வேடிச்சி	= குறத்தியாகிய வள்ளிநாயகியின்
கொங்கை	= தனங்களை
விரும்பும்	= இச்சித்த
குமரனை	= குமரக்கடவுளை
மெய்	= உண்மையாகிய
அன்பினால்	= பக்தியினால்
பாடி	= பாடி
கசிந்து	= மனம் கரைந்து
உள்ளபோதே	= கையில் பொருள் உள்ள காலத்தி லேயே
கொடாதவர்	= யாசித்தவர்க்குக் கொடாதவர்கள்:
பாதகத்தால்	= பாவவழியால்
தேடி	= பொருளைச் சம்பாதித்து,
புதைத்து	= மண்ணிற் புதைத்து,
திருட்டில்	= திருடர்களுக்கு
கொடுத்து	= கொடுத்து,
திகைத்து	= மனம் பிரமித்து,
இளைத்து	= உடம்பு மெலிந்து
வாடி	= வாடி
கிலேசித்து	= துக்கப்பட்டு,
வாழ்நாளை	= (இவ்வாறு) தமது ஆயுட்காலத்தை
வீணுக்கு	= வீணிலே
மாய்ப்பவரே	= அழிக்கின்றவர்களே யாவர்.

[விருத்தியுரை]

1. வேடர்குலத்தில் வளர்ந்ததால் வள்ளியம்மையாரை 'வேடிச்சி' என்றார்.

2. *பாதகம் - பாவம்.*

3. *உள்ளபோதே கொடாதவர் - 'செல்வம் இருக்கும்போதே கொடாதவர்கள்' என்பதாம். இதனாலன்றோ,*

"கைத்துண்டாம் போழ்தே கரவா தறஞ்செய்ம்மின்"

என்றும்,

"உடாஅது முண்ணாதுந் தம்முடம்பு செற்றும்
கெடாஅத நல்லறமுஞ் செய்யார்—கொடாஅது
வைத்தீட்டி னாரிழப்பர் வான்றோய் மலைநாட!
உய்த்தீட்டுந் தேனீக் கரி."

என்றும் பிறரும் உரைத்தனர்.

[கருத்துரை]

"சற்பாத்திரத்தில் தானம் பண்ணாதவர் அதனைத் திருடர் முதலியோரா லிழந்து வருந்தித் தம் வாணாளை வீணாய்க் கழித்திருப்பர்." (௫௯)

[இறைவனே! நீ என்னை ஈகையுடையவனாகச் செய்தல் வேண்டுமெனல்]

சாகைக்கு மீண்டு பிறக்கைக்கு மன்றித் தளர்ந்தவர்க்கொன்
றீகைக் கெனைவிதித் தாயிலை யேயிலங் காபுரிக்குப்
போகைக்கு நீவழி காட்டென்று போய்க்கட றீக்கொளுந்த
வாகைச் சிலைவளைத் தோன்மரு கா! மயில் வாகனனே!

[பதவுரை]

இலங்காபுரிக்கு	= *"இலங்கைமா நகரத்துக்கு*
போகைக்கு	= *செல்வதற்கு*
நீ	= *நீ*

வழி காட்டு என்று	= வழியைக் காட்டுவாயாக' என்று
போய்	= சென்று
கடல்	= கடலானது
தீ கொளுந்த	= நெருப்புப் பற்றச்செய்ய
வாகை	= வெற்றியைப் பொருந்தியடைய
சிலை	= கோதண்டத்தை
வளைத்தோன்	= வளைத்தவனாகிய மகாவிஷ்ணுவுக்கு
மருகா!	= மருகனே!
மயில்வாகனனே!	= மயிலை வாகனமாக உடையவனே!
சாகைக்கும்	= இறப்பதற்கும்
மீண்டு	= பின்னும்
பிறக்கைக்கும்	= பிறப்பதற்கும்
அன்றி	= அல்லாமல்
தளர்ந்தவர்க்கு	= வறுமையால் தளர்வடைந்தோர்க்கு
ஒன்று	= ஒரு பொருளை
ஈகைக்கு	= கொடுப்பதற்கு
என்னை	= அடியேனாகிய என்னை
விதித்தாய்	= ஏற்படுத்தினாய்
இல்லையே	= இல்லையே. (இதென்ன அநீதி)"

[விருத்தியுரை]

1. சாகைக்கு என்பதில் 'சா' என்பது பகுதி.

2. பிறக்கை: பிற-பகுதி.

3. 'எனை' என்பது 'என்னை' என்பதன் தொகுத்தல் விகாரம்.

4. "ஈதல் அறம்"

என்று ஔவைப் பிராட்டியார் கூறினதால் அறம் புரியுமாறு எனக்கு அருள்செய் என்றார்.

[கருத்துரை]

"மயில்வாகனக் கடவுளே! பிறக்கவும் இறக்கவும் என்னைப் படைத்தனை யன்றி வறுமையினால் தளர்ச்சியுற்று வந்தவர்க்குக் கையிலுள்ளதோர் பொருளைக் கொடுத்துதவுமாறு அடியேனைப் படைத்தாயில்லையே." (ருச)

[ஓங்காரத்துள் ளொளிக்குள்ளே முருக னுருவங் கண்டு தூங்குவாரே பரமாநந்த வடிவினராய் நினைப்பு மறப்பற் றிருப்ப ரெனல்]

ஆங்கா ரமுமடங் காரோடுங் கார்பர மானந்தத்தே;
தேங்கார்; நினைப்பு மறப்பு மறார்; தினைப் போதளவும்
ஓங்காரத் துள்ளொளிக் குள்ளே முருக னுருவங்கண்டு
தூங்கார்; தொழும்புசெய் யாரென்செய் வார்யம தூதருக்கே?

[பதவுரை]

ஆங்காரமும்	= அகங்காரமுதலிய நான்கும்
அடங்கார்	= அடங்கப் பெறார்;
பரமானந்தத்தே	= பரமானந்தத்தில்
ஒடுங்கார்	= அடங்கார்;
தேங்கார்	= நிறைவு பெறார்;
நினைப்பும்	= நினைப்பையும்
மறப்பும்	= மறப்பையும்
அறார்	= ஒழியார்;
தினைப்போது அளவும்	= தினையளவு காலமாயினும்
ஓங்காரத்து	= ஓங்காரத்தின்
உள்ளொளிக்குள்ளே	= உள்ளாகியிருக்கும் ஜோதிக்குள்ளே
முருகன்	= முருகக்கடவுளின்
உருவம்	= வடிவத்தை

கண்டு	= தரிசித்து
தூங்கார்	= (அவ்விடத்தே) நித்திரை செய்யார்;
தொழும்பு	= தொண்டு
செய்யார்	= செய்யார்;
யமதூதருக்கு	= யமதூதர் செய்யும் துன்பத்துக்கு
என் செய்வார்	= யாது பரிகாரம் செய்வார்கள்?

[விருத்தியுரை]

1. ஆங்காரம் அடங்கினாலதான் மனச்சாந்தி எய்தும் ஆதலி னால் 'ஆங்காரம் அடங்க' என்றார்.

2. நினைப்பு மறப்பு அறறநிலை என்றது அது தானும் நிலை.

3. 'தினை' சிற்றளவைக் குறிக்கவந்தது; இது ஒரு சிறு தானியததின் பெயர்.

"தினையளவு போதாச் சிறு புன்னீர்"

[திருக்குறள்: கக-ம் அதி.—அறன்வலியுறுத்தல்—ச-ம் செய்யுள்]

"தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்றெரி வார்."

என்ற திருக்குறளையுங் காண்க.

4. தொழும்பு - தொண்டு.

5. முருகப்பிரான பிரணவப்பொருளாதலின் 'ஓங்காரத் துள்ளொளிக்குள்ளே முருகன் உருவங் கண்டு' என்றார்.

[கருத்துரை]

"அந்தக்கரண சேஷ்டைகள் ஒடுங்கி, முருகப் பெருமானை நினைப்பு மறப்புக்கள் அறற இடததில் தரிசித்து வணங்கி, அவருக் குத் தொண்டு செய்யாதவர், யமதூதர் செய்யும் துன்பத்துக்குப் பரிகாரமாக யாது செய்யக்கடவர்!" (இ௭)

[முருகன் கவி கேட்டுருகாதோர் யமபய நீங்காரெனல்]

கிழியும் படியடற் குன்றெறிந் தோன்கவி கேட்டுருகி
இழியுங் கவிகற் றிடாதிருப் பீரெரி வாய்நரகக்
குழியுந் துயரும் விடாய்ப்படக் கூற்றுவ னூர்க்குச்செல்லும்
வழியுந் துயரும் பகரீர்! பகரீர்! மறந்தவர்க்கே.

[பதவுரை]

அடல	= வலலமையுள்ள
குன்று	= கிரௌஞ்சகிரியானது
கிழியும்படி	= பிளவுபடும்படி
எறிந்தோன்	= வேலெறிந்தவனாகிய முருகக்கடவுளின்
கவி	= பாடல்களை
கேட்டு	= செவி சாய்த்துக் கேட்டு
உருகி	= மனங் கரைந்து
இழியும்	= அத துறையிலேயே இறங்கும்
கவி	= பாடல்களை
கற்றிடாது	= கற்காது
இருப்பீர்	= இருப்பவர்களே!
எரிவாய்	= நெருப்புப் பொருந்திய
நரகக்குழியும்	= நரகக்குழியையும்
துயரும்	= (அதில்) துன்பங்களையும்
விடாய் பட	= இளைப்புப் பொருந்த
கூற்றுவன் ஊர்க்கு	= யமன் ஊருக்கு
செல்லும்	= போகின்ற
வழியும்	= வழியையும்

துயரும் = அதில் உள்ள துன்பங்களையும் (அறிஞர் சொன்னதைக் கேட்டு)
மறந்தவர்க்கு = மறந்த அறிவிலிகளுக்கு
பகரீர் பகரீர் = சொல்லுங்கள்! சொல்லுங்கள்!''

[விருத்தியுரை]

1. கிழிதல் ஈண்டு பிளத்தலைக் குறித்தது.

2. 'குன்று' என்றது கிரௌஞ்சமலையை.

3. பகரீர் பகரீர்-அடுக்குத்தொடர்; மிகுதியான் வந்தது.

4. இழியும் கவி - 'புன்கவிகள்' எனவும், 'காம விகாரத்தை உண்டாக்கும் கவிகள்' எனவும் பொருள் கோடலாம்.

[கருத்துரை]

''முருகப்பிரானின் விஷயமாகிய கவிகளைக் கூறுவதும் வேறு கவிகளைக் கல்லாமையுமாகிய இவைகளைச் செய்யுங்கள்! நரக வேதனை முதலியவைகளை அறிஞர் சொல்லக் கேட்டு அவற்றை மறந்தவர்களுக்கு வற்புறுத்திச் சொல்லுங்கள்!'' (கூ)

[உடம்பினியல்பினை யறிந்து, முருகனைப்போற்றி யறம்புரிவாரே உத்தமராவரெனல்]

பொருபிடி யுங்களி றும்விளை யாடும் புனச்சிறுமான்
தருபிடி காவல! சண்முக வாவெனச் சாற்றிநித்தம்
இருபிடி சோறுகொண் டிட்டுண் டிருவினை யோமிறந்தால்
ஒருபிடி சாம்பருங் காணுது மாய வுடம்பிதுவே.

[பதவுரை]

இருவினையோம் = ''(உலகத்தவரே!) இருவினையையுடைய யாம்
இறந்தால் = இறந்தோமாயின்

மாய உடம்பு இது = மாயாகாரியமாகிய சரீரமென்னும் இது
ஒரு பிடி = ஒரு பிடி அளவு
சாம்பரும் = சாம்பலும்
காணாது = ஆகாதொழியும்; (ஆதலால்)
பொரு = 'போர் செய்தற்குரிய
பிடியும் = பெட்டையானையும்
களிறும் = ஆண் யானையும்
விளையாடும் = விளையாடும்படியான
புனம் = தினைப்புனத்தின் கண்ணுள்ள
சிறு மான் = சிறிய மானானது
தரு பிடி = பெற்ற பெண்யானைக்கு
காவல! = நாயகனே!
சண்முகவா! = ஆறு திருமுகங்களையுடையவனே!'
என = என்று
சாற்றி = சொல்லி
நித்தம் = நாள்தோறும்
இரு பிடி = இரண்டு பிடி அளவு
சோறு = சோற்றை
கொண்டு = அன்புகொண்டு
இட்டு = யாசிப்பவர்களுக்குக் கொடுத்து
உண்டு = நீங்களும் சாப்பிட்டு
இரும் = இருங்கள்."

[விருத்தியுரை]

1. 'பொருபிடி' என்றது 'போர்செய்யும் இயல்புடைய பிடி' என்பதாம்.

2. களிறு - ஆண்யானை; 'மதக்களிப்பை உடையது' என்பது பொருளாம்.

3. மான் பெற்ற பிடிபோல்பவளாகிய வள்ளியம்மை என்றதை 'மான்தரு பிடி' என்றார்.

4. இருவினை - பெரிய வினை; இனி 'இரண்டு வினை' எனினும் பொருந்தும்.

5. 'சாம்பல்' என்றது சாம்பர் என ஆயிற்று; அர்-போலி.

[பட்டினத்துப் பிள்ளையார் உடற்கூற்றுவண்ணம்]

"ஓர்பிடி நீறு மிலாத உடம்பை
நம்பு மடியேனை யினி யாளுமே"

என்று பட்டினத்தடிகள் கூறினதுபோல "ஒரு பிடி சாம்பருங் காணாது மாயவுடம் பிதுவே" என்றார்.

[கருத்துரை]

"இம் மாய சரீரத்தை விரும்பாமல், யாசிப்பவர்க்குக் கொடுத்து, நீங்களும் உண்டு, முருகப்பெருமான் பாதாரவிந்தங்களைத் துதித்துக்கொண்டிருங்கள்." (கஎ)

[சிவனுக் கினியவனாகிய வள்ளிக்கினிய பிரானை வழுத்துவாரே மாண்புடையவ ராவரெனல்]

நெற்றுப் பசுங்கதிர்ச் செவ்வேனல் காக்கின்ற நீலவள்ளி
முற்றாத் தனத்திற் கினிய பிரானிக்கு முல்லையுடன்
பற்றுக்கை யும்வெந்து சங்க்ராம வேலும் படவிழியாற்
செற்றார்க் கினியவன் றேவேந்த்ர லோக சிகாமணியே.

[பதவுரை]

நெற்று	= "முதிராத
பசும்	= பசுமையாகிய
கதிர்	= கதிர்களையுடைய

செவ்வேனல்	=	செவந்த தினைப்புனத்தை
காக்கின்ற	=	(ஓடி யெறிந்து) காவல் செய்கிற
நீல வள்ளி	=	நீலநிறமுள்ள வள்ளி அம்மையாரின்
முற்ரு	=	(என்றும்) முதிராத
தனத்திற்கு	=	கொங்கைக்கு
இனிய பிரான்	=	இனிமையாகிய தலைவன் (யாவனென்ருல்)
இக்கு	=	கரும்புவில்லானது
முல்லையுடன்	=	முல்லைமலர் அம்புடன்
பற்று	=	அதைப் பிடித்திருக்கும்
ஆக்கையும்	=	சரீரமும்
வெந்து	=	வெந்து
சங்க்ராமம்	=	போரில் வல்லவனுகிய
வேளும்	=	மன்மதனும்
பட	=	இறக்கும்படி
விழியால்	=	நெற்றிக் கண்ணினுல்
செற்ருர்க்கு	=	வென்றவராகிய சிவபெருமானுக்கு
இனியவன்	=	இனிமையா யிருப்பவனுமாகிய முருகக்கடவுள்
தேவேந்த்ரலோக	=	தேவேந்த்ர லோகத்துக்கு
சிகாமணியே	=	முடிமணிபோல்பவனே."

[விருத்தியுரை]

1. நெற்ரு-முதிராத;முதிர்ந்து உலர்ந்ததை 'நெற்று' என்பர்.

2. பசுமை + கதிர் = 'பசுங்கதிர்' என்ருயிற்று; பண்பு விகார முற்றது.

3. முற்ருத்தனத்தி-முதிராத முலையை உடையவள்; 'இளங் கொங்கை' என்பது பொருள்.

4. இக்கு - கரும்பு; இது மன்மதனுக்கு வில்.

5. முல்லை - மன்மதன் மலர்ப்பாணங்களில் ஒன்று.

6. ஆக்கை - 'யாக்கை' என்பதன் மரூஉ. யாக்கை - தேகம்; 'கட்டப்பட்டது' என்பது பொருள். என்பு நரம்பு முதலியவைகளாற் கட்டப்பட்டது இவ்வுடம்பு ஆதலின் இப் பேர் வந்தது.

7. வேள் - 'விருப்பத்தை உண்டாக்குபவன்'' யாவரும் விரும்பத்தக்க அழகை யுடையவன்' என்பது பொருளாம்; காரணப் பெயர்.

8. வேள்பட விழியாற் செற்றவன் சிவபெருமான்; இதனாலேயே இவர்க்குக் காமதகனன் என்ற திருநாமமும் ஏற்பட்டது.

9. சிகாமணி - முடிமணி; தலைமணி.

[கருத்துரை]

''வள்ளிகாதலனே! சிவகுருவே! தேவலோகத்தார்க்கு முடி மணியே! எம்மைக் காத்தருளல் வேண்டும்.'' (ரு அ)

[முருகனருள் துணையாதல்போல காணி மனை முதலியன துணையாகாவெனல்]

பொங்கார வேலையில் வேலைவிட் டோனருள் போலுதவ
எங்கா யினும்வரு மேற்பவர்க் கிட்ட திடாமல்வைத்த
வங்கா ரமுமுங்கள் சிங்கார வீடு மடந்தையருஞ்
சங்காத மோகெடு வீருயிர் போமத் தனிவழிக்கே.

[பதவுரை]

கெடுவீர்	= ''கேட்டை அடைய இருக்கும் தொண்டர்களே!
பொங்கு	= மிகும்

ஆரம்	= முத்துக்களைக் கொழிக்கும்
வேலையில்	= கடலின்மீது
வேலை	= வேலாயுதத்தை
விட்டோன்	= ஏவினவனாகிய முருகக்கடவுளின்
அருள்போல்	= திருவருளைப்போல
ஏற்பவர்க்கு	= யாசிப்பவர்களுக்கு
இட்டது	= அளித்ததின் பலன்
உதவ	= உதவும்பொருட்டு
எங்கு ஆயினும்	= எவ்விடத்திலாயினும்
வரும்	= வரும்;
இடாமல்	= (அவ்வாறு) கொடாமல்
வைத்த	= வைத்திருந்த
வங்காரமும்	= பொன்னும்
உங்கள்	= உங்களுடைய
சிங்கார வீடும்	= அழகிய வீடும்
மடந்தையரும்	= பெண்களும்,
உயிர் போம்	= உயிர் செல்லுகின்ற
அதனி வழிக்கு	= அந்த ஒப்பற்ற நெறிக்கு
சங்காதமோ	= துணையாமோ?"

[விருத்தியுரை]

1. 'பொங்காரவேலை' என்பதற்கு 'மிகுந்த ஓசையையுடைய' எனவுங் கூறலாம்.

2. வங்காரம் - பொன்; திசைச்சொல்.

3. சிங்காரம் - அழகு.

4. மடந்தை - பெண்களின் பருவப் பெயர் அதனை உடைய பெண்ணுக்கானது ஆகுபெயர்.

5. 'வங்கார... தனிவழிக்கே'

"மனையாளு மக்களும் வாழ்வுந் தனமுந்தன் வாயின்மட்
இனமான சுற்ற மயானமட்டே;வழிக்கேது துணை? [டே;"
தினையா மளவேள் ளளவா கினுமுன்பு செய்ததவந்
தனையாள வென்றும் பரலோகஞ் சித்திக்குஞ் சத்தியமே."

என்ற பட்டினத்தடிகளின் வாக்கோடும் ஒப்பிடலாம்.

6. 'கெடுவீர்' என்பது தன்மையில் கெட்டே னென்பது போல முன்னிலையில் வரும் இரக்கப்பொருள் தருவதோ ரிடைச் சொல்.

[கருத்துரை]

" உலகத்தாரே! ஏற்பவர்க்கிட்டது முருகவேளின் திருவருள் போல எவ்விடத்தும் உங்களுக்கு உதவியாக வரும்; ஏனைய பொருள்கள் உங்களுக்கு உதவியாக வரா. (ருக)

[புந்திக் கிலேசத்தையும் காயக் கிலேசத்தையும் போக்கவேண்டுமாயின் மனமொழி மெய்களால் கந்தவேளை வணங்கவேண்டு மெனல்]

சிந்திக்கி லேனின்று சேவிக்கி லேன்றண்டைச் சிற்றடியை
வந்திக்கி லேனொன்றும் வாழ்த்துகி லேன்மயில் வாகனனைச்
சந்திக்கி லேன்பொய்யை நிந்திக்கிலே னுண்மை சாதிக்கி [லேன்
புந்திக்கி லேசமுங் காயக்கி லேசமும் போக்குதற்கே.

[பதவுரை]

புந்தி	= "மனத்தின்
கிலேசமும்	= துக்கங்களையும்

காயம்	= தேகத்தின்
கிலேசமும்	= துக்கங்களையும்
போக்குதற்கு	= நீக்குதற்கு
மயில் வாகனனை	= மயிலை வாகன மாக்கிய முருகக் கடவுளை
சிந்திக்கிலேன்	= நினைக்கிலேன்,
நின்று	= நின்று
சேவிக்கிலேன்	= வணங்கிலேன்;
தண்டை	= தண்டையை அணிந்த
சிறு அடியை	= சிறிய திருவடியை
வந்திக்கிலேன்	= துதிக்கிலேன்;
ஒன்றும்	= சிறிதும்
வாழ்த்துகிலேன்	= வாழ்த்துகின்றிலேன்;
சந்திக்கிலேன்	= கூடிலேன்;
பொய்யை	= அசத்தியத்தை
நிந்திக்கிலேன்	= பழிக்கிலேன்;
உண்மை	= மெய்மை
சாதிக்கிலேன்	= நாட்டினேன் இல்லை."

[விருத்தியுரை]

1. சிறுமை + அடி = சிற்றடி; 'சிறுமை' என்ற பண்பு விகாரப் பட்டு 'சிற்' என நின்றது.

2. கிலேசம் - துக்கம், துயரம்; இது வடசொல்.

3. வந்தித்தல் - வணங்கல்.

4. சந்தித்தல் - தரிசித்தல். முருகர் தரிசனம் பாவவிமோசனமாதலால் 'சந்திக்கிலேன்' என்றார். இதனை,

"பாவம்போம்; செல்வம் பரவவரும்; உள்ளமிகு
ஆவல் அனைத்தும் அணைந்திடுமே;—மாவடிவா
நின்றசூர் கூறாக நேராக வேல்தொட்ட
மன்னவனைக் கண்டால் மதி."

என்ற தனிச்செய்யுளானும் அறிக.

[திருக்குறள்: ௩௦-ம் அதி.- வாய்மை—௫-ம் செய்யுள்]

5. பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று."

என்றதனால் 'பொய்யை நிந்திக்கிலேன்' என்றார். இதனாலன்றோ

"பொய்யைத் தள்ளி மெய்யைத் தழுவு"

என்றார் பெரியாரும்.

6. *மனோதுக்கம் - வியாகுலம் முதலாயின*, *தேக துக்கம் - பிணி முதலாயின.*

[கருத்துரை]

"முருகப்பெருமானை மனமுதலிய திரிகாரணங்களாலும் வழிபடேன்; யான் எவ்வாறு உட்புறக்கவலைகளை யொழித்துய்வேன்?"

[வேலவன் எனக்குபதேசஞ் செய்த பொருள் திரிபுடியற்ற சொரூபமா மெனல்]

வரையற் றவுணர் சிரமற்று வாரிதி வற்றச்செற்ற
புரையற்ற வேலவன் போதித் தவாபஞ்ச பூதமுமற்
றுரையற் றுணர்வற் றுடலற் றுயிரற் றுபாயமற்றுக்
கரையற் றிருளற் றெனதற் றிருக்குமக் காட்சியதே.

[பதவுரை]

பஞ்ச பூதமும்	=	*"ஐந்தாகிய பூதங்களும்*
அற்று	=	*அற்று,*
உரை அற்று	=	*சொல்லானது அற்று,*

உணர்வு அற்று	=	அறிவானது அற்று,
உடல் அற்று	=	உடம்பானது அற்று,
உயிர் அற்று	=	ஜீவனானது அற்று,
உபாயம் அற்று	=	உபாயமும் அற்று,
கரை அற்று	=	எல்லை அற்று,
இருள் அற்று	=	அந்தகாரம் அற்று,
எனது அற்று	=	எனது என்னும் அகப்பற்று அற்று,
இருக்கும்	=	தானேயாயிருக்கிற
அ காட்சியது	=	அந்த அறியும் பொருளை
வரை அற்று	=	கிரௌஞ்சமலை அற்று
அவுணர்	=	அசுரர்களின்
சிரம் அற்று	=	தலைகள் அறுபட்டு
வாரிதி வற்ற	=	கடலானது வற்றும்படி
செற்ற	=	சினந்த
புரை அற்ற	=	குற்றம் இல்லாத
வேலவன்	=	வேற்படையை யுடைய முருகக் கடவுள்
போதித்த ஆறு	=	போதித்தவாறும்.”

[விருத்தியுரை]

1. ‘வரை’ என்றது கிரௌஞ்சமலையை.

2. ‘அவுணர் சிரம் அற்று’ என்றது சூரபன்மனாதியர் சங்காரத்தை.

3. ‘வாரிதி வற்றச் செற்ற’ என்றது கடல்சுவற வேல் விட்ட மதுரைத் திருவிளையாடற் கதையை.

4. புரை - குற்றம்.

5. போதித்தது - ஞானோபதேசஞ் செய்தது.

6. 'பஞ்சபூதமுமற்று ..காட்சியதே' என்றது ஞானானந்தக் காட்சியை; இனி ஞானநிட்டையை என்பாரும் உண்டு.

[கருத்துரை]

முருகக்கடவுள் அடியேனுக்கு அறிவுறுத்தின உண்மை ஞானம் பஞ்சபூதாதிகளை எனக்குப் பொய்யாய்த் தோற்றுவித்தது.()

[மயிலேறும் ஐயன் காலையும் வேலையும் போற்றுவார்க்குக் கால பயமில்லை யெனல்]

ஆலுக் கணிகலம் வெண்டலை மாலை யகிலமுண்ட
மாலுக் கணிகலந் தண்ணந் துழாய்மயி லேறுமையன்
காலுக் கணிகலம் வானோர் முடியும் கடம்புங்கையில்
வேலுக் கணிகலம் வேலையுஞ் சூரனு மேருவுமே.

[பதவுரை]

ஆலுக்கு	=	ஆலகாலத்தை உண்ட சிவபெருமானுக்கு
அணி கலம்	=	பூணுக இருப்பது
வெள்	=	வெண்மையாகிய
தலை மாலை	=	(பிரம்மாதியர்களின்) தலை மாலையாகும்;
அகிலம் உண்ட	=	உலகத்தை விழுங்கின
மாலுக்கு	=	மகாவிஷ்ணுவுக்கு
அணி கலம்	=	பூணுக இருப்பது
தண்	=	குளிர்ந்த
அம் துழாய்	=	அழகிய துளவமாலையாம்;
மயில் ஏறும்	=	மயிலின்மேல் ஏறுகின்ற

ஐயன்	= உயர்ந்தோனாகிய முருகப்பிரானது
காலுக்கு	= திருவடிக்கு
அணி கலம்	= ஆபரணமாக இருப்பது
வானோர்	= தேவர்களின்
முடியும்	= சிரங்களும்
கடம்பும்	= கடப்பமலர் மாலையும்;
கையில்	= அவனது திருக்கரத்திலுள்ள
வேலுக்கு	= வேற்படைக்கு
அணிகலம்	= அணி ஆக இருப்பது
வேலையும்	= சமுத்திரமும்,
சூரனும்	= சூரபன்மனும்,
மேருவும்	= மேருமலையுமாம்.

[விருத்தியுரை]

1. ஆலகாலத்தை உண்டவன் 'ஆலன்'. ஆலன் என்பது விகாரப்பட்டு நான்காம் உருபு ஏற்று 'ஆலுக்கு' என நின்றது. இனி, 'கல்லாலமரத்தில் தக்கணாமூர்த்தியாய் நின்ற சிவபெருமானுக்கு' எனக் கூறுவாரும் உண்டு.

2. வெண்மை + தலை = வெண்டலை. பண்பின் விகாரங்களை,

[நன்னூல்: கங-சூ-ம் சூத்திரம்]

"ஈறு போதல்."

என்ற சூத்திரப்படி ஏற்றது.

3. 'மாலை' இது ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஒழுங்காகக் கோக்கப்படுதலின் இப்பெயர் வந்தது.

4. அகிலம் - உலகம்; இது வடசொல்.

5. மண்ணை யுண்டது ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதாரத்தில்.

" மண்ணை யுண்டனை வெண்ணை யுண்டனை,
மருத டர்ந்தனை"

என்றார் பிறரும்.

"உலகுண்ட வாயனை ஆயனை"

என்றமையுங் காண்க.

6. *மால்-மயக்கமுடையவன்; 'யாரையும் மயங்கச்செய்பவன்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; காரணப்பெயர்.*

7. *அணிகலம்-தொடர்மொழி; இது இருபெயரொட்டு என்பர் இலக்கணப்புலவர்; 'அணி ஆகிய கலம்' என விரியும்.*

[கருத்துரை]

சிவபெருமானுக்கும், திருமாலுக்கும் சிறந்த ஆபரணங்களாக உள்ளவை: வெண்டலை மாலையும், தண்ணந்துழாயும். முருகப்பிரான் திருவடிக்கு ஆபரணம்: தேவர் சிரங்களும் கடப்பமலர் மாலையுமாம். வேலுக்கு அணிகலம்: சமுத்திரமும், சூரனும், மேரு மலையும் ஆம். (௯௨)

[மெய்யன்புடைமையால் வேலவ னருள் பெற்றேனெனல்]

பாதித் திருவுருப் பச்சென் றவர்க்குத்தன் பாவனையைப்
போதித்த நாதனைப் போர்வே லனைச்சென்று போற்றியுய்யச்
சோதித்த மெய்யன்பு பொய்யோ வழுது தொழுதுருகிச்
சாதித்த புத்திவந் தெங்கே யெனக்கிங்ஙன் சந்தித்ததே.

[பதவுரை]

பாதி	= *"பாதியாகிய*
திரு உரு	= *அழகிய உருவம்*

பச்சென்றவர்க்கு	=	பச்சென்று இருப்பவராகிய சிவபெருமானுக்கு
தன்	=	தன்னுடைய
பாவனையை	=	ஞானபாவனையை
போதித்த	=	உபதேசித்த
நாதனை	=	குருநாதனை,
போர்	=	போர் செய்யும்
வேலனை	=	வேலாயுதத்தைக் கையில் ஏந்தியருளியிருக்கும் முருகப்பிரானை,
சென்று	=	அவன் திருமுன்பு சென்று
போற்றி	=	துதித்து வணங்கி
உய்ய	=	உஜ்ஜீவிக்க
சோதித்த	=	சோதனை செய்த
மெய் அன்பு	=	உண்மையாகிய பக்தி
பொய்யோ	=	பொய்யாகுமோ?
அழுது தொழுது	=	அழுது வணங்கி
உருகி	=	உருகி
சாதித்த	=	சாதித்த
புத்தி	=	அறிவானது
வந்து	=	வந்து
எங்கே	=	எவ்விடத்திலே
எனக்கு	=	அடியேனுக்கு
இங்ஙன்	=	இந்த விதமாக
சந்தித்தது	=	நேர்ந்தது?"

[விருந்தியுரை]

1. சிவபெருமான் திரு உருவில் பாதி உமையின் பாகம் ஆகலின், 'பாதித் திருவுருப் பச்சென்றவர்க்கு' என்றார். இதனை,

"பச்சைப் பசுங்கொடி படர்ந்தவொரு பவளவெற்பே!"

என்ற பெரியார் வாக்காலும் அறிக.

2. *'தன் பாவனை' என்றது பிரணவமந்திரப் பொருளை.*

3. *இங்ஙன் - இந்த விதம்.*

4. *சந்தித்தது - நேர்ப்பட்டது.*

[கருத்துரை]

"அந்நாளில் முருகப்பிரானை அழுது தொழுதுஉருகிச் சாதித்த மெய்யன்பானது இக்காலத்தில் இல்லாமற் போயிற்றுதலால் மெய் யன்பர்போல நடித்தற்குக் காரணமாகிய மனம் அந்நாளில் அடியே னுக்கு எவ்விதம் உண்டாயிற்று? (௬௧)

[யமபய மெனக்கில்லை யெனல்]

பட்டிக் கடாவில் வருமந்த காவுனைப் பாரறிய
வெட்டிப் புறங்கண் டலாது விடேன்; வெய்ய சூரனைப்போய்
முட்டிப் பொருதசெவ் வேற்பெரு மாடிரு முன்புநின்றேன்;
கட்டிப புறப்பட டாசத்தி வாளென்றன் கையதுவே.

[பதவுரை]

பட்டி	= *"பெரிய*
கடாவில்	= *எருமைக்கடாவின்மேல் (ஏறிக்கொண்டு)*
வரும்	= *வருகிற*
அந்தகா	= *எமனே!*
உன்னை	= *உன்னை*
பார் அறிய	= *உலகம் அறியும்படி*
வெட்டி	= *துண்டஞ் செய்து*
புறம்கண்டு	= *தோற்கச் செய்வது*

அல்லாது	=	அல்லாமல்
விடேன்	=	விடமாட்டேன்;
வெய்ய	=	கொடிய
சூரனை	=	சூரபன்மனை
போய்	=	சென்று
முட்டி	=	தாக்கி
பொருத	=	போர்செய்த
செவ்வேல்	=	செவந்த வேலாயுதத்தையுடைய
பெருமாள்	=	முருகப்பெருமானது
திரு முன்பு	=	சந்நிதிக்கெதிரில்
நின்றேன்	=	நின்றேன்;
கட்டி	=	(நீ உன்னுடைய விருதுகள் எல்லா வற்றையுங்) கட்டிக்கொண்டு
புறப்படடா	=	வெளிப்படடா!
சத்தி	=	சத்தியாகிய
வாள்	=	வாளானது
என் கையது	=	என்கையினிடத்திலிருக்கின்றது."

[விருத்தியுரை]

1. 'பட்டிக்கடாவில்' என்பதற்குத் 'திருட்டு எருமைக்கடா' என்பாரும் உண்டு. இதே பொருளில்,

"சேட்டேருமை மாட்டான்"

என்றார் ஒரு புலவர்.

2. பட்டி - 'வஞ்சம்' எனினுமாம். பட்டிமை யென்பது ஈறு கெட்டு 'பட்டி' என நின்றது.

3. அந்தகன் - யமன்.

4. எமனுக்கு எருமைக்கடா வாகனமாதல் அறிக.

5. பார்-பூமி; 'பருமை உடையது' என்ற பொருளில் வந்தது.

6. புறங்கண்டல்-'முதுகு கண்டல், தோற்றோடச்செய்தல்' என்பது பொருளாம்.

7. பெருமை + ஆள் = பெருமாள்; 'பெருமைக் குரிய ஆள்' என்னும் பொருளில் வந்தது.

8. 'கட்டி' என்ற வினைக்கேற்ப 'விருதுக்கள்' என்பன வரு வித் துரைக்கப்பட்டது.

9. சத்திவாள் - 'சத்தியாகிய உமாதேவியால் அருளப்பட்ட வாள்' என்பது பொருள்; 'ஆற்றலாகிய வாள்' எனினும் பொருந் தும்.

10. 'வாள்' ஆயுதப்பொது; ஈண்டு வேலைக் குறித்தது.

[கருத்துரை]

"கூற்றுவனே! யான் முருகப்பெருமானது சந்நிதியில் நிற்கின் றேன்; அவரது வல்லமை பொருந்திய வாளும் என் கையினிடத் துப் பொருந்தியுளது; ஆதலால், நீ என்மீது வருவாயாயின் அவசி யம் தொல்வியுறுவாய்." (சுச)

[காலன் வரும்போ தென்னைக் காத்தருளல் வேண்டு மெனல்]

வெட்டுங் கடாமிசைத் தோன்றும்வெங் கூற்றன் விடுங் [கயிற்றாற்
கட்டும் பொழுது விடுவிக்க வேண்டுங் கராசலங்கள்
எட்டுங் குலகிரி யெட்டும்விட் டோடவெட் டாதவெளி
மட்டும் புதைய விரிக்குங் கலாப மயூரத்தனே!.

[பதவுரை]

கர	= "கையையுடைய
அசலங்கள்	= மலைகள்
எட்டும்	= எட்டும்

குலகிரி	= குலமலைகள்
எட்டும்	= எட்டையும்
விட்டு ஓட	= விட்டு ஓடும்படி
எட்டாத	= (கட்புலனுக்கு) எட்டப்படாத
வெளிமட்டும்	= ஆகாயம்வரைக்கும்
புதைய	= மறைய
விரிக்கும்	= விரிக்கிற
கலாபம்	= தோகையை யுடைய
மயூரத்தனே!	= மயிலை வாகனமாகக் கொண்டவனே!
வெட்டும்	= வெட்டுகிற
கடாமிசை	= எருமைக்கடாவின்மேல்
தோன்றும்	= (ஏறிக்கொண்டு வந்து) தோன்றுகிற
வெம் கூற்றன்	= கொடிய யமனானவன்
விடும்	= வீசுகின்ற
கயிற்றால்	= தன் கைப் பாசத்தினால்
கட்டும்பொழுது	= (என்னைப்) பிணிக்கும்பொழுது
விடுவிக்கவேண்டும்	= அடியேனை அவன் கையினின்றும் விடுவித்து அருள்செய்யவேண்டும்."

[விருத்தியுரை]

1. வெட்டும்கடா - 'தன் கொம்பினால் முட்டி வெட்டும் எருமைக்கடா' என்பது பொருளாம்; இனி, 'உன் சத்திவாளால் வெட்டப்படும் எருமைக்கடா,' என்று பொருளுரைப்பாரும் உண்டு. 'கடா' மிருகத்தின் ஆணைக் குறிக்குஞ் சொல்.

2. வெம்மை+கூற்றன் = 'வெங்கூற்றன்' என ஆயிற்று; பண்பு விகாரப்பட்டது.

3. 'கயிறு' என்றது பாசத்தை.

4. கராசலம் - கைம்மலை; யானையைக் குறித்தது.

5. கைம்மலைகள் எட்டு-அஷ்டதிக்கு யானைகள். அவை:—

(க) ஐராவதம், (ரு) அஞ்சநம்,
(உ) புண்டரீகம், (சா) புட்பதந்தம்,
(ங) வாமநம், (எ) சார்வபௌமம்,
(ச) குமுதம், (அ) சுப்பிரதீபம்

என்பன.

இவற்றிற்கு முறையே பெண்யானைகளாவன:—

(க) அப்பிரமை, (ரு) தாமிரபர்ணி,
(உ) கபிலை, (சா) சுதந்தி,
(ங) பிங்கலை, (எ) அஞ்சனை,
(ச) அநுபமை, (அ) அஞ்சனாவதி

என்பன.

6. குலம்-கூட்டம். குல கிரி-கூட்டமாய மலைகள். குலகிரிகள் எட்டாவன:—

(க) கைலை, (ரு) நிடதம்,
(உ) இமயம், (சா) ஏமகூடம்,
(ங) மந்தரம், (எ) நீலகிரி,
(ச) விந்தம், (அ) கந்தமாதனம்

எனபன.

7. 'எட்டும், எட்டும்' என்றதன்கண் உள்ள உம்மைகள் முற்றும்மைகள்.

8. 'எட்டாத வெளி' என்றது 'அண்டமுகட்டுக்கு அப்பாலும் நின்ற இடத்தை' என்பர்.

9. கலாபம்-தோகை; தோகையை யுடைய மயில் என்பார் 'கலாப மயில்' என்றார். 'ஆண்மயில் வீரம்' ஆணுக்கே சிறப்பாத

லின் ஆண்மயிலைக் குறித்தல் வேண்டி 'கலாபமயில்' என்ற நயம் கருதற்பால'தொன்றாம்.

[கருத்துரை]

"முருகப்பெருமானே! கூற்றுவன் தன் கையிற் பொருந்திய பாசத்தால் அடியேனைப் பிணிக்கிற மரணகாலத்தில், அவன் கையினின்றும் தேவரீர் அடியேனை விடுவித்தருளல் வேண்டும்." (சுரு)

[வேற்குமரற் கன்பில்லாதவர் ஞானம் வீணெனல்]

நீர்க்கு மிழிக்கு நிகரென்பர் யாக்கை;நில் லாதுசெல்வம்:
பார்க்கு மிடத்தந்த மின்போலு மென்பர்; பசித்துவந்தே
ஏற்கு மவர்க்கிட வென்னினெங் கேனு மெழுந்திருபபார்;
வேற்கு மரற்கன் பிலாதவர் ஞான மிகவுநன்றே.

[பதவுரை]

யாக்கை	= "சரீரமானது
நீர்க்குமிழிக்கு	= நீரில் எழும்புகின்ற குமிழிக்கு
நிகர்	= ஒப்பாகும்'
என்பர்	= என்று அறிவுடையவர்கள் சொல்லுவார்கள்;
செல்வம்	= 'பொருட் செல்வமானது
நில்லாது	= நிலைபெற்றிராது,
பார்க்கும் இடத்து	= (இதனை ஆராய்ந்து) நோக்குங்கால்
அந்த	= அந்த
மின் போலும்	= மின்னலைப் போன்றது'

என்பர்	= *என்று சொல்லுவார்கள்;*
பசித்து வந்து	= *'பசியாகி வந்து*
ஏற்குமவர்க்கு	= *யாசிப்பவர்களுக்கு*
இட எனின்	= *கொடுக்கவேண்டும்' என்றால்*
எங்கு ஏனும்	= *எங்கேயாகிலும்*
எழுந்திருப்பார்	= *(போய்விட) எழுந்திருப்பார்கள்;*
வேல் குமரன்	= *வேலாயுதத்தையுடைய முருகக்கடவுளுக்கு*
அன்பு இல்லாதவர்	= *பக்தி இல்லாதவராது*
ஞானம்	= *அறிவு*
மிகவும் நன்று	= *மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது."*

[விருத்தியுரை]

1. *உடம்பானது நீரில் தோன்றும் 'குமிழி' போன்றது என்று சொல்லுவர் என்றார்.*

[நீதிநெறி விளக்கம் : க-ம் செய்யுள்]

"நீரின் எழுத்தாகும் யாக்கை,"

என்றார் ஸ்ரீ குமரகுருபரர்.

"காலெதிர் குவித்த பூவை, காலைக்
கதிரெதிர்ப் பட்ட கடும்பனிக் கூட்டம்,
அந்தரத் தியங்கும் இந்திர சாபம்,
அதிரு மேகத் துருவி னருநிழல்,
நீரிற் குமிழி, நீர்மே லெழுத்து,
கண்டுயில் கனவிற் கண்ட காட்சி"

என்றார் பட்டினத்தடிகளும்.

" நீர்க்குமிழி பூணமைத்து நின்றாலு நில்லாமெய்
பார்க்குமிடத் திதன்மேற் பற்றறுவ தெந்நாளோ."

என்றார் ஸ்ரீ தாயுமானவரும்.

2. செல்வம் மின்போலும் தோன்றிமறைவது என்பார், 'நில்லாது செல்வம், பார்க்கு மிடத்தந்த மின்போலும்' என்றார்.

3. அந்த - பண்டறி சுட்டு; இனி 'அழகிய' எனினும் ஆம். இதனால் அன்றோ,

" ஆறிடு மேடு மடுவும்போ லாஞ்செல்வம் "

என்றார் பெரியார்.

[கருத்துரை]

"முருகக்கடவுளிடத்து அன்பில்லாதவர் பேசும் ஞானம் வாசாஞானமேயன்றி மெய்ஞ்ஞானமன்று." |(சுசு)

[பெறுதற்கரிய பிறவியைப் பெற்றும் செவ்வேளடியைப் பணியும் சீர் பெருதவ ஞயினேனென்று வருந்துதல்]

பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றுநின் சிற்றடியைக்
குறுகிப் பணிந்து பெறக்கற் றிலேன்;மத கும்பகம்பத்
தறுகட் சிறுகட் சங்க்ராம! சயில சாசவல்லி
இறுகத் தழுவுங் கடகா சலபன் னிருபுயனே!

[பதவுரை]

மதம்	= "மதநீர் ஒழுகாநின்ற
கும்பம்	= கும்பஸ்தலத்தை யுடையதும்,
கம்பம்	= அசைந்துகொண்டிருக்கும் தன்மை யுடையதும் ஆகிய

தறுகண் = அஞ்சாமையும
சிறு கண் = சிறிய கண்களைக் கொண்டதுமாகிய யானையையுடைய
சங்க்ராம = யுத்தவீரனே!
சயிலம் = மலையில் வளர்ந்த
சரசவல்லி = விளையாட்டமைந்த வல்லிக்கொடி போலும வள்ளி அம்மையால்
இறுக = இறுக
தழுவும் = தழுவிக் கொள்ளுகின்ற
கடகம் = கடகம் என்னும் வளையலை அணிந்த
அசலம் = மலைகள் போன்ற
பன்னிரு = பன்னிரண்டு
புயனே! = தோள்களை யுடையவனே!
பெறுதற்கு = அடைதற்கு
அரிய = அருமையான
பிறவியை = இந்த மநுஷப் பிறப்பை
பெற்றும் = அடைந்திருந்தும
நின் = தேவரீரது
சிற்றடியை = சிறியதாகிய திருவடிகளை
குறுகி = அணுகி
பணிந்து = வணங்கி
பெற = (பெறுதற்குரிய வீடுபேற்றைப்) பெறுவதற்கு
கற்றிலேன் = கற்றேன் இல்லை.”

[விருத்தியுரை]

1. “அரிது அரிது மானிடராகப் பிறத்தல் அரிது.”

என்று ஔவையும்,

"மானிடராக வரலரிது."

எனப் பிள்ளைப் பெருமாள் ஐயங்காரும் கூறினர். இவரும் 'பெறு தற் கரிய பிறவியைப் பெற்று' என்றார்.

2. சிறுமை + அடி = 'சிற்றடி' என வந்தது. சிறுமை ஈண்டு அளவாற் சிறுமை. குழந்தை வடிவேலர் ஆதலின் 'சிற்றடி' என்றார்.

3. 'கும்பம்' என்றது யானைத் தலையின் கண்ணுள்ள கும்பம் போலும் மத்தகப் புடைப்பை.

4. தறுகண் - அஞ்சாமை.

5. சயிலம் - மலை; இது வடசொல்; ஈண்டுக் குறிஞ்சி நிலத்தைக் குறித்தது.

6. சாசம் - காம விளையாட்டு.

7. கடக + அசலம் 'கடகாசலம்' என்றாயிற்று; இது வடமொழிச் சந்தி.

8. 'புஜம்' என்னும் வடசொல் 'புயம்' என மருவிவந்தது.

9. வல்லிக்கொடி போன்றவளை 'வல்லி' என்றது உவமை ஆகுபெயர்.

10. காதன் மிகுதி காட்ட 'இறுகத் தழுவும்' என்றார்.

[கருத்துரை]

"முருகப் பெருமானே! பெறுதற்கரிய மானிடப் பிறவியை யடைந்தும், தேவரீரது சீறடியை வணங்கி முத்திப் பேற்றை யடையக் கற்றேனில்லை." (௩௭)

[முருகன் சரணத்திலே ஓடுங் கருத்தை யிருத்த வல்லார் அதீத நிலை பெற்று ஆநந்த வடிவமாக விளங்குவா ரெனல்]

சாடுஞ் சமரத் தனிவேன் முருகன் சரணத்திலே
ஓடுங் கருத்தை யிருத்தவல் லார்க்குகம் போய்ச், சகம்போய்ப்,
பாடுங் கவுரி பவுரிகொண் டாடப் பசுபதிநின்
றாடும் பொழுது பரமா யிருக்கு மதீதத்திலே.

[பதவுரை]

சாடும்	= பகைவர்களைக் கொல்லும்
சமரம்	= போர் செய்தற்கு ஏற்ற
தனி	= தனிமையாகிய
வேல்	= வேலாயுதத்தையுடைய
முருகன்	= முருகக்கடவுளின்
சரணத்திலே	= திருவடிகளிலே
ஓடும்	= ஓடுமியல்புள்ள
கருத்தை	= மனத்தை
இருத்த	= நிறுத்த
வல்லார்க்கு	= வலிமை யுடையவர்களுக்கு (பதமுத்தி சித்தியாயிருத்தலே யன்றி)
உகம்	= யுகங்கள்.
போய்	= முடிவு பெற்று,
சகம் போய்	= உலகங்கள் அழிந்து,
பாடும்	= பக்கத்திலும்
கவுரி	= உமாதேவி
பவுரி கொண்டு	= பவுரி கொண்டு

ஆட	= கூத்தாட
பசுபதி	= சிவபெருமான்
நின்று	= நின்று
ஆடும்பொழுது	= நடனம் பண்ணும்போது
அதீதத்தில்	= தத்துவாதீத நிலையில்
பரமாய் இருக்கும்	= பாமுத்தியும் சித்தியாயிருக்கும்.

[விருத்தியுரை]

1. சாடுதல் - தாக்கிக் கொல்லல்.
2. தனி - 'ஒப்பின்மை'ப் பொருளில் வந்தது.
3. முருகன் - 'அழகை உடையவன்' என்னும் பொருளது.
4. சரணம் - திருவடி.
5. இருத்தல் - நிலைநாட்டல்.
6. ஒடுங்கருத்தை இருத்த வல்லார் - யோகிகள்.
7. ஜகம் - உலகம்; இது வடசொல்.

8. கவுரி - 'கௌமார பருவத்தை உடையவள்' என்பது பொருள்.

9. 'பவுரி' இது ஒருவகைக் கூத்து; இது வலமிடமாகச்

10. பசுபதி-'ஆன்மாக்களுக்கு இறைவனாக இருப்பவன்' என்பது பொருள்.

11. பரம் - உயர்வு.

12. அதீதம் - 'முழுகி இருக்கும் நிலை, கடந்திருக்கும்' என்னும் பொருளது. இங்குச் சுகநிலை;அழியாப் பேரின்ப நிலையைக் கூறுகின்றார்.

[கருத்துரை]

முருகப்பெருமான் பாதாரவிந்தத்தின்கண்ணே தமது மனத்தை நிலைநிறுத்த வல்லவர்களாகிய யோகிகளுக்குப் பதமுத்தியே யன்றிச் சர்வ சம்மார காலத்தில் பர முத்தியும் கிடைக்கும். (கூஅ)

[கந்தவேள் கருணைபெற்ற என்னைக் காலன் என் செய்யலா மெனல்]

தந்தைக்கு முன்னந் தனிஞான வாளொன்று சாதித்தருள்
கந்தச் சுவாமி யெனைத்தேற் றியபின்னர்க் காலன்வெம்பி
வந்திப் பொழுதென்னை யென்செய லாஞ்சத்தி வாளொன்றி [னற்
சிந்தத் துணிப்பன் றணிப்பருங் கோபத்ரி சூலத்தையே.

[பதவுரை]

முன்னம்	= "*முற்காலத்தில்*
தந்தைக்கு	= *(பரமசிவனாகிய) தன் தந்தைக்கு*
தனி	= *இணையற்ற*
ஞான வாள்	= *ஞானவாட்படை*
ஒன்று	= *ஒன்றை*
சாதித்தருள்	= *உபதேசித்தருளின*
கந்தச்சுவாமி	= *ஆறுமுகக்கடவுள்*
என்னை	= *அடியேனாகிய என்னை*
தேற்றிய பின்னர்	= *தெளிவித்த பிறகு*
காலன்	= *யமனானவன்*
வெம்பி	= *சினந்து*
வந்து	= *வந்து*

இப்பொழுது	= இப்போது
என்னை	= என்னை
என் செய்யலாம்	= யாது செய்யலாம்?
சத்தி வாள்	= (அந்தக் கந்தச் சுவாமியின்) சத்தி வாள்
ஒன்றினன்	= ஒன்றைக் கொண்டே
சிந்த	= சிதறும்படி
தணிப்பு	= தணித்தற்கு
அரு	= அரிதாகிய
கோபம்	= கோபத்தையுடைய
த்ரிசூலத்தை	= (அவனது) முத்தலைச்சூலத்தை
துணிப்பன்	= கண்டஞ்செய்து விடுவேன்.''

[விருத்தியுரை]

1. 'தந்தை' யென்றது சிவபெருமானை.

2. 'தனி ஞானவாள்' என்றது பிரணவ உபதேசத்தை.

3. 'சாதித்தல்' கண்டு உணர்த்துதலைக் குறித்தது; 'உள்ளத் தழுத்தல்' எனினுமாம்.

4. கந்தன் - 'ஒன்று சேர்க்கப்பட்டவன்' என்பது பொருள்; இது வடசொல். ஆறு குழந்தை வடிவாயிருந்து உமாதேவியாரால் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டபடியால் இப் பேர் வந்தது.

5. ஜீவன்களின் வாழ்நாட் காலத்தைக் கொள்ளுதலால் 'காலன்' என்று யமனுக்குப் பெயராயிற்று.

6. துணிப்பேன் - வெட்டிவிடுவேன். வாள் என்றதற்கேற் பத் 'துணிப்பன்' என்றார்.

7. 'த்ரிசூலம்' என்றது முத்தலைச் சூலத்தை; யமனுக்குச் சூலமும் படைக்கலமாம் என்பதறிக.

[கருத்துரை]

"சிவகுருவாகிய முருகவேள் அடியேனுக்கு ஞானோபதேசம் செய்தருளினமையால், இனி இயமன் வந்து என்னை என்ன தீங்கு இயற்றக்கூடும்? அவனது முத்தலைச்சூலத்தை எம்பெருமான் கந்தச்சுவாமியுடைய சத்தியாகிய வாளாயுதத்தினால் துணித்து வீழ்த்துவதோடு, அவனையும் தோல்வியுறச் செய்வேன்." (கக)

[விழிக்கும், மொழிக்கும், * பழிக்கும், வழிக்கும் துணையாயிருப்பன முறையே கந்தவேளின் பாதமும், நாமமும், தோளும், வேலும் மயிலுமாமெனல்]

விழிக்குத் துணைதிரு மென்மலர்ப் பாதங்கண் மெய்மைகுன்றா
மொழிக்குத் துணைமுரு காவெனு நாமங்கண் முன்புசெய்த
பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு தோளும் பயந்ததனி
வழிக்குத் துணைவடி வேலுஞ்செங் கோடன் மயூரமுமே.

[பதவுரை]

விழிக்கு	= "கண்களுக்கு
துணை	= சகாயமாவது
திரு	= அழகிய
மெல் மலர்	= மெல்லிய தாமரைமலர் போன்ற
பாதங்கள்	= திருவடிகளே;
மெய்மை	= (எனது) சத்தியம்
குன்றா	= குறையாத
மொழிக்கு	= சொல்லுக்கு
துணை	= துணையாவது
முருகா	= (அவனுடைய) முருகா

* பழிக்கு - பழியை நீக்குவதற்கு.

எனும்	= என்று கூறும்
நாமங்கள்	= திருநாமங்களே;
முன்பு	= (யான்) முற் பிறப்பில்
செய்த	= இயற்றிய
பழிக்கு	= பாவத்தை நீக்குதற்கு
துணை	= துணையாவது
அவன்	= அவனது
பன்னிரு	= பன்னிரண்டு
தோளும்	- புயங்களுமே;
பயந்த	= யான் அஞ்சுதற்குரிய
தனி வழிக்கு	= தனிமையான வழிக்கு
துணை	= உதவியாவது
செங்கோடன்	= திருச்செங்கோட்டில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகக்கடவுளின்
வடி வேலும்	= வடித்தெடுக்கப்பட்ட வேலாயுதமும்
மயூரமுமே	= மயிலுமேயாம்.''

[விருத்தியுரை]

1. மெய்மை குன்றா மொழி - உண்மை மொழி.

2. நாமம் - பெயர்; இது வடசொல்.

3. 'பழி' என்றது ஈண்டு 'பாவத்தை.'

4. தனி வழி - 'உதவி யின்றிச் செல்லும் வழி' எனப் பொருள்.

[கருத்துரை]

முருகப்பெருமான் திருவடி முதலியவை அடியேனுடைய கண் முதலியவற்றிற்குத் துணையாகும். (எ0)

[மோட்சத்திற்கு நேர் சாதனம் சிவயோகமன்றி அடயோக மன்றெனல்]

துருத்தி யெனும்படி கும்பித்து வாயுவைச் சுற்றிமுறித்
தருத்தி யுடம்பை யொறுக்கிலென் ஞஞ்சிவ யோகமெனுங்
குருத்தை யறிந்து முகமா றுடைக்குரு நாதன்சொன்ன
கருத்தை மனத்தி லிருத்துங்கண் டீர்முத்தி கைகண்டதே.

[பதவுரை]

துருத்தி	= "(*கன்மயோகஞ் செய்வோரே! தோலினற் செய்யப்பட்ட) துருத்தி*
எனும்படி	= *என்று கூறும்படி*
கும்பித்து	= *கும்பகஞ் செய்து,*
வாயுவை	= *காற்றை*
சுற்றி	= *சுழற்றி*
முறித்து	= *முறியப்பண்ணி,*
உடம்பை	= *தேகத்தை*
அருத்தி	= *சாப்பிடச்செய்து*
ஒறுக்கில்	= *வருத்தப்படுத்தினலும்*
என் ஆம்	= *என்ன பிரயோஜனம் உண்டாகும்?*
சிவயோகம்	= *சிவயோகம்*
என்னும்	= *என்கிற*
குருத்தை	= *மூளையை*
அறிந்து	= *தெரிந்து*
ஆறு முகம் உடைய	= *ஆறு திருமுகங்களைக்கொண்டுள்ள*
குருநாதன்	= *குருதேசிகன்*
சொன்ன	= *உபதேசித்தருளிய*

கருத்தை	= எண்ணத்தை
மனத்தில்	= (நீங்கள் உங்களுடைய) நெஞ்சில்
இருத்தும்	= நாட்டுங்கள்!
முத்தி	= வீட்டின்பம்
கைகண்டது	= கைக்கெட்டின பயனாகும்."

[விருத்தியுரை]

1. துருத்தி - காற்றடைகரும தோற் கருவி.

2. கும்பித்தல் - போக்குவரவு இன்றிக் காற்றை அடைத்து வைத்தல்.

3. ஒறுத்தல் - துன்பப்படுத்தல்.

4. குருநாதன் சொன்ன கருத்து - "சும்மாயிரு" என்று உபதேசித்துக் கூறிய திருமந்திரத்தை.

5. கண்டீர் - முன்னிலை யசைச்சொல்.

6. "காற்றை யடைத்துக் கடுந்துயரங்
கண்டீர் கண்டீர் குருநாதன்
தோற்றி யுரைத்த மொழிப்படிநீர்
சும்மா இருக்கச் சுகமதுதான்
போற்றி யடைந்து புளகமுறப்
பூட்டிப் பொய்யாப் பேரின்ப
ஆற்றிற் றிளைக்க வமைத்திடுமால்
ஆரா வின்ப மதுப்பெறவே."

என்ற பெரியார் வாக்கும் ஈண்டு கவனிக்கற்பால தொன்றாம்.

[கருத்துரை]

"வீணே யோகாப்பியாசத்தைச் செய்து உடம்பை வருத்துவதிற் பயன் இல்லை; முருகன் கூறிய திருமந்திரத்தை மனத்தில் நாட்டுங்கள்! முத்தியின்பஞ் சித்திக்கும்." (எக)

[சாகும்போது கந்தவேளை மறவாதிருப்பவர்க்குத் தாழ்வுண்டாகா தெனல்]

சேந்தனைக், கந்தனைச், செங்கோட்டு வெற்பனைச், செஞ்சுடர் [வேல்
வேந்தனைச், செந்தமிழ் நூல்விரித் தோனை, விளங்குவள்ளி
காந்தனைக், கந்தக் கடம்பனைக், கார்மயில் வாகனனைச்,
சாந்துணைப் போது மறவா தவர்க்கொரு தாழ்வில்லையே.

[பதவுரை]

சேந்தனை	= "செவந்த திருவுருவையுடையவனை,
கந்தனை	= கந்தக்கடவுளை,
செங்கோட்டு	= திருச்செங்கோடு என்னும்
வெற்பனை	= மலையில் எழுந்தருளியிருப்பவனை,
செஞ்சுடர்	= செவந்த பிரகாசத்தையுடைய
வேல்	= வேலாயுதத்தைக் கையில் ஏந்திய
வேந்தனை	= அரசனை,
செந்தமிழ்	= செந்தமிழாகிய
நூல்	= நூற்களை
விரித்தோனை	= பரவும்படிச் செய்தவனை,
விளங்கு	= விளங்கும்படியான
வள்ளி	= வள்ளிதேவியாருக்கு
காந்தனை	= மணவாளனை,
கந்தம்	= வாசனை யுள்ள
கடம்பனை	= கடம்பமலர் மாலையை அணிந்தவனை,
கார் மயில்	= கருத்த மயிலை
வாகனனை	= வாகனமாகக் கொண்டுள்ளவனை,
சாந்துணைப்போதும்	= இறக்குங்காலத்தி லாகிலும்

மறவாதவர்க்கு = மறவாதிருப்பவர்களுக்கு
ஒரு தாழ்வும் = (எந்தவிதமான) ஒரு குறைவும்
இல்லை = இல்லை யாகும்."

[விருத்தியுரை]

1. முருகக்கடவுள் செவந்த திருவுருவம் உடைமையால் 'சேந்தன்' என்றார்; இனிச் 'செவ்வேள்' என்றுரைப்பதுங் காண்க.

2. கந்தன்-ஆறுருவு மொன்றாகக் கூடினவன்; அன்றி, 'பகை வரை யழிப்பவன்' எனினுமாம்; 'தெய்வப்பெண் தரிசனத்தால் ஸ்கலிதமான சிவ வீரியத்தால் உற்பவித்தவன்' எனினும் அமையும்.

3. 'செந்தமிழ் நூல்' என்பதற்குத் 'தமிழ்மொழியை' என்பாரும் உண்டு. செந்தமிழநூல என்றது 'இறையனாரகப்பொருளுரை யை' என்பர் ஒரு சாரார்.

4. காந்தன் - கணவன்; இது வடசொல்

5. 'கார் மயில்' என்பதற்குக் 'கார் காலத்தைக் கண்டு களிப் புறும் மயில்' என்பாரும் உண்டு. இதனை,

[நளவெண்பா: கலிநீங்கு காண்டம்-கூ௬-ம் செய்யுள்]

"கார்பெற்ற தோகையோ, கண்பெற்ற வாண்முகமோ,
நீர்பெற் றுயர்ந்த நிறைபுலமோ,—பார்பெற்று
மாதோடு மன்னன் வரக்கண்ட மாநகருக்
கேதோ வுரைப்ப னெதிர்?"

என்ற புகழேந்திப்புலவர் பாவாலும் உணரலாம்.

[கருத்துரை]

செவ்வேளை ஒருவன் இறக்குங்காலத்தினுமினும் மறவாது நினைப்பார்க்கு ஒரு தாழ்வும் வாராது. (எஉ)

[ஆறுமுகப்பெருமா னனுக்கிரகத்தால் பெற்ற ஆநந்தம் சொல்லொணாத தெனல்]

போக்கும் வரவு மிரவும் பகலும் புறம்பு முள்ளும்
வாக்கும் வடிவு முடிவுமில் லாதோன்று வந்துவந்து
தாக்கு மனோலயந் தானே தருமெனைத் தன்வசத்தே
ஆக்கு மறுமுக வா!சொல் லொணாதிந்த வானந்தமே.

[பதவுரை]

அறுமுகவா	= "ஆறு திருமுகங்களையுடைய கடவுளே!
போக்கும்	= போதலும்,
வரவும்	= வருதலும்,
இரவும்	= இராக்காலமும்,
பகலும்	= பகற்காலமும்,
புறம்பும்	= வெளியும்,
உள்ளும்	= உள்ளிடமும்,
வாக்கும்	= சொல்லும்,
வடிவும்	= உருவமும்,
முடிவும்	= இறுதியும்.
இல்லாதது	= இல்லாததாகிய
ஒன்று	= ஒரு பொருள் (திருவருள்)
வந்து வந்து	= வந்து வந்து
தாக்கும்	= (என்னைப்) பொருந்தாநிற்கும்;
தானே	= தானாகவே
மனோலயம்	= (எனக்கு) மனவொடுக்கத்தை
தரும்	= தருகின்றது;

என்னை	= அடியேனாகிய என்னை
தன் வசத்தே	= தன்னுடைய வழியிலே
ஆக்கும்	= ஆக்கிக்கொள்ளும்
இந்த	= இந்த
ஆனந்தம்	= சுகம்
சொல்ல	= கூறுதற்கு
ஒண்ணாது	= முடியாதது ஆகும்."

[விருத்தியுரை]

1. "போக்கு வரவற்ற பூரணத்தை"
"இரவு பகலற்ற ஏகாந்தத் தனி ஒளியை"
"அகம்புறம் அற்ற ஆநந்தப் பெருஞ்சுடரை"
"வாக்கு மனங்கடந்த முடிவில்லா வளரொளியை"
என்ற ஆன்றோர் திருவாக்குகளைப் 'போக்குவரவு......மில்லாதொன்று' என்றதனோடு ஒப்பிட்டுக் காணத்தக்கன.

2. 'வந்து வந்து' மிகுதிக்கண் அடுக்கிவந்தது.

3. 'தாக்குதல்' என்றது வந்து கூடுவது.

4. 'மனோலயம்' இது பேரின்ப சுகநிலையைக் குறித்தது; மன ஒடுக்கம்.

[கருத்துரை]

"ஆறு திருமுகங்களையுடைய முருகப்பெருமானே! போக்கு வரவு முதலிய விவகாரங்கள் இல்லாத உன் திருவருள் என்கிற ஒரு பொருள், பலகால் வந்து என்னைத் தாக்கித் தன் வயப்படுத்தி மனோலயத்தை யுண்டாக்கிப் பேரின்ப நிலையைத் தாரா நின்றது."

(எ௬)

[இராப்பகலற்ற விடத்தேயிருக்க, முயற்சி
செய்யவேண்டு மெனல்]

அராப்புனை வேணியன் சேயருள் வேண்டு மவிழ்ந்தவன்பாற்
குராப்புனை தண்டையந் தாடொழல் வேண்டுங் கொடிய
[வைவர்
பராக்கறல் வேண்டு மனமும் பதைப்பறல் வேண்டுமென்றால்
இராப்பக லற்ற விடத்தே யிருக்கை யெளிதல்லவே.

[பதவுரை]

அரா புனை	= (ஜீவன்முத்தி நிலையி லிருத்தற்கு) சர்ப்பத்தை அணிந்த
வேணியன்	= சடாபாரத்தையுடைய சிவபெருமானுக்கு
சேய்	= புதல்வனாகிய முருகக்கடவுளின்
அருள் வேண்டும்	= திருவருள் வேண்டும்;
அவிழ்ந்த அன்பால்	= மலர்ந்த பக்தியால்
குரா புனை	= குராமலர் மாலையைப் பூண்டுள்ள
தண்டை	= தண்டையை யணிந்த
அம் தாள்	= அழகிய (அவனது) திருவடியை
தொழல்வேண்டும்	= வணங்கவேண்டும்;
கொடிய	= கொடியவர்களாகிய
ஐவர்	= புலன்களாம் ஐவரின்
பராக்கு	= வேடிக்கை அல்லது புறத்தொழில்
அறல் வேண்டும்	= ஒழியவேண்டும்;
மனமும்	= உள்ளமும்
பதைப்பு	= துடிப்பு
அறல் வேண்டும்	= ஒழிதல் வேண்டும்;

என்றால் = இவ்வாறு எய்தல் வேண்டும் என்றால்
இராப்பகல் = இரவும் பகலும்
அற்ற = இல்லாத
இடத்தே = அந்த இடத்தில்
இருக்கை = இருத்தல்
எளிது அல்ல = எளிதான காரியம் அன்று.

[விருத்தியுரை]

1. வேணி - ஜடை; இது வடசொல்.

2. சேய் - குழந்தை; இது இளமைப் பெயர்.

3. அவிழ்ந்த - 'இளகிய' என்பாரும் உண்டு.

4. குரா - ஒருவகை மரம்; இது பாலைநிலக் கருப்பொருளாம்.

"குழிவருங் கூவல் குராஅர் மராஅ.
வுழிஞ்சில் பாலை யோமை யிருப்பை
.........பாலைக் கருப்பொருளே."

என்ற நாற்கவிராஜர் அகப்பொருளாலும் அறிக.

"ஐம்புல வேட்டுவர்"
"வஞ்சக ஐவர்"
"கள்ள ஐம்புலன்"

எனப் பிறருங் கூறியுள்ளமையால் 'கொடிய ஐவர்' என்றார்; இது தொகைக் குறிப்பு. ஐவர் என்றது ஐம்பொறிகளாகிய (க) மெய், (உ) வாய், (ங) கண், (ச) மூக்கு, (ரு) செவி என்பன.

6. பராக்கு - வேடிக்கை; இனி, 'பராமுகம்' என்பாரும் உண்டு.

7. 'எளிதல்ல' என்றதால் 'கடினமானது' என்பது குறித்ததாயிற்று.

[கருத்துரை]

இராப்பகல்களற்றுச் சதோதயமாகிய இடத்தி விருத்தற்கு முருகப்பெருமானது திருவருள் முதலியன வேண்டும். (எச)

[முருகப்பிரானைத் தஞ்சமடைகின்றவர்க்கன்றி மற்றவர்க்குப் பரமாநந்த நிலை வாய்க்காதெனல்]

படிக்கின் றிலைபழ னித்திரு நாமம்; படிப்பவர் தாண்
முடிக்கின் றிலை; முரு காவென் கிலை; முசி யாமலிட்டு
மிடிக்கின் றிலை; பர மானந்த மேற்கொள விம்மிவிம்மி
நடிக்கின் றிலை; நெஞ்ச மே! தஞ்ச மேது நமக்கினியே?

[பதவுரை]

நெஞ்சமே	= "மனமே!
பழனி	= பழநியில் எழுந்தருளியிருக்கும் தண்டபாணியின்
திருநாமம்	= திருநாமங்களை
படிக்கின்றிலை	= படிக்கின்றாய் இல்லை;
படிப்பவர்	= பழநி ஆண்டவன் புகழைப் படிக்கின்றவர்களின்
தாள்	= திருப்பாதத்தை
முடிக்கின்றிலை	= சென்னியிற் சூடிக்கொண்டாயும் இல்லை;
முருகா	= முருகக்கடவுளே !
என்கிலை	= என்று (அவரைக்) கூறினாயும் இல்லை;
முசியாமல்	= (பசியால்) மெலிவடையாமல்
இட்டு	= யாசிப்பவர்களுக்குக் கொடுத்து
மிடிக்கின்றிலை	= நீ மிடியன் ஆகின்றாயும் இல்லை;

பரமாநந்தம்	= பேரின்பம்
மேற்கொள	= மிகுந்துவர
விம்மி விம்மி	= விம்மி விம்மி அழுது
நடிக்கின்றிலை	= கூத்தாடுகின்றிலை;
நமக்கு	= எமக்கு
இனி	= (எமன் வருங்காலத்து) இனி
தஞ்சம்	= பாதுகாவலாக இருந்து அருளுவது
ஏது	= யாதாகும்?''

[விருத்தியுரை]

1. பழனி - திருவாவினன்குடி என்னும் திருத்தலம்.

2. படித்தல் - 'துதித்த'லும் ஆம்.

3. 'தாண் முடித்த'லாவது 'அவர் தாள் தன் சென்னியிற் பட வணங்கல்.

4. முசியாமல் - 'பசியால் மெலிவடையாமல்' என்று பொருள் கொள்ளலும் ஆம்.

5. 'மிடி' என்னும் பெயரடியாக வந்த வினை 'மிடிக்கின் றிலை' என்பது. மிடி - வறுமை.

6. விம்மி விம்மி - அடுக்குத்தொடர்.

7. 'நெஞ்சு' 'நெஞ்சமே!' என விளியுருவு ஏற்று நின்றது.

8. முருகக்கடவுளை நோக்கிப் ''பழம் நீ'' என்றதால் பழநிப் பதிக்கு அப் பெயர் வந்தது. இதன் விரிவைப் பழநித் தலப்புரா ணத்திற் காண்க. (பழம் - ஞானப்பழம்).

9. 'தஞ்சம் ஏது?' என்ற வினாத் 'தஞ்ச மில்லை' என்னும் விடையைத் தழுவி நின்றமையால், விடை தழுவிய வினா ?

[கருத்துரை]

''மனமே! நீ முருகப் பெருமானது திருப்பதியாகிய திரு வாவினன்குடியை நினைத்தல் முதலியவற்றைச் செய்கின்றாயில்லை; இனி நமக்குத் தஞ்சம் யாது?'' (எ டு)

[மனம் வாக்குக் காயம் தம் வசமாக நில்லாமை பற்றிப் பிரமனை வெறுத்துரைத்தல்]

கோடாத வேதனுக் கியான்செய்த குற்றமென்? குன்றெறிந்த
தாடாள னே!தென் றணிகைக் குமர!நின் றண்டையந்தாள்
சூடாத சென்னியு நாடாத கண்ணுந் தொழாதகையும்
பாடாத நாவு மெனக்கே தெரிந்து படைத்தனனே.

[பதவுரை]

குன்று	= கிரௌஞ்சமலை (பிளவுற)
எறிந்த	= வேலைச் செலுத்திய
தாடாளனே!	= வீரத் தொழிலை யுடைய முருகக் கடவுளே!
தென்	= தெற்கேயுள்ள
தணிகை	= தணிகை என்னும் திருத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்
குமர!	= குமரக்கடவுளே !
நின்	= தேவரீரது
தண்டை	= தண்டை யென்னும் காலணியை யணிந்த
அம் தாள்	= அழகிய திருவடியை
சூடாத	= சூடிக்கொள்ளாத
சென்னியும்	= தலையும்,
நாடாத	= (உன் திருவடியைத்) தரிசிக்காத
கண்ணும்	= கண்களும்
தொழாத	= (உன் திருவடியைக் கூப்பி) வணங்காத
கையும்	= கைகளும்,

பாடாத	= (உன் திருவடிப் புகழைத்) துதித்துப் பாடாத
நாவும்	= நாக்கும்
எனக்கே	= எனக்கு என்றே
தெரிந்து	= அறிந்து
படைத்தனன்	= உண்டாக்கினன்;
கோடாத	= (தன் முறைமையிற்) கோணுதல் இல்லாத
வேதனுக்கு	= பிரம்மாவுக்கு
யான்	= அடியேனாகிய நான்
செய்த குற்றம்	= செய்த பிழை
என்	= என்னவோ?"

[விருத்தியுரை]

1. 'என்ன' என்பது 'என்' எனக் குறுகி நின்றது; கடைக் குறை விகாரம்.

2. கோடாத - கோணுதல் இல்லாத.

3. தாடாளன்-முயற்சியை யுடையவன்; ஈங்கு வீர முயற்சியைக் குறித்தது.

4. தென் தணிகை - 'இனிய தணிகை' என்றும் பொருள் கூறலாம்.

5. 'எனக்கே' என்றதில் ஏகாரம் பிரிநிலை என்பர்.

[கருத்துரை]

"முருகக்கடவுளே! தேவரீரது திருவடியைச் சூடாத சென்னி முதலியவற்றைப் பிரமதேவன் அடியேனுக்குப் படைத்தனன்; அடியேன் பிரமதேவனுக்குச் செய்த குற்றம் யாதோ அறிந்திலேன்." (எசு)

[மாதர் மோகமொழித்துக் கந்தவேள் கழலைத்
தியானித்தல் வேண்டுமென நெஞ்சினை
நோக்கிக் கூறல்.]

சேல்வாங்கு கண்ணியர் வண்ணப்பயோதரஞ் சேரவெண்ணி
மால்வாங்கி யேங்கி மயங்காமல் வெள்ளி மலையெனவே
கால்வாங்கி நிற்குங் களிற்றான் கிழத்தி கழுத்திற்கட்டு
நூல்வாங்கி டாதன்று வேல்வாங்கிபூங்கழ னோக்குநெஞ்சே!

[பதவுரை]

நெஞ்சே	= "ஏ மனமே!
சேல்	= சேல்மச்சத்தை
வாங்கு	= தனக்கு ஒப்பின்மையால் வெல்லும்
கண்ணியர்	= கண்களையுடைய பெண்களின்
வண்ணம்	= அழகிய
பயோதரம்	= ஸ்தனங்களை
சேர	= தழுவ
எண்ணி	= கருதி
மால் வாங்கி	= ஆசைகொண்டு
ஏங்கி	= ஏக்கமுற்று
மயங்காமல்	= மயக்கங் கொள்ளாமல்
வெள்ளி மலை என	= வெள்ளிமலைபோல
கால் வாங்கி நிற்கும்	= காலை நாட்டி நிற்கும்
களிற்றான்	= வெள்ளை யானையையுடைய இந்திரனின்
கிழத்தி	= மனைக்கிழத்தியான இந்திராணியின்
கழுத்தில்	= கழுத்திலே
கட்டும்	= கட்டிக்கொண்டுள்ள

நூல் = மாங்கல்ய நூலை
வாங்கிடாது = அறுக்காதபடி
அன்று = முன்னாளில்
வேல் வாங்கி = (அவனுக்குக் பகைவராகிய அசுரர் மீது) வேலை எடுத்த முருகக் கடவுளின்
பூ கழல் = தாமரை மலர்போன்ற திருவடியை
நோக்கு = தரிசிப்பாயாக!"

[விருத்தியுரை]

1. 'சேல்' பிறழ்ச்சியால் கண்ணுக்கு உவமம் ஆயிற்று.

2. வண்ணம் - அழகு.

3. 'சேர்தல்' முயங்குதலைக் குறித்தது.

4. இந்திரனது யானை வெண்ணிற முள்ளதாதலால் 'வெள்ளி மலையென' என்றார். வெள்ளிமலை - கைலாயம்.

5. கால்வாங்கி - 'பிரகாசித்துக்கொண்டு' எனவும் பொருள் கூறுவர்.

6. 'களிறு' ஆண் யானை; 'மதக் களிப்பை யுடையது' என்பது பொருள்.

7. கிழத்தி-கிழமை என்னும் பண்படியாகப் பிறந்த பெண்பாற் பெயர்; மனையற மெல்லாவற்றிற்கும் உரியவள். கிழமை உரிமை. கிழவன் - ஆண்பால்.

8. 'நூல்' என்றது மாங்கல்யம் கோத்த நூலை.

9. பூங்கழல் - 'அழகாகிய திருவடி' எனினுமாம்.

[கருத்துரை]

"மனமே! பந்தத்துக் கேதுவாகிய மயக்கத்தை யொழித்து, முக்திக்கு ஏதுவாகிய முருகக்கடவுளின் திருவடியைத் தியானஞ் செய்வாயாக!" (எஎ)

[சாதல் நிச்சயமாதலின், காலத்தை வீணாக்காது
முருகப்பிரானைப் போற்றிவரல்
வேண்டுமெனல்]

கூர்கொண்ட வேலனைப் போற்றாம லேற்றங்கொண் டாடு
[விர்காள்!
போர்கொண்ட கால னுமைக்கொண்டு போமன்று பூண்பன
[வுந்
தார்கொண்ட மாதரு மாளிகை யும்பணச் சாளிகையும்
ஆர்கொண்டு போவரை யோ! கெடு வீர்! நும் மறிவின்மையே.

[பதவுரை]

கூர்	= "கூர்மையை
கொண்ட	= பெற்றுள்ள
வேலனை	= வேலாயுதத்தையுடைய முருகக் கடவுளை
போற்றாமல்	= வணங்காமல்
ஏற்றம்	= (உங்களால் அணியப்படுவன முதலியவற்றால்) நும் பெருமையை
கொண்டாடுவீர்காள்	= பாராட்டுகின்றவர்களே!
போர்	= போர்த் தொழிலை
கொண்ட	= தனக்கு உரிமையாகக் கொண்ட
காலன்	= யமன்
உம்மை	= உங்களை
கொண்டுபோம்	= கொண்டுபோகின்ற
அன்று	= அந்த மரணகாலத்தில்
பூண்பனவும்	= அணியும் ஆபரணங்களும்,
தார்	= பூமாலையை

கொண்ட = அணிந்துள்ள
மாதரும் = பெண்களும்,
மாளிகையும் = மாளிகைகளுட்,
பணச்சாளிகையும் = பணப்பையும்
ஆர் கொண்டுபோவர் = எவர் எடுத்துக்கொண்டு போவார்களோ?
ஐயோ = அந்தோ!
கெடுவீர் = கெடுகிறவர்களே!
நும் = உம்முடைய
அறிவின்மையே = முட்டாட்டனம் இருந்தவிதம் என்ன!"

[விருத்தியுரை]

1. ஏற்றம் - நானே உயர்ந்தவனென்னும் உள்ளக்கிளர்ச்சி.

2. 'கொண்டாடுவீர்காள்' எனற்பாலது 'கொண்டாடுவிர்காள்' எனக்குறுகி நின்றது.

3. காலன் - 'உயிர்களின் வாழ்நாட் காலத்தைக் கொள்ளுவோன்' என்னுங் காரணம் பெற்றுவந்த பெயர்.

4. "ஐயோ' 'கெடுவீர்' 'ஏ' இம் மூன்றும் இரக்கங் குறிக்க வந்த இடைச்சொல்.

5. 'நும்' முன்னிலைப்பன்மை.

[கருத்துரை]

"பூண்பன முதலியவற்றால் உங்கள் மேன்மையைக் கொண்டாடி, முருகப்பெருமானை வணங்காதிருக்கின்றீர்களே. உங்களை இயமன் தன் பாசக்கயிற்றினால் கட்டிக்கொண்டு போம்போது இவைகள் உங்களுடன் வருமோ? அந்தோ! உங்கள் அறியாமை யிருந்தவா றென்னை?" (எஅ)

0412

[வேல்முருகா! நீ மாதர் மோகத்தால் மயங்கி யிருக்கு மென்னைக் காத்தருளல் வேண்டு மெனல்]

பந்தாடு மங்கையர் செங்கயற் பார்வையிற் பட்டுழலுஞ்
சிந்தா குலந்தனைத் தீர்த்தருள் வாய்செய்ய வேன்முருகா!
கொந்தார் கடம்பு புடைசூழ் திருத்தணிக் குன்றினிற்குங்
கந்தா விளங்குமஃராவம ராவதி காவலனே!

[பதவுரை]

பந்து	=	"பந்தாட்டம்
ஆடும்	=	ஆடுகிற
மங்கையர்	=	பெண்களின்
செம்	=	செவந்த
கயல்	=	மச்சம்போன்ற
பார்வையில் பட்டு	=	கண்ணாகிய வலையிற் சிக்கி
உழலும்	=	சுழல்கின்ற
சிந்தா	=	(என்) மனத்தின்
ஆகுலந்தனை	=	துயரத்தை
தீர்த்து	=	நீக்கி
அருள்வாய்	=	திருவருளைச் செய்தருளுவாயாக;
செய்ய	=	செவந்த
வேல்	=	வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய
முருகா!	=	முருகக் கடவுளே!
கொந்து	=	பூங்கொத்துகள்
ஆர்	=	நிறைந்த
கடம்பு	=	கடப்பமரங்கள்
புடை	=	பக்கங்களில்
சூழ்	=	சூழ்ந்திருக்கின்ற

திருத்தணி = திருத்தணி என்னும்
குன்றில் = மலையில்
நிற்கும் = நிலைபெற்றிருக்கின்ற
கந்தா = கந்தக்கடவுளே!
இளம் குமரா = இளமையாகிய குமரக்கடவுளே!
அமராவதி = தேவலோகங்களுக்கெல்லாம்
காவலனே! = காக்குந் தொழிலையுடைய வல்லவனே!"

[விருத்தியுரை]

1. பார்வை - கண்; 'பார்ப்பதற்குக் கருவியாக இருப்பது என்னுங் காரணம்பற்றி வந்தது. "பார்' என்னும் வினையடியாக வந்த பெயர்" எனவுங் கூறுவர் ஒரு சாரார்.

2. உழலல்-மான்போலவும், மீன்போலவும் உழலல். இதை, "வலைத்தலை மானன்ன நோக்கியர் கண்ணின் வலையிற்பட்டு" எனவும்,

"காய்சின வேலன்ன மின்னியல் கண்ணின் வலைகலந்து
வீசின போதுள்ள மீனிழந்தார்."

எனவும் வருவன முதலியவற்றுற் காண்க.

3. சிந்தை + ஆகுலம் = சிந்தாகுலம் என வந்தது. சிந்தை - மனம்; ஆகுலம் - துயரம்.

4. அமராவதி - தேவர் உலகம்.

5. காவலன் - 'காத்தலில் வல்லவன்' என்பது பொருள். இச் சொல் அரசனைக் குறிக்கும்.

[கருத்துரை]

"முருகப்பெருமானே! மாதர் மயக்கத்தினால் வருந்துகின்ற அடியேன் மனதை துக்கத்தை நீக்கியருளுமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன்." (எசு)

[பார்வதி பாலகனே! நீ யமன் வருங்காலத்து மயிலின்மீதெழுந்தருளிவந்து எனக்கருள் செய்தல் வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தல்]

மாகத்தை முட்டி வருநெடுங் கூற்றன்வந் தாலென்முன்னே
தோகைப் புரவியிற் றோன்றிநிற் பாய் சுத்த நித்தமுத்தித்
த்யாகப் பொருப்பைத், த்ரிபுராந் தகனைத், த்ரியம்பகனைப்,
பாகத்தில் வைக்கும் பரமகல் யாணிதன் பாலகனே!

[பதவுரை]

சுத்தம்	= "தூய்தன்மையையும்,
நித்தம்	= என்றும் உண்மையாகிய அழியாமையையும்,
முத்தி த்யாகம்	= மோக்ஷக் கொடையையும் உடைய
பொருப்பை	= மலையை,
த்ரிபுராந்தகனை	= முப்புரத்தைத் தகித்தவனை,
த்ரியம்பகனை	= மூன்று கண்களையுடையவனை,
பாகத்தில்	= (தனது வலப்)பாகத்தில்
வைக்கும்	= வைத்தருளியிருக்கும்
பரம	= மேலான
கல்யாணி	= கல்யாண குணங்களையுடைய உமாதேவியாரின்
பாலகனே!	= புதல்வனே!
மாகத்தை	= ஆகாயத்தை
முட்டி	= முட்டி
வரும்	= வருகின்ற
நெடும்	= நீண்ட
கூற்றன்	= எமனானவன்

வந்தால்	= (இறுதிக்காலத்து எருமைக்கடாவின் மீதேறி) வருவானாயின்
என் முன்னே	= எனக்கெதிரில்
தோகை	= மயிலாகிய
புரவியில்	= குதிரையின்மீது ஏறிக்கொண்டு
தோன்றி	= கண்ணிற்கு முன் தோன்றி
நிற்பாய்	= நின்றருள் செய்வாயாக."

[விருத்தியுரை]

1. மாகம் - ஆகாயம்.

2. நெடுமை + கூற்றன் = 'நெடுங்கூற்றன்' என ஆயிற்று. 'மாகத்தை முட்டவரும்' என்றதால் 'நெடுங்கூற்றன்' என்றார். 'நெடுமை' என்ற பண்பு விகாரமுற்றது.

3. உடலையும் உயிரையும் பிரிப்பதால் எமனுக்குக் 'கூற்று' என்னும் பேர் வந்தது.

4. தோகைப்புரவி - 'தோகையாகிய புரவி' என விரிதலால் இருபெயரொட்டாயிற்று; இது பண்புத்தொகை.

5. பொருப்பை ஒத்தவனைப் 'பொருப்பு' என்றது உவமை ஆகுபெயர். பொருப்பென்றது மலையை.

"பவளப் பொருப்பே"
"ஜோதிப் பொருப்பே"
"மணிமலையே!"

என்று சிவபெருமானை ஆன்றோர் கூறியமையுங் காண்க.

6. திரிபுரம் எரியச் சிரித்தவர் ஆதலின் 'த்ரிபுராந்தகன்' எனப் பெயர் வந்தது.

7. த்ரியம்பகன் - 'மூன்று கண்களை உடையவன்' என்பது பொருள்; இனித் 'திரியம்பகம் என்னும் வில்லையுடையவன்' என்பாரும் உண்டு. அம்பகம் - கண்.

8. *பரம் - மேல், உயர்வு.*

9. *கல்யாணி - கல்யாணகுணத்தை உடையவள்.*

10. *பாலகன் - பிள்ளை.*

11. *பாலகனுயினும் திரிபுரத்தை எரித்த மூக்கண்மூர்த்தியைப் பாகத்திற் கொண்ட கல்யாணி புத்திரன் நீ ஆதலின் இது உனக்கு அருமை அன்று என்பது குறித்து 'சுத்த......பாலகனே!' என்றார்.*

"தாய் எட்டடி பாய்ந்தால்
குட்டி பதினறு அடி பாயும்."

என்பதுபோல, நீ பாலகனுயினும் கொடுங்கூற்றை அழிப்பது உனக்கு ஒரு அபாரமான காரியமன்று என்பதை உணர்த்தினர் ஆயிற்று.

[கருத்துரை]

"முருகப்பெருமானே! கூற்றுவன் தன் வாகனத்தின்மீதேறி வருஞ் சமயத்தில், தேவரீரும் மயிலின்மீது ஆரோகணித்து அடியேனுக்குக் காட்சியளித்தல் வேண்டும்." (அ0)

[என் சித்தத்துள் சுப்பிரமணியக்கடவுளெழுந் தருளியிருத்தலால், யான் யமனைக்கண் டஞ்சாது அவனை யோட்டுவே னெனல்]

தாரா கணமெனுந் தாய்மா ரறுவர் தருமுலைப்பால்
ஆரா துமைமுலைப் பாலுண்ட பால னரையிற்கட்டுஞ்
சீராவுங் கையிற் சிறுவாளும் வேலுமென் சிந்தையவே;
வாரா தகலந்த கா!வந்த போதுயிர் வாங்குவனே.

[பதவுரை]

அந்தகா!	= *"யமனே!*
தாரா கணம்	= *நட்சத்திரக்கூட்டம்*

என்னும்	= என்கின்ற
தாய்மார்	= தாய்மார்கள்
அறுவர்	= ஆறுபெயர்கள்
தரும்	= தந்த
மூலைப்பால்	= மூலைப்பாலை
ஆராது	= உண்டு அமையாமல்
உமை	= உமாதேவியாரின்
மூலைப்பால்	= மூலைப்பாலையும்
உண்ட	= உண்டருளின
பாலன்	= பாலகனாகிய முருகேசன்
அரையில்	= திருவரையில்
கட்டும்	= கட்டிக்கொள்ளும்
சீராவும்	= திரு அரைக்கச்சும்,
கையில்	= திருக்கரத்திற் பிடித்த
சிறு வாளும்	= சிறிய வாளாயுதமும்
வேலும்	= வேலாயுதமும்
என் சிந்தைய	= என் மனத்தில் இருக்கின்றன; (ஆதலால்)
வாராது	= என்னிடம் வாராமல்
அகல்	= ஓடிப்போ!
வந்தபோது	= (வருவையாயின்) வந்த பொழுதே
உயிர்	= உன் உயிரை
வாங்குவன்	= கவர்ந்துவிடுவேன்."

[விருத்தியுரை]

1. தாரகை - நட்சத்திரம்; கணம் - கூட்டம்; ஈண்டு, கார்த்திகை முதலிய ஆறு நட்சத்திரப் பெண்களைக் குறித்தது.

2. *ஆராது-போதாது; இனி 'உண்ணாது' என்பாரும் உண்டு.*

3. *பார்வதி ஐந்து பிராயத்தில் சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவஞ்செய்யச் சென்றபோது பர்வத ராஜன், "அம்மா! நீ சிறுமி; உன்னால் தவஞ் செய்ய முடியாது; வேண்டாம்," என்ற காரணத்தால், 'உமை' என்று பெயராயிற்று. 'உ+மா' என்று இரு வடசொல் ஒரு சந்தி; 'அம்மா வேண்டாம்' என்பது இதன் பொருளாம்.*

3. *'வந்தபோது' என்பதற்கு 'வந்தாயானால்' என்பது கருத்து.*

4. *அகல்-நீங்கு, ஓடிப்போ; இது முன்னிலை ஒருமை ஏவல்.*

5. *உடம்பின் அரைப் பங்காதலின் இடுப்பிற்கு 'அரை' என்று பெயர் ஆயிற்று; இது எண்ணலளவை ஆகுபெயர்.*

[கருத்துரை]

"இயமனே! முருகவேளின் திருவரைக்கச்சு முதலியன என் மனத்திற் பொருந்தியுள்ளன; ஆதலால், என்னை நோக்கி வாரா தொழிவாய்! வருவையாயின், உன் உயிரைக் கவர்வேன்." (அக)

[சூரபயங்கரனே! உன் திருவடியை யென்மனத்தி னிருத்தி, என்னை யாண்டருளல் வேண்டு மெனப் பிரார்த்தித்தல்]

தகட்டிற் சிவந்த கடம்பையு நெஞ்சையுந் தாளிணைக்கே
புகட்டிப் பணியப் பணித்தரு ளாய்புண்ட ரீகனண்ட
முகட்டைப் பிளந்து வளர்ந்திந்த்ர லோகத்தை முட்ட
பகட்டிற் பொருதிட்ட நிட்டூர சூர பயங்கரனே. [வெட்டிப்

[பதவுரை]

புண்டரீகன்	= *"பிரம்மதேவனின்*
அண்டமுகட்டை	= *உலகத்தின் முகட்டை*

பிளந்து = கிழித்து
வளர்ந்து = ஓங்கி
இந்திர லோகத்தை = அமராவதியை
முட்ட = முட்டும்படி
எட்டி = எட்டிச் சென்று
பகட்டின் = திக்கஜம்போல வந்து
பொருதிட்ட = போர் புரிந்த
நிட்டூர = நிஷ்டூரனாகிய
சூரன் = சூரபன்மனுக்கு
பயங்கரனே! = பயத்தை உண்டாக்குகிறவனே!
தகட்டின் = தகடுபோல
சிவந்த = சிவப்பாயுள்ள
கடம்பையும் = கடப்பமலர் மாலையையும்
நெஞ்சையும் = அடியேனின் மனத்தையும்
தாள் இணைக்கே = தேவரீரின் இரு திருவடிகளுக்கே
புகட்டி = சேர்த்தி
பணிய = வணங்கும்படி
பணித்தருள் = கட்டளையிட்டருளுக."

[விருத்தியுரை]

1. தகட்டில் - ஈண்டு 'இல்' உருபு ஒப்புப்பொருளது.

"நெட்டிலைத் தகட்டு"

என்றார் பிறரும்.

2. 'கடம்பு' ஆகுபெயராய்க் கடம்பமலர் மாலையை யுணர்த்திற்று.

3. 'பணியப் பணி - 'வணங்கக் கட்டளையிட்டருள்'' என்பதாம். இது சொற்பிரிதி நிலையணி; மடக்கலங்காரம் என்பாரும் உண்டு.

4. 'புண்டரீகன்' என்றது பிரமனை; உந்தியந்தாமரையன் ஆதலின்; 'தாமரை மாலையை உடையோன் ஆதலின்' என்பாரும் உண்டு.

5. 'அண்டமூகடு' என்றது 'பிரம்மாண்ட கடாகம்.'

6. பகட்டு - 'பெருமை' என்னும் பொருளது.

7. நிஷ்டூரம் - கொடுமை.

8. சூரபயங்கரன்-'சூரனுக்குப் பயங்கரத்தை உண்டாக்குபவன்' என்பது பொருள்.

9. ஏ - ஈற்றசை.

[கருத்துரை]

"சூரசங்காரனே! அடியேன் மனம் தேவரீரது திருவடியின் கண்ணே யழுந்துமாறு பணித்தருளல் வேண்டும்." (அஉ)

[கந்தவேள் செய்த சூரசங்காரச் சிறப்பைப் புகழ்ந்து கூறல்]

தேங்கிய வண்டத் திமையோர் சிறைவிடச் சிற்றடிக்கே
பூங்கழல் கட்டும் பெருமாள் கலாபப் புரவிமிசை
தாங்கி நடப்ப முறிந்தது சூரன் றளந்தனிவேல்
வாங்கி யனுப்பிடக் குன்றங்க ளோட்டும் வழிவிட்டவே.

[பதவுரை]

சிற்றடிக்கே	= தனது சிறிய திருவடிக்கே
பூங்கழல்	= பொலிவாகிய வீரக்கழலை
கட்டும்	= கட்டிக்கொள்ளும்
பெருமாள்	= பெருமான்
தேங்கிய	= (செல்வமுதலியவற்றால்) நிறைந்த
அண்டத்து	= சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள

இமையோர்	=	தேவர்களுடைய
சிறை விட	=	சிறையை மீட்க
கலாபம்	=	தோகையையுடைய
புரவிமிசை	=	குதிரையாகிய மயிலின்மேல்
தாங்கி	=	ஏறப்பெற்று
நடப்ப	=	நடத்தலும்
சூரன்	=	சூரபன்மனது
தளம்	=	சேனையானது
முறிந்தது	=	முறிபட்டது;
தனி வேல்	=	ஒப்பற்ற வேற்படையை
வாங்கி	=	எடுத்து
அனுப்பிட	=	ஏவ
குன்றங்கள்	=	மலைகள்
எட்டும்	=	எட்டும்
வழிவிட்ட	=	விலகிவிட்டன.

[விருத்தியுரை]

1. 'அண்டம்' தேவலோகத்தை.

2. கண் இமைக்காதவர்கள் ஆதலின் தேவர்களுக்கு 'இமையோர்' என்று பெயர் உண்டாயிற்று.

3. கழல் - வீரர்கள் அணிந்துகொள்ளும் காலணி.

[கருத்துரை]

முருகப்பெருமானை மயில் வாகனந் தாங்கிச் சென்றதும், சூரபதுமனது சேனை முறிபட்டது; எம்பெருமான் வேல் விடுக்கவே குலகிரிகள் எட்டும் வழிபட்டன. (அஅ)

[கந்தவேளே! உன்னை நம்பி, உனக்கடைக்கலமாகவுள்ள என்னை யிகழாது காத்தருளல் வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தல்]

மைவருங் கண்டத்தர் மைந்த!கந் தாவென்று வாழ்த்துமிந்தக்
கைவருந் தொண்டன்றி மற்றறி யேன்;கற்ற கல்வியும்போய்ப்
பைவருங் கேளும் பதியுங் கதறப் பழகிநிற்கும்
ஐவருங் கைவிட்டு மெய்விடும் போதுன் னடைக்கலமே.

[பதவுரை]

மைவரும்	= *"(விஷத்தையுண்டதனால்) கருநிறம் பொருந்திய*
கண்டத்தர்	= *கண்டத்தை யுடையவராகிய சிவ பெருமானின்*
மைந்த!	= *புதல்வனே!*
கந்தா	= *கந்தக்கடவுளே!'*
என்று	= *என்று*
வாழ்த்தும்	= *வாழ்த்துகின்ற*
இந்த	= *இந்த*
கைவரும்	= *எனக்குப் பழக்கமாகிய*
தொண்டு அன்றி	= *அடிமைத்தொழில் அல்லாமல்*
மற்று	= *வேறொன்றைச் செய்ய*
அறியேன்	= *அறியமாட்டேன்;*
கற்ற கல்வி	= *நான் கற்ற கல்விகளும்*
போய்	= *நீங்கி,*
பைவரும்	= *துன்பங்கொண்டு வருகின்ற*
கேளும்	= *சுற்றத்தாரும்*
பதியும்	= *வாழ்கின்ற ஊராரும்*
கதற	= *அலறும்படி,*

பழகி நிற்கும்	= பழகியிருக்கிற
ஐவரும்	= ஐம்பொறிகளும்
கைவிட்டு	= கைநழுவவிட்டு,
மெய்	= (நானும்) இந்த இடலை
விடும்போது	= விடுகின்ற காலத்தில்
உன்	= தேவரீரது
அடைக்கலம்	= அடைக்கலம் ஆவேன் (வேறு பற்றில்லை.)”

[விருத்தியுரை]

1. மை - கருப்பு நிறம்.

2. கண்டத்தர் - கழுத்தை யுடையவர்.

3. மைந்த - மகனே! இது அண்மை விளி. மைந்து-வலிமை. தந்தைக்குப் பின வலிமையோடு குடியைத் தாங்குதலால் ‘மைந்தன்’ என்ற பெயர் புத்திரனுக்கு ஆயிற்று; இது காரணப்பெயர்.

4. வாழ்த்தல் - போற்றல்.

5. கைவரல் - பழக்கமாதல்.

6. பைவரும் - ‘பசுமையுடைய’ எனப் பொருள் கூறினும் உண்டு. பை + துன்பம். ‘பசுமை’ என்னும் பண்புப்பெயர்.

[நன்னூல்]

“ஈறு போதல் இடைஉகரம் இயாதல்
ஆதி நீடல் அடியகரம் ஐயாதல்
தன்னொற் றிரட்டல் முன்னின்ற மெய்திரிதல்
இனமிகல் இனையவும் பண்பிற் கியல்பே.”

என்ற சூத்திர விதிப்படி பை என நின்றதென்பர்.

7. கேள் - சுற்றம்.

8. ‘கேளும், பதியும், [illegible]’ என்பதில் உள்ள உம்மைகள் எண்ணும்மைகள்; இந்தக் கருத்தை,

"என்பெற்ற தாயரு மென்னைப் பிணமென்
றிகழ்ந்துவிட்டார்;
பொன்பெற்ற மாதரும் போவென்று சொல்லிப்
புலம்பிவிட்டார்;
கொன்பெற்ற மைந்தரும் பின்வலம் வந்து
குடமுடைத்தார்;
உன்பற் றொழிய ஒருபற்று மில்லை
யுடையவனே!"

என்ற பட்டினத்தார் வாக்காலும் அறியலாம்.

[கருத்துரை]

"முருகக்கடவுளே! தேவரீரைக் 'கந்தப் பெருமானே!' என்று வாழ்த்துவதாகிய இந்தத் தொண்டையன்றி வேறு தொண்டு செய்ய அடியேன் அறிந்திலேன்; ஆதலால், அடியேன் இப் பூதவுடம்பை விட்டு நீங்குங்காலத்தில் தேவரீர் எழுந்தருளி அடியேனைக் காத்தருளல்வேண்டும்." (அச)

[கந்தவேள் பதத்தில் கருத்தை நிறுத்துவார் அந்த வீட்டை யடைத லெளிதெனல்]

காட்டிற் குறத்தி பிரான்பதத் தேகருத் தைப்புகட்டின்
வீட்டிற் புகுத மிகவெளி தே;விழி நாசிவைத்து
மூட்டிக் கபாலமூ லாதார நேரண்ட மூச்சையுள்ளே
ஓட்டிப் பிடித்தெங்கு மோடாமற் சாதிக்கும் யோகிகளே!

[பதவுரை]

விழி = "கண் பார்வையை
நாசி வைத்து = நாசி நுனியில் வைத்து,
மூட்டி = மூலக்கனலை மூள்வித்து,

கபாலம	= கபாலத்துக்கும்
மூலாதாரம்	= மூலாதாரத்துக்கும்,
நேர் அண்ட	= நேரே யொருங்கும்படி
மூச்சை	= சுவாசத்தை
உள்ளே	= உள்ளிடத்தே
ஓட்டி	= ஓடப்பண்ணி
பிடித்து	= பற்றி
எங்கும்	= மற்றெவ்விடத்தும்
ஓடாமல்	= ஓடாதபடி
சாதிக்கும்	= சாதிக்கிற
யோகிகளே	= யோகியென்னும் பெயர் பூண்டவர்களே!
காட்டில்	= காட்டிலுள்ள
குறத்தி	= குறத்தியாகிய வள்ளிநாயகியாருக்கு
பிரான்	= தலைவனாகிய முருகவேளின்
பதத்தே	= திருத்தாளில்
கருத்தை	= மனதை
புகட்டின்	= செலுத்தினால்
வீட்டில்	= முத்தியுலகில்
புகுதல்	= செல்லுதல்
மிக எளிதே	= மிகவும் இலேசான காரியமாகும்."

[விருத்தியுரை]

1. 'காட்டின் குறத்தி' என்றது குறிஞ்சிக் காட்டில் வளர்ந்த வள்ளியம்மையைக் குறித்தது.

2. 'வீடு' - வேதனையினின்று விடுபட்ட இடம் வீடு.

3. 'விழிநாசி.. சாதிக்கும்' என்றது யோக சமாதியை.

4. *யோகம் - கூட்டம். காயத்தை யழியாது வைத்துக் கொண்டு இறைவனை உள்ளத்தே கண்டு இன்புறும் நிலை. சரியை கிரியைகளுக்கு மேற்பட்டு ஞானத்துக்குக் கீழ் நிற்பது. இதன் பிரிவுகளை யோகியற்பாற் கண்டு கேட்டுணர்க. யோகப்பயனை,*

"கால்பிடித்து மூலக் கனலைமதி மண்டலத்தின்
மேலெழுப்பிற் றேகம் விழுமோ பராபரமே."

என்ற தாயுமானவர் வாக்கானும் அறிக.

"நன்னல மைந்தர்காண் ஞான போதகஞ்
சொன்னடை யன்றது துயர நீங்கியே
இந்நிலை மோனமோ டிருந்து நந்தமை
உன்னுத லேயுன உணர வோதினன்."

என்ற கந்தபுராணச் செய்யுளாலும் அறியலாம்.

[கருத்துரை]

" யோகிகளே ! நீங்கள் சாதிக்கும் யோகத்தால் வீடு பேற்றை யடைதல் மிகவும் பிரயாசை. ஆதலால், முருகப்பெருமான் திருவடியின்கண்ணே உங்கள் மனத்தை யழுந்துவித்தால் அதனை நீங்கள் யடையப்பெறுதல் மிகவும் எளிதாம்." (அரு)

[கந்தசுவாமியின் அருட்கவசம் பூண்டுள்ள எனக்கு எமனோடு பகைக்கினும் பயமில்லை யெனல்]

வேலா யுதன்,சங்கு சக்ரா யுதன்விரிஞ் சன்னறியாச்
சூலா யுதன்றந்த கந்த சுவாமி, சுடர்க்குடுமிக்
காலா யுதக்கொடி யோனரு ளாய கவச முண்டேன்
பாலா யுதம்வரு மோயம னோடு பகைக்கினுமே.

[பதவுரை]

வேலாயுதன்	=	"வேலாயுதத்தைக் கையிற் கொண்டவன்;
சங்கு	=	சங்கையும்
சக்கரம்	=	சக்கரத்தையும்
ஆயுதன்	=	ஆயுதமாகக் கொண்டுள்ள விஷ்ணுவும்
விரிஞ்சன்	=	பிரமனும்
அறியா	=	அறிந்துகொள்ள முடியாத
சூலாயுதன்	=	சூலப்படையுடைய சிவபெருமான்
தந்த	=	ஈன்றருளிய
கந்தசுவாமி	=	கந்தசுவாமி,
சுடர்	=	ஒளியுள்ள
குடுமி	=	உச்சிக்கொண்டையையுடைய
கால் ஆயுதன்	=	காலை ஆயுதமாக வுடைய கோழியை
கொடியோன்	=	கொடியாகக் கொண்டவனாகிய முருகப்பிரானின்
அருள் ஆய	=	திருவருள் ஆகிய
கவசம்	=	கவசம்
உண்டு	=	என்மீது இருக்கிறது; (ஆதலால்)
யமனோடு	=	யமனுடனே
பகைக்கினும்	=	நான் பகைத்தாலும்
என்பால்	=	என்னிடத்தில்
ஆயுதம்	=	அவனது ஆயுதமானது
வருமோ	=	வந்து உன்னை ஊறு செய்யுமோ? (வராது என்றபடி)."

[விருத்தியுரை]

1. சுடர்க்குடுமி - பிரகாசம் பொருந்திய உச்சிக்கொண்டை.

2. காலாயுதம் - கோழி; 'காலை ஆயுதமாகக் கொண்டிருப்பது' என்பது பொருள்.

"காலா யுதக்கொடியோன் கையா யுதவழியே
மாலா யுதமீன்ற மாமணியைத் தானுதீர்த்தாள்."

என்று தலைவி யழுதலைக் குறிப்பித்த காதற் கண்ணியாலும் அறியலாம்.

3. கவசம் - வீரர் அணியும் மெய்க்காப்புச் சட்டை.

[கருத்துரை]

குமரவேளின் திருவருளாகிய கவசத்தை அடியேன் பூண்டிருக்கின்றேன்; ஆதலால், இயமனது கையிற் பொருந்திய சூலமானது வந்து அடியேனை ஊறு செய்யாது. (அகூ)

[முருகப்பெருமான் திருமுகமாறுங் கண்ட தபோதனர்க்கு யமராஜன் விடும் ஏடு என் செய்யுமெனல்]

குமரா! சரணஞ் சரணமென் றண்டர் குழாந்துதிக்கும்
அமரா வதியிற் பெருமா டிருமுக மாறுங்கண்ட
தமராகி வைகுந் தனியான ஞான தபோதனர்க்கிங்
கெமராசன் விட்ட கடையேடு வந்தினி யென்செயுமே.

[பதவுரை]

குமரா!	= "குமரவேளே!
சரணம்	= அடைக்கலம்
சரணம்	= அடைக்கலம்'

என்று	= என்று
அண்டர் குழாம்	= தேவக் கூட்டங்கள்
துதிக்கும்	= துதிக்கின்ற
அமராவதியில்	= அமராவதிப் பட்டணத்தில் எழுந்தருளிய
பெருமான்	= குகப்பெருமானுடைய
திருமுகம் ஆறும்	= அழகிய திருமுகங்கள் ஆறையும்
கண்ட	= தரிசித்த
தமர் ஆகி	= அவரடியார் ஆகி
வைகும்	= வசித்துக்கொண்டிருக்கிற
தனியான	= ஒப்பற்ற
ஞான	= ஞானத்தையுடைய
தபோதனர்க்கு	= தவச் செல்வர்க்கு
இங்கு	= இவ்விடத்தில்
எமராசன்	= எமராஜன்
விட்ட	= (இறுதிக்காலத்தில்) அனுப்பின
கடை ஏடு	= கடைசி நாள் ஓலை
வந்து	= வந்து
இனி	= அவரை இனிமேல்
என் செய்யும்	= யாது துயர் செய்யும்? (ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாது)."

[விருத்தியுரை]

1. சரணம், சரணம் - அவருக்கு அடைக்கலம்; மிகுதிப் பொருளில் அடுக்கியது.

2. குழாம் - கூட்டம்; குழுவு - பகுதி.

3. தமர் - சுற்றத்தார்; 'தம்' என்னும் பகுதி அடியாகப் பிறந்தது; அர் - பலர்பால் விகுதி.

4. தபத்தைத் தனமாக உடையவர் 'தபோதனர்'.
5. கடையேடு - சாவோலை.
6. ஏ - ஈற்றசை.

[கருத்துரை]

முருகக்கடவுளின் திருமுகத்தைத் தரிசித்த தபோதனரிடத்து யமனோலை செல்லாது. (அஎ)

[ஈனரோடுகூடி யீனனான வென்னை யீடேற்ற வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தல்]

வணங்கித் துதிக்க வறியா மனித ருடனிணங்கிக்
குணங்கெட்ட துட்டனை யீடேற்று வாய்;கொடி யுங்கழுகும்
பிணங்கத், துணங்கை யலகைகொண் டாடப், பிசிதர்தம் [வாய்
நிணங்கக்க, விக்ரம வேலா யுதந்தொட்ட நிர்மலனே!

[பதவுரை]

கொடியும்	= "காக்கையும்
கழுகும்	= கழுகுகளும்
பிணங்க	= ஒன்றோடொன்று பிணங்கவும்,
அலகை	= பேய்கள்
துணங்கை	= துணங்கைக் கூத்தை
கொண்டாட	= ஆநந்தங்கொண்டு ஆடவும்,
பிசிதர்	= அசுரர்கள்
தம் வாய்	= தம் வாயினின்று
நிணம் கக்க	= உதிரத்தை உமிழவும்
விக்ரமம்	= வெற்றி பொருந்திய
வேலாயுதம்	= வேலாயுதத்தை

தொட்ட	= பிரயோகித்த
நிர்மலனே!	= பரிசுத்தனே !
வணங்கி	= தொழுது
துதிக்க	= உன்னைத் தோத்திரம் பண்ண
அறியா	= தெரியாத
மனிதருடன்	= மனிதர்களோடு
இணங்கி	= கூடி
குணம் கெட்ட	= குணமானது அழிந்த
துட்டனை	= துஷ்டனாகிய அடியேனை
ஈடேற்றுவாய்	= கடைத்தேற்றுவாயாக."

[விருத்தியுரை]

1. மனு வயிற்றிற் காசிபருக்குத் தோன்றினமையால் 'மனுஷர்', 'மனிதர்' எனப் பெயர் வந்தது என்பர் புராணகாரர்.

2. இணங்கல் - கூடல்.

3. ஈடேற்றல் - 'பிழைப்பித்தல், உஜ்ஜீவிக்கச் செய்தல், பெருமை உறச்செய்தல்' என்பன பொருளாம்.

4. துணங்கைக் கூத்து - இது ஒருவகைக் கூத்து; இருகையையும் முடக்கிக்கொண்டு பழுப்புடை யொத்தி ஆடுவது. அது,

"முடக்கிய விருகை பழுப்புடை யொற்றித்
துடக்கிய நடையது துணங்கை யாகும்,"

என்பதனு லினிது விளங்கும்.

5. விக்ரமம் - வெற்றி.

6. மலமற்றவன் 'நிர்மலன்'; 'மலசம்பந்த மில்லாதவன்' என்பது பொருள்.

[கருத்துரை]

"அசுர குலகாலனே! உன்னை வணங்கி உய்ய வறியாத துட்டரோ டிணங்கித் துட்டனாகிய என்னை யீடேற்றி யருளல் வேண்டும்." (அஅ)

[இனி யான் பிரமனது பட்டோலைக் கணக்கி லகப்படே னெனல்]

பங்கே ருகனெனைப் பட்டோ லையிலிடப் பண்டுதலை
தங்காலி லிட்ட தறிந்தில னேதனி வேலெடுத்துப்
பொங்கோதம் வாய்விடப் பொன்னஞ் சிலம்பு புலம்பவரும்
எங்கோ னறியி னினிநான் முகனுக் கிருவிலங்கே.

[பதவுரை]

தனி	= "ஒப்பற்ற
வேல்	= வேலாயுதத்தை
எடுத்து	= எடுத்து
பொங்கு	= பொங்கும்படியான
ஓதம்	= கடலானது
வாய்விட	= வாய்விட்டு அலறவும்,
பொன்னம்	= அழகிய
சிலம்பு	= கிரௌஞ்சகிரி
புலம்ப	= புலம்பவும்
வரும்	= வருகிற
எம்கோன்	= எமது இறைவனாகிய அம் முருகக் கடவுள்
அறியின்	= அறிவானானால்
இனி	= இனிமேல்

நான்முகனுக்கு	= நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனுக்கு
இரு விலங்கு	= இரட்டை விலங்குதான்; (ஆதலால்)
பங்கேருகன்	= பிரமன்
என்னை	= அடியேனை
பட்டு ஓலையில்	= தனது பட்டோலையில்
இட	= எழுத
பண்டு	= முற்காலத்தில்
தம் காலில்	= தன்னுடைய காலிலே (முருகக்கடவுள்)
தளை இட்டது	= விலங்கு இட்டதை
அறிந்திலனோ	= அறியானோ?"

[விருத்தியுரை]

1. பங்கேருகன் - தாமரைமலரில் உள்ள பிரமன்; பங்கேருகம் - தாமரை.

2. பட்டோலை - விதி ஏடு; கணக்கு ஏடு.

3. 'பண்டு தளையிட்டது' என்றது பால லீலையில் பிரணவப் பொருள் தெரியாது விழித்தபோது தலையில் குட்டிக் காலில் தளையிட்டுச் சிறை செய்ததைக் குறித்தது.

4. ஓதம் - கடல்; 'குளிர்ச்சி உடையது' என்ற பொருளில் வந்தது.

5. பொன்னஞ் சிலம்பு - 'மகாமேருமலை' என்பாரும் உண்டு; 'பொன்மயமாகிய மலை' எனினு மமையும்.

6. 'இருவிலங்கே' என்றது முன்னை இட்டது ஒற்றை விலங்கு, இனி இடுவது அவன் ஆணவம் அடங்க இரட்டை விலங் கென்றார்.

7. *மூங்கில் ஒன்றோடொன்று உருஞ்சும் மாமருஞ்ச ஒலி உடைமையின் மலைக்குச் 'சிலம்பு' எனப் பெயர் உண்டாயிற்று. சிலப்பு - 'ஒலி செய்வது' என்னுங் காரணம்பற்றி வந்த பெயர்.*

[கருத்துரை]

பிரமன், இனித் தன் கணக்கேட்டில் என்னைப் பதிவு செய்வானாயின் முருகப்பெருமான் முன்னுவிட்ட ஒரு விலங்குபோல, இந்நாளில் இருவிலங்கு பூட்டப்படுவன்." (அக)

[கந்தவேளைக் கண்டு தொழ எனக்கு நான்முகன் நாலாயிரங்கண் தந்திலனே யென்று அவனை வெறுத்துக் கூறல்]

மாலோன் மருகனை, மன்றுடி மைந்தனை, வானவர்க்கு
மேலான தேவனை, மெய்ஞ்ஞான தெய்வத்தை, மேதினியிற்
சேலார் வயற்பொழிற் செங்கோட னைச்சென்று கண்டுதொழ
நாலா யிரங்கண் படைத்தில னேயந்த நான்முகனே.

[பதவுரை]

மாலோன்	= *திருமாலுக்கு*
மருகனை	= *மருமகனை,*
மன்று ஆடி	= *சபையில் ஆடிய சிவபெருமானுக்கு*
மைந்தனை	= *புத்திரனை,*
வானவர்க்கும்	= *தேவர்க்கும்*
மேலான	= *உயர்வாகிய*
தேவனை	= *கடவுளை,*
மெய்ஞ்ஞான	= *உண்மை ஞானத்தையுடைய*
தெய்வத்தை	= *தேவதையை,*
மேதினியில்	= *உலகத்தில்*

சேல் ஆர்	= சேல் மச்சங்கள் பொருந்திய
வயல்	= வயல்களுடன்
பொழில்	= சோலைகளும் நெருங்கிய
செங்கோடனை	= திருச்செங்கோட்டில் எழுந்தருளி இருக்கும் குமாரக்கடவுளை
சென்று	= போய்
கண்டு தொழ	= தரிசித்து வணங்க
அந்த	= அந்த
நான்முகன்	= பிரமன்
நாலாயிரம்	= நாலாயிரம்
கண்	= கண்களை
படைத்திலனே	= படைத்தான் இல்லையே?

[விருத்தியுரை]

1. மாலின் பெண்களாகிய சுந்தரி, அமுதவல்லியே: வள்ளி, தேவானையாகப் பிறந்தார் ஆதலின் 'மாலோன் மருகனை' என்றார்.

2. 'மன்றாடி - 'சபையில் நடன மிடுவோர்' என நடராஜப் பெருமானைக் குறித்தது.

3. மேதினி - பூமி; திருமால் கொன்ற மதுகைடவர்கள் என்னும் அசுரர்களின் மேதசினால் நிறைந்ததனால் மேதினி' என் றாயிற்று என்பது புராணகதை.

[கருத்துரை]

"திருச்செங்கோட்டி லெழுந்தருளியிராநின்ற முருகக்கடவு ளின் பேரழகைக் கண்டு வணங்குதற்குப் பிரமன் எனக்கு நாலாயி ரங் கண்களைப் படைத்தானில்லையே." (௩௦)

[மால்மருகனை வாழ்த்துவார்க்கு நல மனைத்தும் உண்டாமெனல்]

கருமான் மருகனைச், செம்மான் மகளைக் களவுகொண்டு
வருமா குலவனைச், சேவற்கைக் கோளனை, வானமுய்யப்
பொருமா வினைச்செற்ற போர்வேலனைக், கன்னிப் பூகமுடன்
தருமா மருவுசெங் கோடனை வாழ்த்துகை சாலநன்றே.

[பதவுரை]

கரும்	= கருமை நிறமுடைய
மால்	= நாரணனுக்கு
மருகனை	= மருமகனை,
செம்மான்	= செம்மையாகிய மானின்
மகளை	= புத்திரியாகிய வள்ளிதேவியை
களவு	= களவினால்
கொண்டுவரும்	= எடுத்துக்கொண்டு வந்த
ஆகுலவனை	= வேடனை,
சேவல்	= சேவலை
கைக்கோளனை	= திருக்கரத்தே கொண்டிருப்பவனை,
வானம்	= தேவலோகத்தார்
உய்ய	= பிழைக்குமாறு
பொரும்	= போர்செய்ய வந்த
மாவினை	= சூரனாகிய மாமரத்தை
செற்ற	= சிதைத்த
போர்	= போரிற் சிறந்த
வேலனை	= வேலாயுதத்தையுடைய முருகக்கடவுளை,
கன்னி	= இளமையாகிய

பூகமுடன்	= பாக்குமரங்களோடு
தரு	= கற்பகத்தருவானது
மா	= அழகாக
மருவு	= பொருந்தியிருக்கின்ற
செங்கோடனை	= செஙகோட்டில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகனை
வாழ்த்துகை	= வாழ்த்துதல்
சால	= மிகவும்
நன்று	= நல்லது.

[விருத்தியுரை]

1. 'கருமான்' 'செம்மான்' இதில் 'கரு' 'செம்' என்று வந்தது முரண்தொடை.

2. 'மான்' 'மான்' என்னும் மொழி திரும்பத் திரும்ப வந்தது சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி.

3. ஆகுலவன் - வேடன்.

4. கைககோளனை - 'கையிற் கொண்டுள்ளவன்' என்பது பொருள். கைக்கோளன் என்னும் ஜாதிப்பேர் வரத் தொடுத்தது சொல் நயம்.

5. இதில், (க) கருமான், (ச) கைக்கோளன்,
(உ) செம்மான், (ரு) வேலன்,
(ங) ஆகுலவன், (சு) செஙகோடன்

எனச் சாதிப்பெயர்கள் சொன்னயமாய் வந்தமை காண்க. அவை விளக்கம் வருமாறு:—

1. கருமான் - கொல்லன். (ச) கைக்கோளன் - தந்துவாயன்
2. செம்மான் - சக்கிலியன். (நெய்வோன்).
3. ஆகுலவன் - வேடன். (ரு) வேலன் - வெறியாடுவோன்.
4. செங்கோடன்-செங்கோட்டு மலையிலுள்ளவன் (குறவன்).

6. கன்னி - 'இளமை கெடாத' எனினும் ஆம்.

7. சால - மிகுதிப் பொருள் காட்டவந்த உரிச்சொல்.

8. 'வாழ்த்து' - 'கை' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர்.

[கருத்துரை]

முருகனை வாழ்த்தல் மும்மைக்கும் நலந் தருவதாம். (கக)

[அசுரரை வென்று அமரரைக் காத்த ஆண்டவனே! எனக்கு உன் திருவடி ஞானத்தாலாம் ஆநந்தத்தை யருள்செய்தல் வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தல்]

தொண்டர்கண் டண்டிமொண் டுண்டிருக் குஞ்சுத்த ஞான
[நருத்
தண்டையம் புண்டரி கந்தரு வாய்சண்ட தண்டவெஞ்சூர்
மண்டலங் கொண்டுபண் டண்டரண் டங்கொண்டு மண்டி
[மிண்டக்
கண்டருண் டண்டர்விண் டோடாமல் வேறுட்ட காவ
[லனே!

[பதவுரை]

சண்டம்	= "வேகத்தோடுங் கூடிய
தண்டம்	= தண்டாயுதத்தைக் கைக்கொண்ட
வெம் சூர்	= கொடிய சூரனென்பவன்
பண்டு	= முற்காலத்தில்
மண்டலம்	= மண்ணுலகை
கொண்டு	= கவர்ந்து
அண்டர் அண்டம்	= தேவருலகையும்
கொண்டு	= கவர்ந்து
மண்டி	= மிகுதியாய்

மிண்ட கண்டு	= நெருக்கப்பார்த்து
அண்டர்	= தேவர்கள்
உருண்டு விண்டு	= (அச்சத்தால்) உருண்டு தம் மூலகை விட்டு
ஓடாமல்	= ஓடாதபடிக்கு
வேல்	= வேலாயுதத்தை
தொட்ட	= பிரயோகித்த
காவலனே!	= ரட்சகனே!
தொண்டர்	= அடியார்கள் (ஆகிய வண்டுகள்)
கண்டு	= பார்த்து
அண்டி	= நெருங்கி
மொண்டு	= முகந்து
உண்டு இருக்கும்	= பருகி இருக்கிற
சுத்த ஞானம்	= பரிசுத்த மெய்ஞ்ஞானமாகிய
நறு	= தேனையுடைய
தண்டை	= தண்டை என்கிற காலணியை அணிந்த
அம்	= அழகிய
புண்டரிகம்	= தாமரை மலர்போன்ற திருவடியை
தருவாய்	= அடியேனுக்குத் தந்தருள்வாய்."

[விருத்தியுரை]

1. புண்டரிகம் - தாமரை. ஞானபாதம் வேண்டுபவர் ஆதலின், 'சுத்தஞான நறுத் தண்டையம் புண்டரிகம்' என்றார்.

2. புண்டரிகம் போன்ற பாதத்தைப் 'புண்டரிகம்' என்றார்; இது உவமை ஆகுபெயர். இந்தச் செய்யுள் மெல்லொற்று மிக்கு வந்த சந்தச் செய்யுள்.

[கருத்துரை]

"முருகவேளே! உன் அன்பர்க்கருளும் திருவடியை அடியேனுக்குந் தந்தருள வேண்டும்." (கஉ)

[பால சுப்பிரமணியனே! உன் கிண்கிணியோசை பதினன் குலகத்தும் கேட்டமையால் நீயே சர்வவியாபகனெனல்]

மண்கம ழுந்தித் திருமால் வலம்புரி யோசையந்த
விண்கமழ் சோலையும் வாவியுங் கேட்டது; வேலெடுத்துத்
திண்கிரி சிந்த விளையாடும் பிள்ளை திருவரையிற்
கிண்கிணி யோசை பதின லுலகமுங் கேட்டதுவே.

[பதவுரை]

மண் கமழ்	= மண் வாசனை வீசுகின்ற
உந்தி	= திருநாபியையுடைய
திருமால்	= திருமாலின்
வலம்புரி ஓசை	= வலம்புரிச் சங்கின் சப்தம்
அந்த	= அந்த
விண்	= விண்ணுலகத்தில்
கமழ்	= பரிமளிக்கிற
சோலையும்	= சோலையிலும்
வாவியும்	= தடாகத்திலும்
கேட்டது	= கேட்டது;
வேல்	= வேலாயுதத்தை
எடுத்து	= ஏந்திக்கொண்டு
திண் கிரி	= வலிய மலைகள் யாவும்
சிந்த	= உதிரும்படி

விளையாடும்	= விளையாடுகிற
பிள்ளை	= குழந்தைவேலனது
திரு அரையில்	= அழகிய இடையில்
கிண்கிணி	= கட்டப்பெற்ற கிண்கிணியின்
ஓசை	= ஓசையானது
பதிஞல்	= பதிஞன்கு
உலகமும்	= உலகத்திலும்
கேட்டது	= கேட்டது.

[விருத்தியுரை]

1. 'வலம்புரி' என்றது வலது புறமாக ரேகை சென்றுள்ள சங்குகளை. இது திருமாலின் பாஞ்ச சன்னியத்தைக் குறித்தது.

2. 'பிள்ளை' என்றது குமரர் குழந்தை வடிவுடையவர் ஆதலின்.

[கருத்துரை]

"மஹாவிஷ்ணுவினுடைய பாஞ்சஜந்யம் என்னும் வலம்புரிச் சங்கின் ஓசையானது விண்ணுலகு ஒன்றில்மட்டுமே கேட்டது; முருகப்பெருமான் திருவரையிற் கட்டிய கிண்கிணிச் சத்தம் பதிஞன்கு உலகிலுங் கேட்டது." (கரு)

[மங்கையரை விரும்பி மயங்கு நெஞ்சே! நீ இனியாவது வள்ளியை|வேட்டவன் தாளை விரும்பி வாழக்கடவா யெனல்]

தெள்ளிய வேனலிற் கிள்ளையைக் கள்ளச் சிறுமியேனும்
வள்ளியை வேட்டவன் ருள்வேட் டிலேசிறு வள்ளைதள்ளித்
துள்ளிய கெண்டையைத் தொண்டையைத் தோதக்ச் சொல்லைநல்ல
வெள்ளிய நித்தில வித்தார மூரலை வேட்டநெஞ்சே!

[பதவுரை]

சிறு	= "(மாதருடைய) சிறிய
வள்ளை தள்ளி	= வள்ளையைத் தள்ளி
துள்ளிய	= துள்ளுகிற
கெண்டையை	= கெண்டைமீனையும்,
தொண்டையை	= கோவைக் கனியையும்
தோதக	= (ஆடவர்க்கு விருப்பத்தை யுண்டாக்குகின்ற) கபடமுள்ள
சொல்லை	= சொல்லையும்,
நல்ல	= நல்ல
வெள்ளிய	= வெண்மையாகிய
நித்திலம்	= முத்தையொத்த
வித்தாரம்	= (ஒளிப்) பெருக்கையுடைய
முரலை	= தந்தபந்திகளையும்
வேட்ட	= விரும்பின
நெஞ்சே!	= மனமே!
தெள்ளிய	= கொழித் தெடுத்தற்குரிய
ஏனலில் கிள்ளையை	= தினைப்புனத்துக் கிளியை
கள்ளம்	= கள்ளத்தனமுள்ள
சிறுமி எனும்	= சின்னவள் என்று சொல்லப்படுகின்ற
வள்ளியை	= வள்ளியம்மையினை
வேட்டவன்	= விரும்பினவனாகிய கந்தக்கடவுளின்
தாள்	= திருவடியை
வேட்டிலை	= விரும்பினாய் இல்லை; (இனியாயி[னும்) விரும்புக".

[விருத்தியுரை]

1. 'ஏனலிற் கிள்ளை' என்றது வள்ளியை.
2. 'வள்ளி' என்றது 'வள்ளை' என்றதின் திரிபு.

3. 'கெண்டை' என்றது கண்ணை.
4. 'தொண்டை' என்றது அதரத்தை.

[கருத்துரை]

"பந்தத்துக்கு ஏதுவாயுள்ள மாதர் ஆசையைப்பற்றி யுழலு நெஞ்சே! இதனை விட்டொழித்து, முத்திப்பேறு அடைதற்கு ஏதுவாயுள்ள முருகப்பெருமானது திருவடியை இனி விரும்பி யடைவாயாக." (கூச)

[தனிவெளிக்கே வந்து சந்திப்பதாகிய சத்தியம் யான்றானெனும் பற்றற்றவர்க்கே தோன்றுவதாமெனல்]

யான்றா னெனுஞ்சொல் லிரண்டுங்கெட் டாலன்றி யாவருக் [குந்

தோன்றாது சத்தியந் தொல்லைப் பெருநிலஞ் சூகரமாய்க்
கீன்றான் மருகன், முருகன்க்ரு பாகரன் கேள்வியினாற்
சான்றாரு மற்ற தனிவெளிக் கேவந்து சந்திப்பதே.

[பதவுரை]

தொல்லை	= பழமையாகிய
பெரு நிலம்	= பெரிய பூமியை
சூகரம் ஆய்	= வராகவுருவங் கொண்டு
கீன்றான்	= பிளந்தவனாகிய திருமாலுக்கு
மருகன்	= மருகன்,
முருகன்	= முருகவேள்,
க்ருபாகரன்	= கருணாகரன்
கேள்வியினால்	= (அவனது) கேள்வியால்

சான்று	= சாக்ஷி
ஆரும் அற்ற	= யாரும் இல்லாத
தனி	= ஒப்பற்ற
வெளிக்கே	= ஞானாகாயத்திலே
வந்து	= வந்து
சந்திப்பது	= கூடுவது
யான் தான்	= நான் தான்
என்னும்	= என்கின்ற
சொல் இரண்டும்	= சொற்கள் இரண்டும்
கெட்டால் அன்றி	= கெட்டால் அல்லது
யாவருக்கும்	= எவர்களுக்கும்
தோன்றாது	= வெளியாகாது
சத்தியம்	= இது உண்மையாகும்.

[விருத்தியுரை]

1. 'யான்தான்' இது அகங்காரத்தைக் குறித்தது.

2. யான்தான் இவ்விரண்டுங் கெடுதலாவது, சீவபர ஐக்கியம்.

3. சூகரம் - பன்றி.

4. 'கீன்றான்' என்பது கீண்டான் என்பதின் விகாரம், எதுகை நோக்கி வந்தது.

[கருத்துரை]

நான், தான் என்னும் வேற்றுமை யற்றாலன்றிச் சாஸ்திர ஞானத்தினால் முருகக்கடவுளது காட்சி யுண்டாகாது. (கூ)

வெற்பன்	= மலையிலுள்ளவனுகிய முருகப்பிரானது
செழும்	= செழுமையாகிய
கலபி	= மயில் வாகனமானது
ஆலித்து	= சப்தித்து
அனந்தன்	= ஆதிசேடனின்
பணு	= படங்களிலுள்ள
முடி	= மகுடத்தில்
தாக்க	= உதைக்க
அதிர்ந்து அதிர்ந்து	= ஒலித்து ஒலித்து
மாணிக்க ராசியும்	= மாணிக்கத் தொகுதியும்
காசினியை	= உலகத்தை
பாலிக்கும்	= ரக்ஷிக்கின்ற
மாயனும்	= திருமாலும்
சக்ராயுதமும்	= அவனது சக்ராயுதமும்
பணிலமும்	=சங்கும்
காலில்	= அதன் காலின் அடியிலே
கிடப்பன	= கிடப்பனவாகும்.

[விருத்தியுரை]

1. 'செங்கோடை' இது ஒரு சுப்பிரமணியர் தலம்.

2. வெற்பன்' குறிஞ்சிநிலக் கிழவன் பெயர்.

3. கலபி-மயில்; 'கலாபத்தை உடையது' என்பது பொருள்.

4. ஆலித்தல் - ஒலித்தல்.

5. ராசி - இனம்.

6. காசினி - பூமி; பரசுராமர் க்ஷத்திரிய அரசர்களைக் கொன்று பூமிமுற்றுந் தனதாக்கிச் செயித்துக் காசிபர்க்குத் தத்தஞ் செய்ததால் இப் பெயர் வந்தது.

7. பாலித்தல் - காப்பாற்றல்.

8. பணிலம் - சங்கு; ஈண்டு மாலின் பாஞ்சஜந்நியம் என்னுஞ் சங்கைக் குறித்தது.

[கருத்துரை]

முருகப்பெருமானது மயில் வாகனமானது களித்துத் தாக்குதலால், ஆதிசேடன் முடியினின்று உதிர்த்த இரத்தினங்களும், ஷை ஆதிசேஷன்மீது துயிலும் திருமாலும், அவன் ஆயுதங்களும் மயிலின் காலின் கீழ்த் தங்கிக் கிடப்பன. (கஎ)

[கந்தவேல் முருகா! உன்னைத் தவிர எனக்கு வேறு கதியில்லையென மனமுருகிக் கூறல்]

கதிதனை யொன்றையுங் காண்கின்றி லேன்;கந்த வேன்முருகா!
நதிதனை யன்னபொய் வாழ்விலன் பாய்நரம் பாற்பொதிந்த
பொதிதனை யுங்கொண்டு திண்டாடு மாறெனைப் போதவிட்ட
விதிதனை நொந்துநொந் திங்கேயென் றன்மனம் வேகின்றதே.

[பதவுரை]

கந்தவேள்	= "கந்தவேளே!
முருகா!	= முருகக்கடவுளே!
கதிதனை	= நற்கதியை
ஒன்றையும்	= சிறிதும்
காண்கின்றிலேன்	= கண்டேன் இல்லை;
நதிதனை	= (நான்) யாற்றுநீர்ப் பெருக்கை
அன்ன	= ஒத்த
பொய் வாழ்வில்	= இவ்வுலகப் பொய்வாழ்க்கையில்
அன்பு ஆய்	= அன்புடையோனாகி
நரம்பால்	= நரம்பினால்

பொதிந்த	= கட்டப்பட்ட
பொதிதனையும்	= (தேகமாகிய) பொதியையும்
கொண்டு	= சுமந்துகொண்டு
திண்டாடுமாறு	= கலங்கும்வண்ணம்
என்னை	= அடியேனாகிய என்னை
போதவிட்ட	= திரியவிட்ட
விதிதனை	= விதியை (நினைத்து)
நொந்து நொந்து	= வேதனைப்பட்டு
இங்கே	= இவ்விடத்தே
என் மனம்	= அடியேனின் மனமானது
வேகின்றது	= வேகாநின்றது."

[விருத்தியுரை]

1. அன்ன' - உவம உருபு.
2. போத - வர, திரிய.
3. 'நொந்து நொந்து' அவலத்தால் அடுக்கியது.
4. 'கதி' என்றது நற்கதிகளை.
5. 'பொதி' என்றது உடம்பை.

"தோற்றமிந்த நாள்வரையிற் பூதலத்தில் உடற்பொறையைச் சுமந்துள்ளேங்கி"

என்ற அமிர்தகவியாலும் அறியலாம்.

6. 'விதி' என்றது ஊழை; 'பிரமனை' என்று கூறுவாரும் உண்டு.
7. கதி - 'பற்றுக்கோடு' என்பாரும் உண்டு.

[கருத்துரை]

" கந்தவேளே! நற்கதி யடைதற்கு மார்க்கம் ஏதும் காண்கிலேனாகிப் பொய்யாகிய பிரபஞ்சவாழ்வில் உழன்று வருந்துகின்றேன்; தேவரீர் அடியேனைக் காத்தருளவேண்டும்." (கஅ)

[துணையின்றிக் கொழுகொம்பிலாத கொடிபோல
அலையு மென்னை, மயில்வாகனனே!
நீ உன் திருவடியில் சேர்த்துக்
காத்தருளக்கடவா யெனல்]

காவிக் கமலக் கழலுடன் சேர்த்தெனைக் காத்தருளாய்;
தூவிக் குலமயில் வாகன னே! துணை யேதுமின்றித்
தாவிப் படரக் கொழுகொம் பிலாத தனிக்கொடிபோற்
பாவித் தனிமனந் தள்ளாடி வாடிப் பதைக்கின்றதே.

[பதவுரை]

தூவி	= "தோகையையுடைய
குலம்	= மேன்மையான
மயில்வாகனனே!	= மயிலை வாகனமாகவுடைய முருகக் கடவுளே!
துணை	= உதவி
ஏதும் இன்றி	= சிறிதும் இல்லாமல்
தாவி	= தாண்டிப்பற்றி
படர	= (மேற்) செல்ல
கொழுகொம்பு	= படரும் கொம்பு
இல்லாத	= இல்லாத
தனி	= தனியாயுள்ள
கொடிபோல்	= கொடியைப்போல,
பாவி	= பாவியேனுடைய
தனி மனம்	= ஒப்பற்ற (என்) மனமானது
தள்ளாடி	= அசைந்து
வாடி	= வாட்டம் அடைந்து
பதைக்கின்றது	= துடிக்கின்றது; (ஆதலால்)

காவி	= செவந்த நிறமுடைய
கமலம்	= தாமரை மலர்போன்ற
கழலுடன்	= உன் திருவடியுடனே
என்னை	= அடியேனாகிய என்னை
சேர்த்து	= அணைத்து
காத்தருள்	= ரக்ஷித்தருள் செய்வாயாக."

[விருத்தியுரை]

1. 'காவி' என்றது ஈண்டு செவந்த நிறத்தை.

2. கழல்-கழல் என்னும் காலுக்கணியும ஆபாரணம்; இது காலுக்கு ஆயிற்று.

3. தூவி -, தோகை, இறகு.

[கருத்துரை]

"மயிலை வாகனமாகவுடைய பெருமானே! அடியேன் உதவி யின்றி வாடுகின்றேன்; தேவரீரது திருவடியை அடியேனுக்குத் தந்தருளவேண்டும்." (கக)

[இரக்கமும் ஞானமு மில்லாத நானிப்போது வேலோ னருளால் தேகச்சிறையும் பாசவிலங்கு மற்றுப் பரமாநந்த வடிவாக விளங்குகின்றே னெனல்]

இடுதலைச் சற்றுங் கருதேனைப் போதமி லேனையன்பாற்
கெடுதலி லாத்தொண் டரிற்கூட்டியவா கிரௌஞ்சவெற்பை
அடுதலைச் சாதித்த வேலோன் பிறவி யறவிச்சிறை
விடுதலைப் பட்டது; விட்டது பாச வினைவிலங்கே .

[பதவுரை]

கிரௌஞ்ச	= "கிரௌஞ்சம் என்னும்
வெற்பை	= மலையை
அடுதலை	= அழித்தலை
சாதித்த	= செய்த
வேலோன்	= வேலாயுதத்தையுடைய முருகப் பிரான் (திரு அருளால்)
பிறவி அற	= என் பிறப்பு அற்றொழிய
இச் சிறை	= இந்தச் சிறைவாசமானது
விடுதலைப்பட்டது	= விடுதலை உண்டாயிற்று;
பாசவினை	= பாசவினையாகிய
விலங்கு	= தளையானது
விட்டது	= கழன்றொழிந்தது;
இடுதலை	= யாசிப்பவர்க்குக் கொடுக்குந் தொழிலை
சற்றும்	= சிறிதும்
கருதேனை	= நினையாத என்னை,
போதம்	= அறிவு
இல்லேனை	= இல்லாத என்னை
அன்பால்	= தன் பேரருளினால்
கெடுதல் இல்லா	= கெடுதியற்ற
தொண்டரில்	= அடியாரோடு
கூட்டிய ஆறு	= சேர்த்த விதம் என்ன ஆச்சரியம்!'

[விருத்தியுரை]

1. போதம் - அறிவு.
2. இடுதல் - கொடுத்தல்.

3. 'கெடுதலிலாத் தொண்டர்' என்றது 'நடையில் கெடுதல் இல்லாத தொண்டர்' என்பது பொருளாம். 'குரு லிங்க சங்கம பக்தியில்' இது சங்கமபக்தியாகும்.

4. "அடியா ரிணக்கும் நின்பூசை நேசமும்"
என்றார் பெரியார். அடியாரோடு சேர்த்தல் அமலன் அருள் பெற்றற்கு வழியாம்.

5. சிறை-தறு கரண - புவங-போகங்களாகிய காவல்.

6. 'விடுதலைப்பட்டது' ஒருசொற்றன்மையது.

[கருத்துரை]

வேலாயுதக்கடவுள் அடியேனைத் தன் அடியாரோடு கூட்டியருளலும், அடியேன் பிறவிப்பிணி யொழிந்தது. (க00)

நூற்பயன்

[கந்தரலங்காரத்துள் ஒரு கவியேனும் அன்போடும் படித்துணர்ந் தொழுவார் பயமற்று வாழ்வாரெனல்]

சலங்காணும் வேந்தர் தமக்குமஞ் சார்;யமன் சண்டைக்கஞ்
துலங்கா நரகக் குழியணு கார்;துட்ட நோயணுகார்; [சார்;
கலங்கார் புலிக்குங் கரடிக்கும் யானைக்குங் கந்தனன்னூல்
அலங்கார நூற்று ளொருகவி தான்கற் றறிந்தவரே.

[பதவுரை]

நன்னூல்	= நல்ல நூலாகிய
கந்தன்	= கந்தக்கடவுள் விஷயமாயுள்ள
அலங்காரம்	= கந்தர் அலங்காரத்தின் என்னும் நூலில்
நூற்றுள்	= நூறு கவிகளுக்குள்
ஒரு கவி	= ஒரு பாடலையாயினும்
கற்று	= படித்து
அறிந்தவர்	= (அதின் பொருளை) உணர்ந்தவர்கள்

சலம்	= கோபத்தை
காணும்	= கொள்கின்ற
வேந்தர்தமக்கும்	= அரசர்களுக்கும்
அஞ்சார்	= பயப்படமாட்டார்கள்;
யமன்	= (முடிவுக்காலத்தில்) கூற்றுவனின்
சண்டைக்கு	= போருக்கும்
அஞ்சார்	= பயப்படமாட்டார்கள்;
துலங்கா	= (இறந்தபிறகு) விளங்காத
நரகக்குழி	= நரகக்குழியை
அணுகார்	= அடையார்;
துட்டநோய்	= கொடுமை செய்யும் நோயை
அணுகார்	= அணுகப்பெறார்;
புலிக்கும்	= (துஷ்ட மிருகங்களாகிய)புலிக்கும்
காடிக்கும்	= காடிக்கும்,
யானைக்கும்	= யானைக்கும்
கலங்கார்	= மனங் கலங்கமாட்டார்கள்.

[விருத்தியுரை]

1. சலம் - கோபம்.

2. பூமியிற் பெரியன் அரசன் ஆதலின் 'சலங்காணும் வேந்தர் தமக்கும் அஞ்சார்' என்றார்.

3. உலகத்தை விட்டு எடுப்பவன் யமன் ஆதலில் 'எமன் சண்டைக்கும் அஞ்சார்' என்றார்.

4. இறந்தபின் நரகலோகஞ் சேரார் என்றார். இதனால் பொன்னுலக வாழ்வு அடைவர் என்பதாயிற்று.

5. 'துட்ட நோய்' என்பதற்குப் 'பிறவிநோய்' என்பர்.

"மூலநோய் தீர்க்கும் முதல்வன் கண்டாய்"

என்றார் தேவாரத்தும்.

"யாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனையஞ்சோம்
நரகத்தில் இடர்ப்படோம்"

என்றதும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

[கருத்துரை]

முருகப்பெருமான் விஷயமாயுள்ள **கந்தரலங்காரம்** என்னும் இந்நூலின்கணுள்ள ஒரு செய்யுளையெனும் கற்று அதின் பொருளை உள்ளவாறு அறிந்தவர்களுக்கு இம்மையின்கண் ராஜ பயம் முதலிய துன்பங்களும், மறுமையின்கண் நரகவேதனையும் இல்லை.

கந்தரலங்கார மூலமும்,
மெய்ப்பொருள் விளக்க விருத்தியுரையும்
முற்றுப்பெற்றன.

சில பிரதிரூபங்களிலே அதிகமாகக் காணப்பட்ட செய்யுள்கள்.

[குருவடிவாய்வந்த குமரனுருவம் என்னுள்ளங் குளிர அதில் குதிகொண்ட தெனல்]

திருவடி யுந்தண்டை யுஞ்சிலம் புஞ்சிலம் பூடுருவப்
பொருவடி வேலுங் கடம்புந் தடம்புய மாறிரண்டும்
மருவடி வான வதனங்க ளாறு மலர்க்கண்களுங்
குருவடி வாய்வந்தென னுள்ளங் குளிரக் குதிகொண்டவே.

[பதவுரை]

திருவடியும்	= (குமாரக்கடவுளுடைய) திருப்பாதங்களும்,
தண்டையும்	= (அத் திருவடிகளிலே யணிந்த)தண்டை என்னும் காலணிகளும்,
சிலம்பும்	= சிலம்புகளும்,
சிலம்பு	= கிரௌஞ்சகிரி
ஊடுருவ	= ஊடுருவிப்போகுமாறு
பொரு	= யுத்தஞ்செய்த
வடி வேலும்	= வடித்தெடுக்கப்பட்டவேலாயுதமும்,
கடம்பும்	= கடப்பமலர் மாலையும்,
தடம்	= விசாலமாகிய
புயங்கள்	= புஜங்கள்
ஆறிரண்டும்	= பன்னிரண்டும்,
மரு	= வாசனை மிகுந்த
வடிவான	= அழகிய
வதனங்கள் ஆறும்	= முகங்கள் ஆறும்,
மலர்	= கமலமலர்போலும்
கண்களும்	= திருவிழிகளும்,

குருவடிவாய்	= ஆசார்யவடிவமாக
வந்து	= வந்து
என்	= அடியேனுடைய
உள்ளம் குளிர	= மனங் குளிரும்படி
குதி கொண்ட	= வந்து சேர்ந்தன.

[விருத்தியுரை]

1. அருள் செய்வது பாத மாதலின் முதன்முதல் 'திருவடி' என்றார். இன்னும் முருகப்பிரானின் திருவடிப் பத்தி மிகுதி என்பதைக் காட்டியது மாயிற்று.

[திருக்குறள் - கடவுள் வாழ்த்து.]

"கோளிற் பொறியிற் குணமிலவே எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை."

என்ற குறளாசிரியரும் தாளைக் கூறினமை காண்க.

2. சிலம்பு - 'சப்திப்பது' என்னுங் காரணப்பெயர்.

3. 'சிலம்பும் தண்டையும்' என்றதில் உள்ள உம்மைகள் எண்ணும்மைகள்.

4. ஊடுருவல் - உள்ளே புகுந்து செல்லல்.

5. வடி - காய்ச்சித் தீட்டிய.

6. 'கடம்பு' ஆகுபெயராய்க் கடம்பமலர் மாலையைக் குறித்தது.

7. 'மருவடிவான' என்பதற்குப் 'பொருந்திய அழகு மிகுந்த' எனினும் ஆம்.

8. மலர்க்கண்-'தாமரைபோன்ற கண்கள்' என்பது பொருளாம்.

"பூவெனப் படுவது பொறிவாழ் பூவே."

என்றமையால் 'மலர்' என்றதற்குத் 'தாமரை மலரை'க் குறித்தாம்.

9. "பக்குவிகளுக்கு இறைவன்தானே ஆசார்ய கோலத்தோடு எழுந்தருளுவன்" என்பது, ஆன்றோர் அருளியது. இதனை,

"மூர்த்தி தலந்தீர்த்தம் முறையாய்த் தொடங்கினர்க்கு
வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே."

என்றார் தாயுமானவரும்.

10. குரு - 'அஞ்ஞான இருளை அழிப்பவன்' என்பது பொருள்.

11. இறைவன் இதயத்தே குதிகொண்டதனால் 'குளிர் கொண்டது' என்றார். குளிர் - ஆநந்தமுறை.

12. குதிகொள்ளல் - விரைந்து தாண்டிவந்து அமர்தல்.

[கருத்துரை]

குமாரக்கடவுளின் திருவடிமுதலியன அடியேனுக்குக் குரு வடிவாகத் தோன்றி அடியேன் மனம் குளிர வீற்றிருந்தன. (க)

[நிருத கங்கார பயங்கரனே! நீ யான் இராப் பகலற்ற விடத்திலிருந்து, உன்னைத் துதிக்க, எனக்கருள் செய்தல் வேண்டுமெனல்]

இராப்பக லற்ற விடங்காட்டி யானிருந் தேதுதிக்கக்
குராப்புனை தண்டையந் தாளரு ளாய்;கரி கூப்பிட்டநாள்
கராப்படக் கொன்றக் கரிபோற்ற நின்ற கடவுண்மெச்சும்
பராக்ரம வேல! நிருதசங் கார! பயங்கரனே!

[பதவுரை]

கரி	= "கஜேந்திரன் என்னும் யானை
கூப்பிட்ட	= (ஆதிமூலமே என்று) அழைத்த
நாள்	= அந்த நாளில்
கரா பட	= முதலை அழிய
கொன்று	= கொன்று

அ கரி	= அந்த யானையானது
போற்ற நின்ற	= துதிக்க நின்றருளிய
கடவுள்	= திருமாலும்
மெச்சும்	= புகழும்படியான
பராக்ரமம்	= வல்லமையுள்ள
வேல	= வேலாயுதத்தையுடைய கடவுளே!
நிருத சங்கார!	= ராக்ஷசர்கள் சங்காரனே!
பயங்கரனே!	= அவர்களுக்குப் பயங்கரத்தை உண் டாக்குபவனே!
இராப்பகல்	= (இரவென்றும் பகலென்றும் தோன் றாமையால்) இரவும் பகலும்
அற்ற	= இல்லாத
இடம்	= ஞானநிலையை
காட்டி	= காண்பித்து
யான்	= அடியேனாகிய நான்
இருந்தே	= (அந்நிலையில்) அமர்ந்திருந்து
துதிக்க	= தோத்திரஞ் செய்ய
குரா புனை	= குராமலர் மாலையால் அலங்கரிக்கப் பெற்ற
தண்டை அம்தாள்	= தண்டையை யணிந்த அழகிய தேவ ரீரது திருவடியை
அருள்வாய்	= அடியேனுக்குத் தந்தருள்வாய்."

[விருத்தியுரை]

1. இராப்பகலற்ற இடம் - ஞானநிலை.
2. குரா - ஆகுபெயராய்க் குராமலர் மாலையைக் குறித்தது.
3. 'கரிபோற்ற நின்ற கடவுள்' என்றது திருமாலை
4. பராக்ரம! வேல! - அண்மைவிளிகள்.

5. *சங்காரன் - 'அழிப்பவன்' என்பது பொருள்; 'சங்கார' இதுவும் அண்மை விளி.*

6. *பயங்கரன் - 'சத்துருக்களுக்குப் பயத்தை உண்டாக்கு பவன்' என்பது பொருளாம்.*

[கருத்துரை]

"முருகப்பெருமானே ! ஞானநிலையாகிய இராப்பகலற்ற இடத்திலிருந்து தேவரீரைத் துதிசெய்யும்பொருட்டுத் தேவரீர் திருவடியை அடியேனுக்கு அருள செய்யவேண்டும்." (உ)

[செங்கோடைக் குமரனென யானெங்கே நினைப்பினும் அங்கே அவனது திருவுருவம் எனக்கு முன்னே வந்து தோன்றுகின்றதெனல்]

செங்கே ழடுத்த சிவனடி வேலுந் திருமுகமும்
பங்கே நிரைத்தநற் பன்னிரு தோளும் பதுமமலர்க்
கொங்கே தரளஞ் சொரியுஞ்செங் கோடைக் குமரனென
எங்கே நினைப்பினு மங்கேயென் முன்வந் தெதிர்நிற்பனே.

[பதவுரை]

பதுமமலர்	= *"கமல மலர்கள்*
கொங்கு	= *வாசனையையும்*
தரளம்	= *முத்தையும்*
சொரியும்	= *சொரிதற்கு இடமாயுள்ள*
செங்கோடை	= *செங்கோடை என்னுந்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்*
குமரன் என	= *குமரக்கடவுளே!' என்று*
எங்கே	= *(யான்) எந்த இடத்தில்*
நினைக்கினும்	= *நினைத்தாலும்*
அங்கே	= *அவ்விடத்தே*
செம் கேழ்	= *செவந்த நிறம்*
அடுத்த	= *சேர்ந்து பொருந்தியுள்ள*

சிவன்	= சிவபெருமான்
அடி	= ஆதியில் தந்தருளிய
வேலும்	= வேலாயுதமும்,
திருமுகமும்	= அழகிய திருமுகங்கள் (ஆறும்),
பங்கே	= இருபக்கத்தும்
நிரைத்த	= நிறைந்திருக்கின்ற
நல்	= நன்மையைச் செய்யும்
பன்னிரு	= பன்னிரண்டு
தோளும்	= புயங்களும் (தோன்ற)
அங்கே	= நான் நினைக்கும் அந்த இடத்தே
என் முன்	= (அக் கடவுள்) அடியேனாகிய எனக்கு முன்
வந்து	= எழுந்தருளி வந்து
எதிர்	= எதிரே
நிற்பன்	= நின்றருளுவன்."

[விருத்தியுரை]

1. கேழ் - பிரகாசம்.

2. அடி - ஆதி.

3. வேல் - 'வெல்லுவது' என்னுங் காரணப் பொருளது; மின்னுவது 'மீன்' என்றாயினாற்போல, வெல்லுவது 'வேல்' என்றாயிற்று.

4. 'பங்கே - இரு பாகங்களிலும், நிரைத்த - வரிசையாக அமைந்த' என்பது பொருள்.

5. பதுமம் - தாமரை.

6. 'பதுமமலர்' இருபெயரொட்டு; 'பதுமமாகிய மலர்' என விரியும்.

7. கொங்கு - வாசனை.

8. செங்கோடை - முருகன் திருத்தலங்களி லொன்று.

9. ஏ - ஈற்றசை.

"குமரா!" என் றுள்ளங் குளிர வழைத்தேன்;
அமரா பதிக்கிறை ஆன—சமராளி
போற்றும் முருகன் பொலன்வே லொடுவந்து
மாற்றினனென் சோகை மதித்து."

என்ற அன்பர் வாக்குங் கவனிக்கத்தக்கது.

[கருத்துரை]

"திருச்செங்கோட்டுமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற முருகப் பிரானே!' என்று யான் எவ்விடத்து நினைத்தாலும், அவ்விடத்தே அவர் தமது வடிவேல்முதலியவற்றோடு அடியேனுக்கு எதிரே தோன்றி நிற்பர்." (௩)

[அமரசிகாமணியே! நீ உன் திருவடியைத் துன்பந் தீரத் தியானஞ் செய்யாத எனது கருமத்தைத் தீர்த்தருளல் வேண்டுமெனல்]

ஆவிக்கு மோசம் வருமா றறிந்துன் னருட்பதங்கள்
சேவிக்க வென்று நினைக்கின்றி லேன்;வினை தீர்த்தருளாய்;
வாவித் தடவயல் சூழுந் திருத்தணி மாமலைவாழ்
சேவற் கொடியுடை யானே யமர சிகாமணியே!

[பதவுரை]

வாவி	= *"குளங்களோடு*
தடம்	= *விசாலமாகிய*
வயல் சூழும்	= *வயல்கள் சூழ்ந்துள்ள*
திருத்தணி	= *திருத்தணிகை எனனும்*
மா மலை	= *பெரிய மலையிலே*
வாழ்	= *வாழ்ந்தருளியிருக்கும்*
சேவல்	= *சேவலை*
கொடி	= *துவஜமாக*
உடையானே	= *உடையவனே!*
அமர	= *தேவர்களின்*

சிகாமணியே!	= சிரோரத்தினமே!
ஆவிக்கு	= (உடலோடு கூடிய) உயிருக்கு (அவ்வுடலை விட்டுப் பிரிதலாகிய)
மோசம் வரும் ஆறு	= மோசம் வருமாற்றை
அறிந்து	= தெரிந்து
உன் அருள்	= தேவரீருடைய அருள்மயமான
பதங்கள்	= திருவடிகளை
சேவிக்க	= தொழவேண்டும்
என்று	= என்று
நினைக்கின்றிலேன்	= நினைந்தேன் இல்லை;
வினை	= அடியேனின் வினையை
தீர்த்தருள்	= தீர்த்தருள் செய்வாயாக."

[விருத்தியுரை]

1. 'வினை' என்றது ஈண்டு இருவினையையும்; ஏனெனின், நல்வினையும் பிறப்புக்குக் காரணம் ஆதலின். "தீவினை இருப்பு விலங்கு போன்றது; நல்வினை தங்கவிலங்கு போன்றது," என்றனர் பெரியவர்.

2. 'வாவித்தடம்' - 'வாவியாகிய தடம்' என மீமிசைச்சொல்லாய்க் கொண்டு பொருளுரைப்பாரும் உண்டு.

3. சேவல் மாவடிவாக நின்ற அசுரனை வேலாற் கூறு செய்தபோது ஒரு கூறு மயிலாகவும், ஒரு கூறு சேவலாகவும் வந்தது; மயிலை வாகனமாகவும், சேவலைக் கொடியாகவும் கொண்டனர் என்பது புராணகதை.

[கருத்துரை]

"குமாரக் கடவுளே! உடம்மை விட்டு என் உயிர் நீங்குமே யென்றுணர்ந்து உன் திருவடியைச் சற்றும் நிலைந்திலேனாயினும், நீ யென்னைக் கைவிடாமற் காத்து என் வினையை யொழித்தருளல் வேண்டும்." (௬)

[மயிலேறிய மாணிக்கமே! நீ, இருதலைக்கொள்ளி யெறும்புபோலலையும் எனது துன்பத்தைத் தீர்த்தருளல் வேண்டு மெனல்]

கொள்ளித் தலையி லெறும்பது போலக் குலையுமென்றன்
உள்ளத் துயரை யொழித்தரு ளாயொரு கோடிமுத்தந்
தெள்ளிக் கொழிக்குங் கடற்செந்தின் மேவிய சேவகனே!
வள்ளிக்கு வாய்த்தவ னே! மயி லேறிய மாணிக்கமே!

[பதவுரை]

ஒரு கோடி	= "ஒரு கோடி என்னும் கணக்கான
முத்தம்	= முத்துக்களை
தெள்ளி	= தெள்ளி
கொழிக்கும்	= கொழிக்கும்படியான
கடல்	= கடல் (சூழ்ந்த)
செந்தில்	= திருச்செந்தூர் என்னுந் திருத் தலத்தில்
மேவிய	= எழுந்தருளியிருக்கின்ற
சேவகனே!	= (அசுரரை அழித்த) வீரனே!
வள்ளிக்கு	= வள்ளி அம்மையாருக்கு
வாய்த்தவனே!	= பொருந்திய கணவனாக அமைந் தவனே!
மயில் ஏறிய	= மயிலின்மேல் ஏறியருளிய
மாணிக்கமே!	= மாணிக்கமே!
கொள்ளி	= எரிகொள்ளியின்
தலையில்	= நுனியில்
எறும்பது போல	= அகப்பட்டுக்கொண்ட எறும்பைப் போல
குலையும்	= வேதனைப்படுகின்ற
என்றன்	= எனது
உள்ளத் துயரை	= மனத்துயரை
ஒழித்தருளாய்	= நீக்கியருள்வாயாக."

வரும்	= வருகின்ற
காலன்தனக்கு	= யமனுக்கு
ஒருகாலும்	= ஒருபோதும்
அஞ்சேன்	= பயப்படமாட்டேன்.

[விருத்தியுரை]

1. சூலம்-மூத்தலைச் சூலம்; இது யமன் ஆயுதங்களில் ஒன்று.

2. பாசம் - கயிற்றுவடிவினதாகிய யமன் ஆயுதம்; 'இந்த பாசத்தால் யமன் உயிர்களைக் கட்டிச் செல்கின்றான்' என்கின்றனர். யமனுக்குத் தண்டும் ஆயுதமாம்.

3. 'காலன் - 'யமன் ஜீவப்பிராணிகளின் வாழ்நாட் காலத்தைக் கொள்பவன்' என்னுங் காரணம்பற்றி வந்தது.

4. ஒருகாலும் - ஒருபொழுதும்.

5. ஆலங்குடித்த பெருமான் - சிவன்; 'ஆலாலமுண்டோன் என்னுந் திருநாமம் சிவபெருமானுக்கு அமைந்திருப்பதுங் காண்க

6. 'மெய்த்துணை' என்றதனால் அஞ்ஞானத்தால் துணையென்று பற்றிய பண்டு பதார்த்தம் பெண்டு பிள்ளைகள் துணையன்றென்பது அருத்தாபத்தியால் அறியக் கிடந்தது.

7 திருக்கையும் - 'அழகிய கரங்களும்' என்க. இது ஜாதி ஒருமை. இக் கருத்தை,

"பாட்டா னதைவண்டு பாடுங் குழற்சண் பகவல்லிதன்
ஞட்டா மரையைத் தொழுதே னினியென் றலையில்விதி
தீட்டான் கருமுகில் போலே வருமந்தச் சேட்டேருமை
மாட்டா னினிவர மாட்டான் வந்தாலும் வணங்குவனே."

என்றதனாலும் அறியலாம்.

[கருத்துரை]

முருகப்பெருமானது வேலாயுதமும் அதை யேந்திய திருக்கரமும் அடியேனுக்கு மெய்த்துணையா யிருத்தலால், யான் இயமனுக்குச் சிறிதும் பயப்படேன். (௬)

Printed at The Guardian Press, 158-B, Broadway, Madras.